PEGGY WEBB

Loveswept

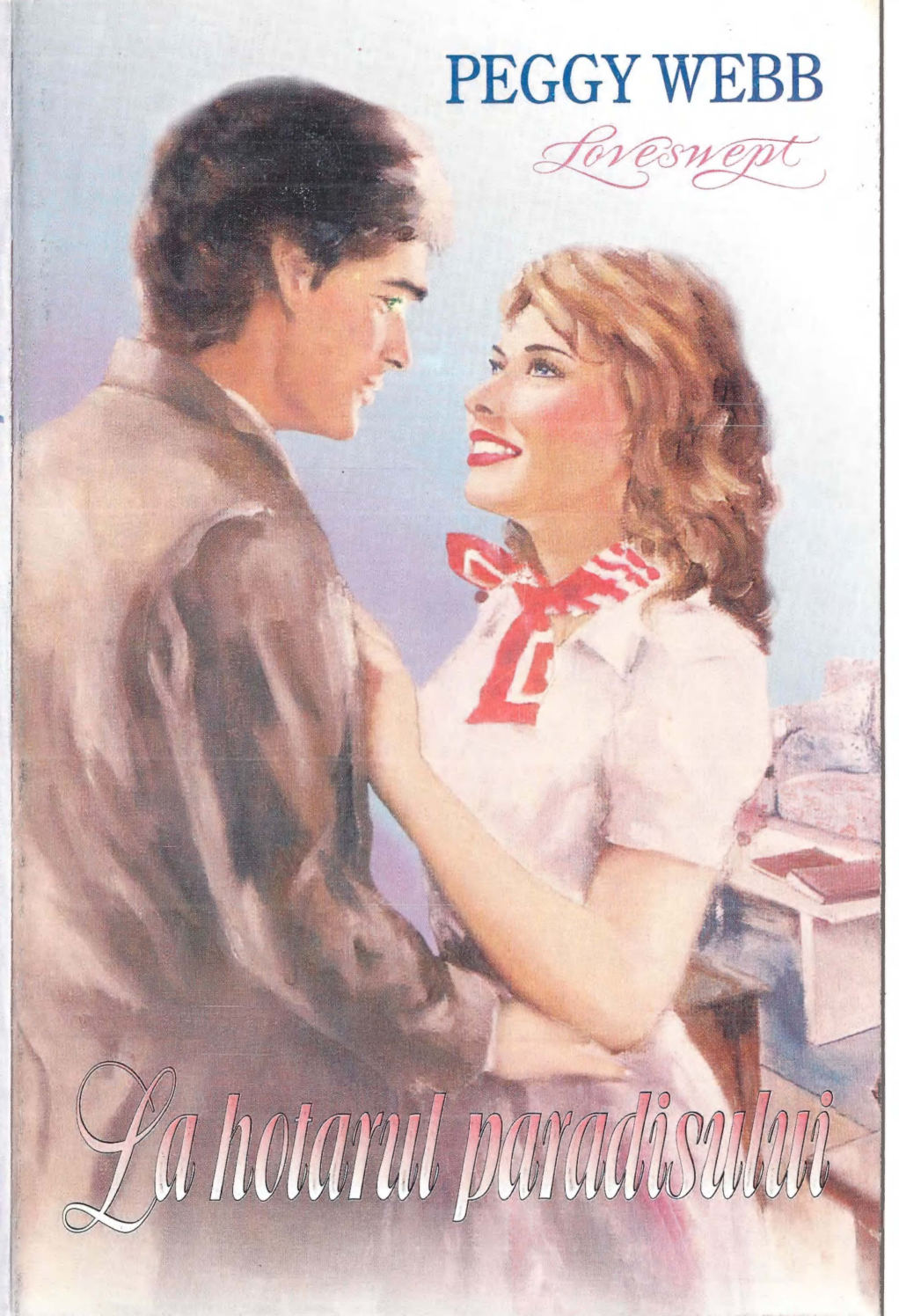

La hotarul paradisului

Loveswept

Peggy Webb

La hotarul paradisului

Traducere de Dan - Florin Cristea

Editura MIRON

București

The Edge of Paradise

by Peggy Webb

© copyright 1992 by
Peggy Webb

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

ISBN 973-95058-2-1

1

– Problema cu văduva Brown sînt hainele pe care le poartă.

Auzindu-şi numele, Rosalie Brown opri căruciorul în dreptul rafturilor cu conserve din fructe şi aruncă o privire printre cutiile cu piersici şi caise. Fosta ei vecină, Grace Crowley, se întreţinea cu Mildred Martin, cunoscută în tot oraşul pentru bîrfele ei.

– Ştiu exact ce vrei să spui, răspunse Mildred. Pentru numele lui Dumnezeu, roşu! Şi chiar în timpul zilei poartă paiete. Cine a mai auzit ca o văduvă îndurerată să poarte un costum cu paiete?

Rosalie atinse cu mîna partea de sus a costumului. Paiete. Iar costumul avea culoarea roşie.

– Imaginează-ţi! Paiete la vîrsta ei, spuse Grace.

Rosalie nu considera că treizeci şi şase de ani era o vîrstă chiar atît de înaintată. Oricum, asta

era doar părerea lui Grace. Ea intrase bine în patruzeci şi toată lumea ştia că încerca să-şi înghesuie fundul ei mărimea paisprezece în nişte pantaloni elastici mărimea doisprezece.

Rosalie rămase în picioare nehotărîtă. Cel mai inteligent era să îşi continue drumul. Şi să lase vorbele să curgă. Cuvintele nu o puteau răni. Pe de altă parte, însă, era curioasă ce ar putea urma.

– Dacă mă întrebi pe mine, spuse Mildred, problema văduvei Brown e că nu pare prea îndurerată.

Prea furioasă să se poată mişca din loc, Rosalie strînse în mîini mînerul căruciorului. „De ce să fiu îndurerată?" ar fi vrut să întrebe cu voce tare. „Pe Harry nu numai că nu l-am iubit, dar nici măcar nu l-am plăcut". Într-un timp îl iubise. Nebuneşte. Dar, cu mult timp înainte ca Harry să moară, acest sentiment fusese distrus de o mulţime de răutăţi mărunte şi subtile.

– Şi eu cred la fel. E mult prea ocupată să risipească averea lui. A vîndut casa lui Harry şi pe deasupra, şi maşina. Iar el nici măcar nu a apucat să se răcească în mormînt.

Dar cum bine ştia toată lumea în Tupeole, Harry era rece în mormînt de şase luni. Cea mai mare ironie pentru Rosalie era faptul că, în legătură cu oraşul, ceea ce iubea cel mai mult era totodată şi ceea ce ura cel mai mult: fiecare ştia

tot ce se putea şti despre ceilalţi. Cînd apăreau probleme, vestea se împrăştia rapid şi toţi oamenii din oraş se strîngeau laolaltă. La fel de repede se răspîndeau însă şi vorbele despre tot felul de pretinse greşeli şi erau gata mulţi pregătiţi pentru a le critica.

Cît despre risipirea averii, datoriile lui Harry depăşeau cu mult valoarea acesteia. Casa, maşina şi cea mai mare parte din economiile ei fuseseră folosite pentru a plăti creditorii.

Se forţă să-şi relaxeze mîinile. Nu avea rost să-şi piardă cumpătul pentru un lucru atît de insignifiant precum aceste bîrfe auzite într-un magazin. Mai ales cînd avea griji mai importante, ca de exemplu, plata chiriei sau întreţinerea celor doi fii ai ei, Jack şi Jimmy, care erau la colegiu.

Rosalie îşi înălţă bărbia şi împinse mai departe căruciorul. Greutăţile vieţii o marcaseră, dar nu se lăsase doborîtă şi asta, de mult timp. Mai degrabă ar fi călcat pe cărbuni încinşi decît să lase pe cineva să creadă că a fost înfrîntă. Şi, cu Mildred şi Grace la capătul culoarului, blocînd accesul spre rafturile cu cereale, se părea că exact acest lucru era nevoită să-l facă.

Afişă un zîmbet foarte vioi.

– Bună, Mildred... Grace. Nu-i aşa că este o zi minunată pentru cumpărături?

– Exact ceea ce vorbeam cu Grace, a spus

Mildred. O zi minunată pentru cumpărături.

Rosalie îşi menţinu zîmbetul pe buze.

– Nimic nu face mai bine organismului ca aerul acesta tare.

– Şi tu cum te simţi, draga mea? Fizionomia lui Grace se modifică într-un mod mai obişnuit exprimării condoleanţelor. Rosalie va avea de ce să rîdă cînd va ajunge înapoi la maşina ei, cumpărată de la solduri. Bietul Harry. Mort şi dispărut.

– Viaţa merge înainte, răspunse Rosalie, încercînd să-şi menţină neschimbată expresia, conştientă de stupiditatea vorbelor. Le făcu veselă cu mîna şi se îndreptă spre rafturile cu cereale. De obicei alegea cu atenţie dintre cele mai ieftine cutii, dar acum apucă prima cutie care îi veni la îndemînă – cereale naturale, la un preţ foarte piperat, plină cu o mulţime de lucruri care erau probabil deosebit de necesare organismului ei.

Împinse repede căruciorul şi dădu colţul, menţinînd un ritm alert pînă ce dispăru din raza vizuală a lui Mildred şi Grace. Abia atunci îşi îngădui o pauză. Din cărucior, cutia cu cereale protestă.

Aproape cinci dolari. Probabil că era umplută cu pilitură de aur. Rosalie făcu un pas înapoi şi îşi aţinti privirea asupra culoarului pe care se găseau rafturile cu cereale. Probabil că Mildred şi Grace hotărîseră să-şi stabilească reşedinţa acolo, cu cele două cărucioare lipite unul de altul, gurile

amîndurora mişcîndu-se în acelaşi timp, cu o viteză şi un debit verbal la valori maxime.

Rosalie îşi îndreptă umerii şi se îndreptă spre casa de marcat. Era prea tîrziu să pună cutia înapoi. Dacă ar fi aşteptat pînă cele două plecau, ar fi întîrziat la serviciu. Şi nu îşi putea permite să piardă nici una din slujbe.

Trebuia doar să se descurce fără hamburger săptămîna aceasta şi îşi spuse că, oricum, cerealele erau o alternativă bună.

Casa se găsea într-o zonă care fusese odată o alegere deşteaptă. David Kelly stătea în picioare pe trotuarul crăpat, admirînd ultimele rămăşiţe ale unei eleganţe apuse – un vitraliu la una din ferestrele de la mansardă a casei de vizavi, încadrată de un acoperiş a cărui şindrilă începuse să se desprindă, o columnă corintică intactă la intrarea principală a casei de peste drum, forma frumoasă a ferestrelor care ieşeau în afara zidului la propria sa casă.

Urcă treptele putrezite, potrivi cheia în broasca ruginită şi pătrunse în interiorul casei pe care tocmai o închiriase. Cîteva raze de soare răzbăteau

prin ferestrele murdare, dezvăluind prin colţuri pînzele de păianjen şi praful care plutea în aer.

– Casă, dulce casă, zise el.

Lăsă cele două valize pe podea şi măsură cu privirea noua sa casă. Canapeaua era desfundată, fotoliul semăna mai degrabă a cămin pentru şoareci, iar biroul din colţ avea în locul unuia dintre picioare o cărămidă. Trăise şi în condiţii mai proaste.

Oricum, lucrurile din jurul lui nu îl prea interesau. Nici măcar cele care îi aparţineau. Nimic, exceptînd condiţia de a trăi fiecare zi cît mai puţin dureros posibil. Şi să treacă peste toate cu o adevărată „joie de vivre".

David făcu un tur rapid al restului casei. Mergea. Exista un pat, o baie, o sobă, inclusiv apă caldă şi apă rece. Era un cămin vechi care părea să fie în stare de funcţionare şi un ventilator imens, care oscila agăţat pe tavan, tocmai bun pentru a crea suficientă răcoare în timpul verii.

De la fereastra prăfuită a dormitorului se putea vedea casa vecină, atît cît se putea distinge prin umbra aruncată de stejarul care creştea în dreptul unuia din colţurile sale, în spate. Se auzi ghinda care lovi acoperişul cu un zgomot sec şi imediat o veveriţă de culoare gri se prăvăli pe trunchiul copacului în jos.

– Singura mea distracţie. David zîmbi urmărind

cu privirea veveriţa care, după ce îşi adunase fructele, se întorcea cu ele în copac.

Mai petrecu puţin timp privind veveriţa după care desfăcu fermoarul uneia dintre valize şi începu să-şi aranjeze cele cîteva lucruri care îi aparţineau.

Zgomotul unui motor de automobil îl readuse pe David la fereastră. Îndepărtă un strat de praf şi privi înainte, spre locuinţa din imediata vecinătate. Maşina care tocmai intrase în parcare era antică, un *Chevrolet* din 1973, care odată valorase o avere. Acum apăruse rugina într-o mulţime de locuri printre petele de un galben mohorît. Cînd se opri, de sub capotă apărură cîteva fuioare de fum.

– S-a supraîncălzit, rosti el. Desigur, aceasta nu era problema lui. Şi cu siguranţă nu avea de gînd să se preocupe de acest aspect.

Portiera din partea şoferului se deschise şi prima dată apărură picioarele – lungi, zvelte, îmbrăcate în roşu.

– Pleacă de aici, prostule, şopti el. Dar nu acordă nici o atenţie propriilor cuvinte.

Din maşină coborî o femeie. Primul lucru pe care David îl observă fură paietele. Cele cîteva rînduri strălucitoare care decorau partea din faţă a costumului ei. Soarele se reflecta în ele, trimiţînd un curcubeu de culori peste faţa femeii. Nu era frumoasă după standardele obişnuite. În manieră

clasică, nu era nici măcar drăguţă. Dar era o faţă interesantă, care te făcea să te opreşti asupra ei. Cu buze pline, un nas fin şi cu vîrful uşor înălţat şi cu ochii care păreau prea mari pentru faţa ei.

Femeia se aplecă şi scoase din maşină două pungi de hîrtie. Din cap pînă în picioare era numai forme şi graţie. Feminină. Atractivă chiar.

Dintr-odată, David plecă de lîngă fereastră. Nu înainte însă de a-i observa părul. Nu era blond, nici castaniu, nici roşcat, ci o combinaţie interesantă a tuturor celor trei nuanţe. Se unduia la fiecare mişcare pe care o făcea.

Se întoarse cu părere de rău şi se sili să fluiere. Acum se găsea într-o casă nouă, într-un oraş nou. Amintirile trebuiau să dispară.

Scoase din valiză un borcan cu cremă de ciocolată şi biscuiţi şi se îndreptă cu paşi hotărîţi spre bucătărie. O gustare era exact lucrul de care avea nevoie.

Întinse crema peste doi biscuiţi, îi presă unul peste celălalt şi îi înghiţi cu lăcomie.

– Proteine pure, zise el. Mai luă o înghiţitură şi se apropie din nou de fereastră, privind-o.

Se mişca cu graţie, făcînd mişcări sigure şi precise. O admiră din siguranţa oferită de propria lui bucătărie.

Cum între cele două clădiri nu exista altceva decît un loc îngust de parcare, David era suficient

de aproape pentru a putea vedea cea mai mare parte a lucrurilor pe care ea le scotea din pungi. Pe celelalte le putea intui.

Băgă laptele şi ouăle în frigider, apoi tîrî pe podea un taburet pe care se urcă pentru a-şi depozita sus cerealele. Nu era o femeie înaltă, iar dulăpiorul de bucătărie, dacă semăna cu cel din propria lui bucătărie, era mult prea înalt pentru a fi şi comod.

– Mare greşeală, mormăi el. Să nu pui cerealele la îndemînă. Va trebui să se caţere pe scaun de fiecare dată cînd va vrea să-şi umple farfuria.

Nu era problema lui. Părăsi fereastra şi începu să se plimbe prin casă fredonînd melodia obişnuită. Din cînd în cînd, ca tras de un fir invizibil, mai arunca cîte o ocheadă pe fereastră.

Şi femeia se plimba de colo-colo prin casă, oprindu-se cînd şi cînd pentru lucruri pe care femeile care ţin la aspectul casei lor le fac adesea: îndreptă un tablou agăţat pe perete, mută o revistă de pe o măsuţă pe alta, rearanjă cuvertura aşternută pe balansoar.

David se strecură mai aproape de fereastră, nedorind să spioneze sau să se ascundă, dar rămînînd totuşi în umbră pentru a nu putea fi zărit. Nu era nevoie să se afle că era în oraş. Era un singuratic.

Sună telefonul şi, în timp ce vorbea, ea se

întoarse pe trei sferturi către el. Figura ei deveni animată, chiar frumoasă. Cine putea determina oare o asemenea schimbare? Un prieten apropiat? Soţul? Un iubit?

Înainte de a putea face alte speculaţii, ea puse telefonul în furcă şi părăsi camera. David bîntui prin apartamentul lui, fără nici o ţintă, încercînd să şi-o scoată din minte. Amîndoi ajunseră în acelaşi timp în dormitoarele lor.

Reflectat în oglindă, el îi putea zări spatele. Ea întinse mîna după fermoarul care îi închidea costumul. David ezită doar pentru un moment apoi se roti pe călcîie şi părăsi camera. Exista o linie subţire de demarcaţie între curiozitate şi fascinaţia periculoasă – şi el aproape că o intersectase.

Luă într-o mînă uneltele şi se îndreptă spre curtea din spate. Întotdeauna se găsea ceva de reparat în jurul caselor vechi şi, cu siguranţă, va avea nevoie şi de ciocanul pe care îl ţinea în mînă.

Aruncă o privire scurtă spre clădirea vecină. Femeia trăsese în jos storurile de la dormitor. Se bucură. Nu era bine ca o femeie să se dezbrace cu storurile ridicate – indiferent cît de sigură s-ar fi simţit în legătură cu vecinii.

Treptele de la intrarea din spate scîrţîiau. Apucă grijuliu ciocanul şi cîteva cuie şi se apucă de treabă. Sunetele muncii de tîmplărie răsunară cu putere în aerul tare de toamnă. Nu se mai gîndi la

nimic altceva decît la unghiul pe care trebuia să-l aibă cuiul şi la precizia loviturilor de ciocan.

– Scuzaţi-mă.

La auzul vocii feminine, ciocanul rată lovitura şi îi scăpă din mînă, rostogolindu-se pe trepte în jos.

– La naiba! îi scăpă fără să vrea, ridicîndu-şi privirea. Lîngă el, vecina sa stătea în picioare şi îl privea. Se schimbase în ceva ce aducea cu un fel de uniformă, roz, alcătuită dintr-o fustă scurtă şi o bluză care se încheia cu nasturi în partea de sus. Purta pantofi fără toc, dar picioarele ei arătau perfect.

David îşi mută privirea. Se concentră asupra altui amănunt – ochii ei. Erau albaştri. De fapt, aveau o idee de albastru, nu chiar verzi dar nici violeţi, cu un amestec uimitor a celor două culori. Artistul din el îi aprecie ochii. Să nu mai vorbim de bestia în lanţuri, dar neîmblînzită din el.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să vă sperii.

– Nu face nimic.

– Tocmai v-aţi mutat aici. Nu era o întrebare.

– Da.

– V-am văzut pe cînd mă îndreptam spre maşină şi m-am gîndit că ar fi bine să trec pe aici să lămurim unele lucruri.

– Ce lucruri? întrebă el, mai mult din politeţe. Nu dorea ca femeia aceasta atractivă, cu ochii ei minunaţi şi picioarele încîntătoare să vină la el să-i

explice cine ştie ce. Dorea să fie lăsat în pace.

– În primul rînd, daţi-mi voie să mă prezint. Mă numesc Rosalie Brown.

Îi întinse mîna. Ce altceva ar fi putut face decît să o ia.

– David Kelly, zise el, observînd cît de moale îi era mîna. Ea îi scutură braţul într-un mod foarte ferm, ca între doi parteneri de afaceri, apoi îi dădu drumul. El avu un sentiment profund de uşurare, ca şi cum abia scăpase dintr-o mare primejdie. De unde însă acest sentiment din moment ce nu remarcase nici o ameninţare la adresa sa? Se va gîndi la asta mai tîrziu. Sau mai bine nu. În loc de asta va citi o carte bună.

– Bine ai venit aici, David.

– Mulţumesc.

Cine era oare? Făcea parte din comitetul oficial de primire? Dorea ca ea să plece. Zîmbetul ei era încîntător şi îl privea într-un fel nehotărît, de parcă ar fi putut vedea dincolo de aparenţe.

– Doream să-ţi spun că noi împărţim parcarea... dar probabil că domnul Winston v-a explicat totul atunci cînd aţi închiriat casa.

– Nu mi-a spus nimic.

– E bătrîn şi cîteodată cam uituc.

Rosalie îşi făcu de lucru cu funda care îi strîngea părul la spate. Lumina soarelui se răsfrînse pe braţele ei. Erau moi, delicate şi vulnerabile,

brăzdate de o reţea fină de vene albastre. David fu bucuros cînd ea termină de aranjat părul pentru că vederea acelor braţe avusese un efect ciudat asupra lui: îi trezise dorinţe pe care nu le mai avusese de foarte mult timp.

– Oricum, continuă ea, „trebuie" să împărţim locul de parcare şi m-am gîndit să vă întreb care sînt orele dumneavoastră de lucru, pentru a nu vă bloca cu maşina mea. Făcu o pauză şi aşteptă. Cum el nu spuse nimic, vorbi din nou: Sau am putea schimba între noi cheile maşinii. Aşa am procedat cu ultima persoană care a locuit aici. În felul acesta nu am fi îngrijoraţi că am putea rămîne blocaţi în parcare.

– Eu nu am maşină.

– Oh, îmi pare rău.

– Nu e cazul. Nu am nevoie de maşină. Acesta este motivul pentru care nu mi-am cumpărat una. Asta sunase foarte răutăcios, chiar şi din punctul lui de vedere. Ar fi fost mult mai bine dacă ea ar fi plecat.

Gîndul îi zbură la vasele albastre de sînge de pe spatele braţelor ei. Mîna lui se strînse în jurul mînerului ciocanului.

– Ei bine... Rosalie afişă un zîmbet luminos. Atunci nu mai există nici o problemă. Îşi netezi fusta. El nu putu să nu observe cît de elegante apăreau picioarele. Mai bine plec, nu vreau să

întîrzii la serviciu. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

– Şi mie, răspunse el, încercînd oarecum să se revanşeze. Sau poate că nu. Aceasta nu prea putea fi considerată o replică. Iar ea fusese pur şi simplu prietenoasă. Nu încercase să flirteze. Nu fusese nici plină de efuziune, nici insistentă, nici gălăgioasă. Doar prietenoasă.

Se gîndi că poate ar fi trebuit să mai spună ceva dar ea ajunsese deja lîngă maşină. Trebuia să ţipe pentru a putea fi auzit. Şi nu părea că era neapărată nevoie de aşa ceva.

Pe ţeava de eşapament a maşinii apărură cîteva flăcări apoi motorul tuşi. Ea îi observă privirea şi îi făcu cu mîna prin geam. Rosalie Brown părea a fi o femeie drăguţă. Spera ca domnul Brown să aprecieze acest lucru. Dacă exista un domn Brown. Nu o întrebase pentru că nu dorise cu adevărat să ştie.

David ridică de jos ciocanul şi reîncepu să bată cuiul. Sunetul metalului în contact cu metalul i se păru plăcut.

Ea nu purta verighetă. Acest amănunt îl observase. Singura bijuterie pe care o avea era un ceas, un model cu totul obişnuit, pe care îl puteai cumpăra din orice magazin.

Avea unghiile date cu ojă. Unghia arătătorului mîinii drepte avea o mică ciupitură. Găsea că degetele ei arătau cu adevărat drăguţ.

Îi apărură broboane de sudoare de-a lungul sprîncenelor, cu toate că aerul era uscat şi o adiere de vînt făcea să foşnească crengile stejarului din care se auzea ciorovăiala veveriţelor. Îşi şterse sudoarea şi continuă să muncească.

Primul nasture al bluzei ei fusese uitat descheiat, lăsîndu-i descoperită pielea catifelată a gîtului. De asemenea, dar numai pe o parte a gîtului, şi avînd un desen mult mai atenuat, se puteau observa cîteva vene albăstrui. Avea exact felul acela de piele care o făcea să pară delicată şi vulnerabilă – fie că era aşa, fie că nu. Din experienţa lui, ea ar fi putut să fie foarte rece şi distantă. Totuşi, nu credea acest lucru. Antrenamentul plus instinctul care îi serviseră atît de bine de-a lungul celor aproape douăzeci de ani de activitate în cadrul forţelor de poliţie îi spuneau că Rosalie Brown era o femeie caldă, cu o inimă generoasă, genul de femeie care se descurcă în lume, cu sau fără ajutorul vreunui bărbat.

David roti ciocanul, satisfăcut de lovitura puternică pe care o aplică ultimului cui, mulţumit de îmbunătăţirea evidentă adusă stării în care se găseau treptele. Veveriţele ţîşniră pe lîngă el, ocărîndu- se.

David zîmbi. Apoi îşi aduse aminte de inscripţia imprimată pe bluza roz a lui Rosalie Brown. *The Edge of paradise*. Era probabil numele vre-

unei cafenele sau poate al vreunui club de noapte, unde ea lucra. Literele erau cusute cu aţă albastră strălucitoare şi ortografiate în engleza veche.

Pe faţă îi apărură două picături de sudoare. Se sprijini pe călcîie cu gîndul la cuvinte, fără a se mai obosi să se şteargă pe faţă. La hotarul paradisului. Fusese şi el odată acolo. Însă nu dorea s-o ia de la început.

2

Edge of Paradise era o cafenea veche din lemn, situată exact între două clădiri înalte, ultramoderne, care adăposteau birouri. Ferestrele din sticlă verde şi pereţii care fuseseră de mai multe ori vopsiţi în cei cincizeci de ani, cu vopseaua atîrnînd franjuri pe ici pe colo, încît pereţii păreau pătaţi, îi aminteau lui Rosalie de un foarte bătrîn cîine de vînătoare, fără blană şi cu dinţii căzuţi, dar încă credincios şi dispus să te servească.

Localul era de notorietate în Tupelo, o tradiţie îndrăgită. De fiecare dată cînd progresul devenea o ameninţare pentru existenţa lui se găseau cetăţeni care se raliau pentru a-l salva. Un afiş galben cu „Salvaţi Paradisul" se găsea încă lipit pe fereastra dinspre vest.

Big Betty Malone, proprietara, nu se grăbea niciodată. Afişul antic împreună cu toate calendarele ieşite din uz şi cununiţa de Crăciun, care atîrna în spatele casei de bani, de mai bine de un

an, atestau acest fel al ei de a se mişca mai încet.

Era un lucru bun pe care Rosalia îl îndrăgea în legătură cu munca prestată la *Edge of Paradise:* atmosfera de relaxare, de pace. Asta, plus proprietara. Big Betty o iubea la nebunie pe Rosalie iar sentimentul era reciproc.

– Eşti o bucurie pentru ochii mei îndureraţi, zbieră Big Betty în momentul în care Rosalie păşi în local, de parcă n-ar mai fi văzut-o de ani şi nu doar de cîteva zile. Vino încoce şi îmbrăţişează-mă.

Big Betty o strînse pe Rosalie cu căldură la piept. Îmbrăţişările ei o ajutaseră pe Rosalie de-a lungul anilor în care îşi crescuse de una singură copiii şi mai tîrziu, în zilele în care parcă nu se mai sfîrşeau, cînd Harry zăcea doborît de boală. Cancer. Moarte lentă, dar sigură.

– Draga mea, eşti numai piele şi os. Betty îi ridică braţul, inspectîndu-l. Nu mănînci atît cît ar trebui?

– Nu-ţi face griji. Dacă aş mînca mai mult, ar fi nevoiţi să mă declare stat şi să mă împartă în parcele. Gîndurile lui Rosalie se opriră asupra cutiei de cereale care o costase atît de mult şi care o priva de cel puţin două fripturi. De ce nu o pusese pe raft lîngă sos şi ketchup?

Pentru că încerca întotdeauna să facă ceea ce i se părea corect. Probabil că acesta era motivul.

Îşi puse în faţă un şorţ alb, cu dantelă, apucă în mînă o cîrpă umezită şi începu să şteargă su-

prafeţele roz ale meselor. Uneori ar fi dorit să fie genul acela de femeie, în stare să-şi scoată toate economiile din bancă, să-şi împacheteze pantofii roşii cu tocuri înalte şi costumul cu paiete şi să plece undeva departe, la San Francisco, sau New York, sau chiar New Jersey, sau oriunde altundeva, în loc să rămînă întotdeauna acasă şi să aibă grijă de alţii.

Uneori dorea asta. Dar nu prea des. Avea doi băieţi extraordinari, adevăraţi prieteni şi bani suficienţi pentru a-şi menţine trupul şi sufletul împreună. Ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

Betty luă în mînă o spatulă lată cu care începu să cureţe o tavă pentru plăcinte.

– Ce mai e nou? întrebă ea de după tejghea.

– Am un vecin nou. David Kelly.

– Irlandez?

– Aşa cred. Rosalie îşi reaminti ochii lui albaştri şi părul aspru, închis la culoare. Da, probabil.

– Cum este?

– Greu de spus. Nu a vorbit prea mult.

– Nu e foarte prietenos, nu-i aşa?

Rosalie îşi aminti liniştea şi forţa pe care le emana David Kelly, felul în care părea că e o parte a grădinii sale, ca unul din stejarii aceia masivi care creşteau acolo.

– A fost doar puţin rezervat, răspunse ea apărîndu-l, fără să înţeleagă exact motivul. Poate că

este genul liniştit sau timid.

Totuşi, aceasta nu era nici pe departe părerea ei. O studiase într-un mod foarte direct, aproape tulburător, nu ca şi cum ar fi dezbrăcat-o cu privirea, ci ca şi cum ar fi vrut să descopere cine era de fapt.

– Oricum, adăugă ea, prietenos nu înseamnă neapărat şi drăguţ. De exemplu, Harry. În oraş nu era nici un bărbat mai sociabil decît el. Şi uite unde a dus asta. La o căsnicie ratată.

– Ai dreptate. Mă gîndesc cînd venea Harry aici să te curteze, părea trimisul lui Dumnezeu pentru a ajuta văduve şi orfani. Şi pînă la urmă, uite ce ticălos a putut să fie!

Uneori Rosalie credea că Betty îi putea citi gîndurile.

Se auzi sunetul clopoţelului atîrnat deasupra uşii din faţă, pe unde şase tineri îşi făcură intrarea şi, curînd, încăperea se animă de conversaţii vesele şi rîsete.

Aşa cum se întîmpla de fiecare dată, pentru Rosalie timpul trecu foarte repede. Lua comenzile cu o eficienţă născută dintr-o lungă experienţă, rîdea şi discuta vrute şi nevrute cu clienţii, multora dintre ei spunîndu-le pe nume.

În spatele ei, sunetul clopoţelului se auzea aproape constant.

– Rosalie, masa unu, strigă Betty.

– Imediat.

Se îndreptă grăbită spre masă, scriind ultima comandă din mers. Aproape ajunsă, ridică privirea exact pe feţele celor doi gemeni ai ei.

– Surpriză! strigară ei în acelaşi timp. Amîndoi ocoliră masa şi o îmbrăţişară. Jimmy pe partea stîngă, iar Jack pe dreapta.

– Dorim cîte un hamburger şi cîte o îmbrăţişare, mamă, zise Jack, printre rîsete. În special îmbrăţişările.

– De ce nu m-aţi anunţat că veniţi? Rosalie îi strîngea în braţe, îi mîngîia şi iar îi îmbrăţişa. Ia uitaţi-vă la voi. Mîncaţi bine? Sînt grele cursurile? Profesorii vă apreciază? Îi mîngîie şi îi îmbrăţişă încă o dată. A trecut aşa mult timp.

– Da mamă, încuviinţă Jimmy. Trei săptămîni încheiate.

– Mi s-au părut o eternitate. Cum aţi ajuns aici?

– Ne-a adus Shine Jenkis cu maşina. Îşi petrece weekend-ul acasă. Jack o prinse de mînă şi o împinse aproape cu forţa pe scaun. Stai jos un minut, mamă. Nu trebuie să stai atît de mult în picioare.

– Doar un minut, dragul meu. Rosalie înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gît. Jack era leit taică-său. Totdeauna era îngrijorat pentru ea, întotdeauna căuta s-o menajeze. Şi ca fizic semăna cu tatăl lui, înalt, voinic, brunet, cu ochii întunecaţi.

Joe Mack Westmoreland se înălţă strălucitor în viziunea ei, rîzînd, numind-o cîntec de pasăre. Amintirile dragostei lor din tinereţe o susţinuseră de-a lungul anilor care urmaseră morţii lui, iar acum, după nefericitul interludiu cu Harry, încerca să-şi rememoreze toate acele amănunte pe care le folosea pentru a-şi reaminti sieşi, că acea dragoste dintre un bărbat şi o femeie a existat cu adevărat, şi acest fapt o ajuta să treacă peste toate greutăţile.

Rosalie clipi repede pentru a îndepărta lacrimile care îi apăruseră dintr-o dată în ochi. Jack o prinse cu braţul pe după umeri.

– Din nou bîntuită de fantome, mamă?

– Doar una.

Big Betty sosi la masă cu un platou încărcat cu hamburgeri.

– Vă supăraţi dacă stau şi eu cu voi? Îşi făcu loc lîngă Jimmy, absolut sigură că răspunsul era afirmativ. Nu se compară cu nimic faptul de a sta la masă cu cei mai arătoşi bărbaţi din Tupelo.

În compania celor doi băieţi şi a celei mai bune prietene, Rosalie constată cît de norocoasă era de fapt. Ce mai conta că perna de cealaltă parte a patului rămînea nefolosită sau că cealaltă faţă a ei, despre care ştia că există, fierbinte, plină de pasiune, era de ani de zile în stare de hibernare?

Îi avea pe fiii ei; şi le avea pe prietenele sale.

În timp ce mîncau, Jack şi Jimmy le făcură pe Rosalie şi pe Betty să rîdă cu poveştile lor, cam exagerate, despre viaţa de colegiu. Cel mai tare se distră Rosalie. La urmă, cei doi tineri încîntători, bucuria vieţii ei, îşi puseră fiecare cîte un şorţ şi o ajutară servind la mese.

Pe la nouă şi jumătate, cînd zgomotul mulţimii care popula cafeneaua se rezumase la un murmur de satisfacţie, Betty îi conduse pe Rosalie şi pe băieţi afară pe uşă.

– Nu te pot părăsi cu toţi oameni aceştia, spuse Rosalie. Mai sînt două ore pînă la închidere.

– Du-te şi bucură-te de băieţii tăi. Dacă va veni vreodată ziua în care Big Betty să nu se poată descurca într-o vineri seară cu toţi oamenii aceştia, atunci voi lua cununa aceea de Crăciun de pe perete şi încui uşile.

Recunoscătoare, Rosalie se urcă împreună cu băieţii pe locurile din faţă. Jack trecu la volan, iar Jimmy reîncepu să debiteze aceleaşi poveşti, rîzînd toţi trei pe parcursul drumului către casă.

David citea ceva de Wordsworth, aşezat pe canapeaua desfundată, cînd auzi maşina lui Ro-

salie. Ţăcănitul persistent al motorului era imposibil de confundat. Aruncă o privire scurtă către ceas. Aproape ora zece. Nu era foarte tîrziu, dar cu o maşină veche ca asta, era al naibii de tîrziu.

Lăsă cartea pe canapea şi, înainte de a se putea controla era întors pe jumătate spre fereastră.

– Prostule, mormăi. Nu te priveşte pe tine.

Versurile minunate ale poeziei lui Wordsworth îi captară atenţia pentru încă cinci secunde, apoi auzi voci. Bărbăteşti. Şi nu una, ci două.

Ce era această Rosalie Brown? Damă de companie? Nu prea părea genul.

Distinse sunetele unui rîs bărbătesc. De ce îl interesa atîta? Reciti primul vers de la *The Prelude*, urmărind cu degetul şi încercă să se controleze.

– Hei, mamă? Vocea răsună clar în aerul liniştit al nopţii, lămurindu-l asupra relaţiei dintre Rosalie şi cei doi tineri. David avu un sentiment de uşurare. De cînd nu ai mai dansat?

– Să dansez? Rîsul ei se auzi clar şi melodios. Cred că am uitat cum se face.

– Tu ce spui, Jim? Îi reîmprospătăm cunoştinţele?

– A-ha. Tu ce părere ai, mamă?

Uşile se trîntiră, astfel încît nu se mai auzi hohotul de rîs şi replica lui Rosalie. David se simţi

deprimat. Stătu liniştit un timp, cu nimic în jur care să-i ridice moralul, exceptînd cartea pe care o ţinea deschisă şi lumina slabă dată de becul de deasupra capului, care abia izbutea să risipească întunericul.

Apoi se auzi muzica.

Se ridică – pentru a-şi dezmorţi picioarele, încercă el să se convingă – şi făcu cîţiva paşi spre fereastră. Casa lui Rosalie părea că a prins viaţă cu atîta lumină, muzică şi mişcare. Doi tineri voinici o învîrteau de jur împrejurul camerei.

I se părea prea tînără pentru a fi mama lor. Totuşi, nu se putea înşela. Unul din ei avea aceeaşi nuanţă de ten şi amîndoi aveau zîmbetul ei. Un zîmbet larg, sincer, care cuprindea întreaga faţă.

David rămase în picioare, în umbra perdelelor, privindu-i. Frînturi disparate din muzica lor îşi găsiră ecou în casa lui cuprinsă de linişte şi cadenţa imaginară a rîsetelor îşi găsi drum spre inima lui împietrită. Privea dragostea. Şi era de o frumuseţe aproape dureroasă. Cît de mult timp trecuse de cînd cunoscuse şi el dragostea, de cînd resimţise bucuria tăcută a afecţiunii împărtăşite?

De dincolo, încă se mai auzea muzica. Dansau, Rosalie împreună cu băieţii ei. David se agăţă de perdea, incapabil să se mişte de acolo.

I se păruse frumos să asculte din nou muzică.

Momentele plăcute trebuie întotdeauna să zboare pe lîngă tine, ca un film de vacanţă vizionat pe derulare rapidă.

Era duminică după-amiaza şi Rosalie stătea în picioare, în bucătărie, cu ochii la trei bucăţi de plăcintă cu mere. Era tot ce mai rămăsese după weekend-ul petrecut cu Jack şi Jimmy. Plecaseră ceva mai devreme înapoi la şcoală, luînd cu ei prăjiturile pe care ea le făcuse şi un cozonac copt de Betty; şi odată cu valizele lor dispăruseră şi veselia şi rîsetele.

Iar acum era singură... cu trei bucăţi de plăcintă.

Se auzi un ciripit de pasăre într-un copac din apropiere. Îşi aruncă privirea pe fereastră şi îl zări din nou pe David Kelly în curtea din spate, aplecat deasupra muncii lui, cu cămaşa udă de transpiraţie. Bătea înainte cu ciocanul.

Nu zgomotul era ceea ce o deranja. Chiar dimpotrivă. Şi găsea prezenţa lui într-un fel, reconfortantă, deşi nu ar fi putut explica de ce.

Se rezemă de pervazul ferestrei şi, pentru un timp, rămase cu privirea aţintită spre el.

Dumnezeule, acum începuse să-şi închipuie lucruri, să inventeze plăceri secrete pentru sine cu o persoană care abia dacă îşi dădea seama că ea exista. Dacă nu s-ar fi ştiut în deplinătatea facultăţilor mentale, perfect capabilă să-şi poarte de grijă sieşi şi celor doi băieţi indiferent de circumstanţe, şi-ar fi făcut griji în legătură cu starea sănătăţii ei.

Atenţia lui David se schimbă şi acum privirea lui era aţintită asupra ei

O surprinsese spionîndu-l. Rosalie se simţi prost.

Plecă repede de la geam şi străbătu grăbită bucătăria. Cînd trecu pe lîngă masă, privirea îi trecu peste cele trei bucăţi de plăcintă nemîncate; nu era nimeni cu care să le fi putut împărţi.

Un val de singurătate o năpădi dintr-o dată, atît de repede şi atît de puternic, încît trebui să clipească de mai multe ori pentru a-şi putea înfrîna lacrimile. „Joe Mack, de ce nu ai mai trăit, pentru a putea împărţi totul? De ce nu eşti aici pentru a mă opri să spionez pe geam un bărbat care mă face să doresc mai mult decît am? De ce nu ai mai trăit să mă iei de lîngă Harry şi dintr-o casă care nu era a mea şi să împărţim aceste trei bucăţele de plăcintă"?

Un singur moment de neatenţie şi prezentul fusese copleşit de trecut şi Rosalie rămăsese în picioare, în mijlocul bucătăriei, compătimindu-se.

Ura sentimentul acesta. Dacă nu făcea imediat ceva, era sigură că izbucnea în lacrimi.

Fără să se gîndească, înhăţă bucăţile de plăcintă şi porni hotărîtă spre uşa din spate. David Kelly se uita încă în direcţia casei ei. O pată de culoare îi apăru în obraji în timp ce îşi continua misiunea de „vecinătate".

– Bună, începu ea, ca şi cum el nu o observase deja, ca şi cum nu o studiase cu acei ochi aproape ireal de limpezi şi albaştri, care o opreau să mai gîndească clar. Dacă şi-ar fi amintit la timp cît de pătrunzători erau acei ochi, poate că ar fi rămas în casă.

Acum era însă prea tîrziu. Se găsea deja în curtea lui, cu plăcintele în mînă.

– Bună, răspunse el, lăsînd în grija ei continuarea conversaţiei.

– Îmi spuneam că ai avea nevoie de nişte plăcintă pregătită în casă.

El zîmbi cu jumătate de gură şi Rosalie îşi dădu seama ce prosteşte sunase asta. Era atît de puţin obişnuită cu conversaţiile dintre un bărbat şi o femeie, încît fraza sunase ca ieşită din gura unui adolescent.

– Nu am vrut să spun că arăţi subnutrit sau ceva asemănător, se corectă ea, măsurîndu-l cu privirea, ceea ce nu îmbunătăţi deloc lucrurile. Era un bărbat solid, musculos, genul de bărbat lîngă

care era plăcut să stai.

– Băieţii mei au venit acasă în weekend-ul acesta, de la colegiu, şi ştii cum mănîncă băieţii... Făcu o pauză, dorindu-şi să nu fi avut mîinile ocupate pentru a-şi putea strînge părul pe care îl simţea căzînd liber pe umeri şi mai dorea să fi dispărut într-o gaură pe care s-o astupe apoi cu pămînt, să fie oriunde altundeva decît în curtea din spate a lui David Kelly, unde îndura atenţia solemnă a privirii sale pătrunzătoare.

Dintr-odată el zîmbi. Era un zîmbet minunat, neaşteptat, prietenesc şi plin de compasiune sinceră. Rosalie îşi simţi mîinile relaxîndu-se pe marginea farfuriei. Acum nu îi mai părea rău că venise.

– Am auzit muzica, zise el. Vineri seară.

– Serios?

– Da.

Pentru o clipă, faţa lui deveni goală, ochii lui reci, şi Rosalie se simţi de parcă i-ar fi atins sufletul. Dar totul dură doar preţ de o clipă.

– Sper că nu v-a deranjat zgomotul, continuă ea. Cînd băieţii sosesc acasă, lucrurile tind să devină ceva mai gălăgioase.

– A fost o schimbare plăcută.

– Nu prea mai ascult multă muzică.

– Nici eu.

Mărturisirile neaşteptate îi tulburară, de parcă, dintr-odată, cineva le-ar fi îndepărtat un văl de pe

ochi. În acele momente, dornici parcă de a spune adevărul, privirile lor se întîlniră şi sufletele lor se atinseră încă o dată.

Mîinile lui Rosalie se crispară pe farfurie. Ciocanul alunecă din mîna lui David şi ateriză cu un zgomot sec pe pămînt. I se păru că el face o mişcare aproape insesizabilă spre ea, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă, tînjind parcă să realizeze contactul.

Între ei se aşternu o tăcere plină de înţelesuri. Apoi David îşi întoarse privirea de la ea – cu bună ştiinţă – şi ridică încă o dată ciocanul.

Fusese o proastă să-şi dezvăluie în acest fel sentimentele în faţa lui. Ea era cea care avea nevoie de o legătură, ea tînjea după o mîngîiere.

– Las plăcinta aici, rosti ea, aplecîndu-se pentru a aşeza farfuria pe o scîndură, lîngă un ferăstrău. Nu aş vrea să te reţin de la lucru.

Rosalie surprinse pentru ultima oară ochii lui privind-o scurt, înainte de a se întoarce pe călcîie, îndepărtîndu-se.

– Aşteaptă, zise David.

De ce ar fi făcut asta? Nu exista nici un motiv, exceptînd monologurile ei şi imaginea unui bărbat care îi amintea foarte clar că se simţea singură.

– Nu pleca. Rugămintea lui sunase aproape intim, seducător.

Rosalie se întoarse încet, dîndu-şi seama că

imaginaţia ei o luase razna, ştiind că ar fi trebuit să-şi fi continuat drumul, dar incapabilă să facă altceva decît să rămînă.

– Nu ţi-am mulţumit pentru plăcintă, spuse el. A fost foarte drăguţ din partea ta să o aduci aici.

– S-ar fi stricat degeaba.

David ridică farfuria şi o duse la nas.

– Miroase bine.

– Plăcintele sînt specialitatea mea. Am învăţat asta de la Betty Malone, la cafeneaua unde lucrez la fiecare sfîrşit de săptămînă.

– *The Edge of Paradise?* Probabil că Rosalie îşi manifestase vizibil surpriza, pentru că el continuă repede. Am văzut inscripţia de pe uniforma ta.

Faptul că el îi acordase o oarecare atenţie şi îşi amintise aceste mici amănunte o făcură să trăiască un sentiment la care nu se putu gîndi un moment. Misterele inimii. De ce, dintre toţi oamenii, le-ar înţelege ea?

– Şi ce faci în restul săptămînii? întrebă David, ca şi cum l-ar fi interesat cu adevărat.

– Sînt secretară la *Mackey, Mahoney & Bradford*. Urmă o aşteptare pasivă din partea lui, ceea ce o făcu să adauge: Nu e exact ce am dorit să fac, dar aşa s-a întîmplat.

– Visurile se împlinesc arareori.

Ochii atenţi ai bărbatului se opriră încă o dată

asupra ei şi tăcerea fu parcă spartă de urletele unor diavoli. Apoi pe faţa lui apăru un zîmbet şi ei se ascunseră undeva într-o parte intimă a lui.

– Oricum, îţi mulţumesc foarte mult pentru plăcintă.

Era un fel de a-i spune că întrevederea s-a încheiat. Rosalie plecă fără să-şi ia rămas bun. Abia dacă zîmbi şi reuşi să schiţeze un gest din mînă, apoi se răsuci şi se întoarse în casă.

Ajunsă înăuntru, se rezemă de tocul uşii, abia izbutind să respire, simţind fierbinţeala urcîndu-i în obraji. Deşi, după standardele unora, apucase taurul de coarne, cu siguranţă forma ei fizică nu era într-o stare atît de deplorabilă, încît o scurtă plimbare de-a lungul curţii s-o facă să se simtă aşa. Nu, nu din cauza plimbării rămăsese fără aer: David Kelly era răspunzător pentru asta.

Pe scurt, ea recunoscuse că viaţa ei era lipsită de muzică şi de visuri. Şi asta, pentru că observase durerea din ochii lui.

„Iar tu cu ce te ocupi David Kelly? Nu faci altceva decît să baţi neîncetat cuie cu ciocanul"?

El nu-i spusese nimic, iar ea nu întrebase. Rosalie nu-şi putu da seama dacă era mai speriată de întrebarea în sine sau de răspuns.

Probabil că Harry fusese un bărbat drăguţ şi liniştit pînă în momentul în care reuşise să-l cunoască cu adevărat. Nu credea că va fi în stare

să supravieţuiască descoperind, sub toate aparenţele, un monstru.

Era timpul să plece la lucru.

Rosalie lăsă la o parte gîndurile despre misteriosul său vecin şi începu să se îmbrace pentru încă o duminică seară la *Edge of Paradise.*

După ce ea a părăsit grădina, David rămase cu ochii aţintiţi asupra farfuriei. O aromă uşoară de scorţişoară îi gîdilă nările. Îşi simţi gura umezindu-se şi totuşi nu se putea hotărî să guste din ceea ce îi oferise Rosalie.

Îşi aminti de felul în care arăta, stînd acolo în grădina lui, cu părul ei de culoarea mierii şi a scorţişoarei desprinzîndu-se din strînsoarea panglicii. Fusese drăguţă şi ispititoare, într-un fel care îi cucerise inima... şi îi deschisese apetitul.

Mărturisirile lui în legătură cu muzica, făcute într-un moment foarte nepotrivit, ajunseseră să-l irite. Pentru un om care era hotărît să rămînă singur, făcuse o mare greşeală. Mărturisirile. Cine oare spusese că uşurau sufletul?

Aroma de scorţişoară îl obseda. Nu avea nici un rost să lase prăjiturile să se strice. David luă

farfuria şi o duse înăuntru.

Apucă o furculiţă din anemica sa colecţie de ustensile de bucătărie şi se aşeză pe scaun, mîncînd direct din farfurie.

Cea de-a doua greşeală pe care o făcuse cu Rosalie era chiar mai gravă decît prima. O întrebase lucruri personale. Nu voia să ştie nimic în legătură cu viaţa ei personală. Nu voia să-i pese de visurile ei neîmplinite.

Dar asta făcuse. La dracu', exact asta făcuse.

Cu ochii ei calzi, vocea moale, veselă, şi cu plăcintele ei pregătite în casă, Rosalie făcuse o mică breşă în cuirasa care învelea inima lui şi reuşise să se strecoare înăuntru.

David oftă. Poate că ar fi bine dacă şi-ar cumpăra un cîine. Cînd eşti singur, doi ani înseamnă un timp foarte lung.

3

David se trezea întotdeauna devreme. Era un obicei de o viaţă care supravieţuise căsătoriei dezastruoase cu o femeie care ura lumina soarelui, la fel de mult ca şi nopţile în care era de serviciu în cadrul Departamentului de poliţie din Red Bay, Alabama.

În timp ce stătea în picioare în bucătărie, sorbind cîte o gură din cafeaua tare şi înghiţea ultimele bucăţi din plăcinta cu mere, aruncă o privire peste drum. Rosalie traversa bucătăria tîrînd după ea un scaun, spre dulăpior.

David zîmbi.

– Ştiam că va fi nevoie să se caţere pe scaun de fiecare dată cînd va vrea o farfurie cu cereale.

Se rezemă cu coatele de pervaz şi, cu ceaşca de cafea lîngă el, o urmări. Nici urmă de trîndăveală sau moliciune nu se putea observa la Rosalie Brown, la ora şapte dimineaţa. Cu mişcări precise,

energice, se urcă pe scaun şi se întinse după cutie. O fustă scurtă, de culoare roz, peste care purta un halat, lăsau să se întrevadă picioarele.

– Îi place rozul, îşi spuse David, apoi realiză că vorbea de unul singur. Un obicei supărător. Chiar că avea nevoie de un cîine.

Neobservat, o studie pe Rosalie. Rochia pe care o purta părea moale la pipăit, moale şi mătăsoasă. Iar dedesubt... Era oare la fel de moale şi de mătăsoasă? S-ar fi potrivit formele ei feminine în palmele sale făcute căuş? Dacă ar fi atins-o, ar fi devenit relaxată şi languroasă, sau înfierbîntată şi sexy?

Dintr-o dată, Rosalie se răsuci pe scaun şi privi drept spre el. David simţi cum transpiră brusc, de parcă ea ar fi fost în stare să-i citească gîndurile.

Nehotărîţi, rămaseră unul în picioare, pe scaun, iar celălalt în picioare, în dreptul ferestrei. Pe faţa lui David, broboanele de sudoare coborau centimetru cu centimetru, în timp ce continuau să se privească unul pe celălalt. În cele din urmă, Rosalie zîmbi şi îşi înclină capul în semn de salut, rupînd vraja care pusese stăpînire pe ei.

El încuviinţă din cap şi schiţă cel mai scurt salut cu putinţă, după care se întoarse repede şi părăsi bucătăria. Nu se opri pînă ce nu ajunse într-o cămăruţă situată în partea cealaltă a casei, cît mai departe de Rosalie. Nu exista nici un fel de

mobilă şi peste tot era plin de praf şi pînze de păianjen.

David aşteptă acolo, în praf, nevrînd totuşi să se ascundă, abia rezistînd să nu cadă pradă tentaţiei.

Mai făcuse odată un pas greşit, după ani lungi de căsnicie lipsiţi de orice urmă de dragoste, după ce singurătatea îi distrusese sufletul, pînă ce se simţise complet golit pe dinăuntru. Încălcase toate regulile şi făcuse o greşeală uriaşă. Iar rezultatul a fost un dezastru – cicatrici atît de adînci, încît ieşise cu inima frîntă.

David aşteptă în camera pe care de fapt nu o folosea, pînă ce auzi zgomotul maşinii lui Rosalie care se îndepărta pe şosea, plin de transpiraţie, rugîndu-se, cu pumnii atît de încleştaţi, încît pielea părea gata-gata să i se rupă. Abia atunci părăsi camera.

Făcu un duş, puse nişte haine pe el şi se îndreptă spre ieşirea din spate unde adunase cele cîteva lucruri la care lucrase în ultimele trei zile. Era timpul să cîştige cîţiva dolari. Atît cît să se poată menţine pe linia de plutire.

Randy Prescot, proprietarul magazinului *Puss'n Boots Pet Shop* privi şirul de cuşti pentru păsări şi pentru cîini, întinse în faţa lui ca pentru inspecţie. Erau meşteşugit construite, lemnul era perfect neted şi vopseaua elegantă. Păreau a fi mai degrabă lucrările unui artist decît cele ale unui tîmplar.

– Le cumpăr pe toate, domnule Kelly.

– Perfect. David Kelly băgă în buzunar banii pe care i-i înmînă Randy.

– Aţi făcut treabă bună, mai bună chiar decît cei de la fabrică. Randy ridică o cuşcă pentru păsări pentru a o studia mai îndeaproape. Aţi fi interesat să-mi confecţionaţi aşa ceva în mod regulat?

David nu ar fi dorit să fie legat de un orar strict, nici măcar de un anumit oraş. Şi totuşi, trebuia să mănînce. Economiile lui nu puteau să ţină la nesfîrşit.

– Pot să lucrez atît timp cît rămîn în oraş, zise el.

– Şi cam despre ce perioadă ar fi vorba, domnule Kelly?

Pînă cînd hotărăsc că ar fi timpul să plec, se gîndi David, fără însă a o spune cu voce tare.

– Cel puţin pînă la sfîrşitul lunii. Îşi plătise chiria în avans pe această perioadă.

– Un vagabond, nu? zîmbi Randy Prescot.

– Se poate spune şi aşa. Cu toate acesta, era

o descriere mult mai bună decît părerea pe care o avea David despre el.

– Atunci ne-am înţeles? Rady îi întinse mîna. Cumpăr tot ceea ce faceţi atîta timp cît sînteţi în oraş. Tot ceea ce vă rog este să mă anunţaţi şi pe mine unde vă decideţi să locuiţi.

– S-a făcut.

David părăsi magazinul şi merse pe jos cinci blocuri mai departe, către un adăpost pentru animale, unde spera să găsească un tovarăş. Privirea lui fu atrasă de cîţiva cîini negri, cu pedigree şi, în special, de unul care dădea întruna din coadă, dar David ar fi reuşit mai degrabă să depisteze o bancnotă falsă decît să nimerească un cîine de rasă.

Alese în cele din urmă un căţel bun, cu urechile clăpăuge, cu o faţă tristă şi o limbă lungă şi roz care îi lingea în mod constant mîna.

Era cel mai bun mod de a dărui cuiva iubire şi de departe cel mai puţin riscant.

Îi puse numele Rover.

Stăteau amîndoi, unul lîngă altul, pe treptele din faţa intrării principale, bucurîndu-se de briza

înserării, cînd maşina veche a lui Rosalie apăru în capătul străzii. Se întoarce de la lucru, opină David.

Începu să se ridice pentru a intra în casă, dar se gîndi că probabil ea îl văzuse deja şi nu dorea să pară că o evita în mod intenţionat.

Motorul tuşi scurt înainte să se oprească şi Rosalie ieşi afară, zîmbind şi fluturîndu-şi mîna. David hotărî să o salute şi el, apoi dispăru în casă, însă Rover avea cu totul alte intenţii. Se prăvăli pe trepte în jos şi începu să lingă picioarele lui Rosalie.

Norocos cîine.

– Drăgălaş scump. Nemaiţinînd cont de rochia şi de ciorapii lungi pe care îi purta, se lăsă jos lîngă el şi îl mîngîie pe cap. Ghemotoc dulce. Rîzînd, începu să-l scarpine sub bărbie.

Unul din aspectele după care David judeca întotdeauna o femeie era după cît de mult iubea animalele şi copiii. Fosta lui soţie, Gretchen, nu avea veleităţi nici într-o direcţie, nici în cealaltă. Probabil că şi asta îl depărtase.

– Vă aparţine? Rosalie îşi ridică privirea şi zîmbi.

– Da. L-am cumpărat astăzi.

– Cum îl cheamă?

– I-am spus Rover, dar se pare că îi place mai mult „Ghemotoc dulce". Mie nu mi-a lins niciodată

picioarele aşa.

– Oh... Rosalie se ridică în picioare, întinzînd mîna după funda din păr care nu era acolo. Ei bine... Dumnezeule! David putea jura că o văzuse roşind. O femeie de vîrsta ei. I se păru nemaipomenit. Copiii mici şi cîinii pot face tot ceea ce vor cu mine, continuă ea. Întotdeauna am dorit să am o casă plină... cu ambii.

Din acel moment, David ştiu că dăduse de necaz. Aruncă o privire scurtă către poartă, dar nu era cu putinţă să se strecoare pe acolo fără ca gestul să fie catalogat drept laş. Şi în plus, nu dorea să rănească sentimentele lui Rosalie.

– Dumneavoastră şi domnul Brown mai aveţi şi alţi copii în afară de gemeni? O expresie ciudată apăru pe faţa ei. Băieţii dumneavoastră sînt gemeni, nu-i aşa? Se înţeleg perfect, aşa cum ar face-o doi gemeni.

– Da, sînt gemeni. Rosalie îşi linse buzele. Dar nu sînt ai domnului Brown. Sînt ai primului meu soţ. Joe Mack Westmoreland. Vocea ei se îndulci cînd îi pronunţă numele.

Şi unde era acum Mack? Divorţat? Mort? Şi de ce lipsea şi domnul Brown?

Nevoia de a şti îl copleşi dintr-o dată pe David, exact ca în acea duminică după-amiaza, cînd Rosalie stătea în picioare în faţa lui, cu plăcintele ei pregătite în casă.

Cu numele altui bărbat pe buze, Rosalie stătea şi îl privea, cu ochi strălucitori şi gura moale şi vulnerabilă. David simţi o durere ascuţită în inimă. Într-un moment de introspecţie, realiză că era invidios.

Poate că exista însă şi puţină speranţă.

– Ei bine... Rosalie îl privi întrebătoare. Era rîndul lui să spună ceva, dar David nu făcea altceva decît să se întrebe pentru ce era invidios pe un bărbat care nici măcar nu era de faţă. Cred că ar fi mai bine să merg înăuntru să mă schimb, adăugă ea în cele din urmă. De obicei, şi cînd vremea îmi permite, cînd ajung acasă fac o mică plimbare.

Pietrişul scrîşni sub pantofii ei în timp ce se îndepărta. Discul auriu al soarelui se reflecta asupra ei, făcînd-o să pară incandescentă, încît David simţea cum căldura ei îi încălzea inima.

– Stai, spuse el dintr-odată, la fel de neaşteptat pentru amîndoi.

Ea privi înapoi peste umăr, cu o expresie visătoare.

– Venim şi noi cu tine, dacă nu ai nimic împotrivă. Lui Rover i-ar prinde bine puţină mişcare.

– Atunci, vă iau de aici peste cinci minute.

Îi salută scurt din mînă şi îl părăsi. David o urmări cu privirea pînă ce ea dispăru înăuntru. Era chiar atît de dulce, de încrezătoare precum

părea? Care femeie nu ar fi ezitat măcar cînd un bărbat despre care nu ştia absolut nimic îi sugera să se plimbe împreună pe străzile care în curînd aveau să devină pustii?

Dar, ce fel de bărbat ar fi făcut asemenea propuneri? El, cel care dezamăgise femeile şi trădase dragostea, încercase să se apropie de o femeie pe care nu avea nici o intenţie să o ducă îngă inima sa. Gretchen îl etichetase deja drept ticălos, iar el însuşi adăugă la aceasta epitetul de prost.

„Ticălos egoist", îi spusese ea. „Ai distrus căsnicia noastră, ai ucis dragostea noastră. Ai năruit tot ceea ce aveam".

Acum considera că putea să adauge şi minciuna la această listă de păcate şi încercă să se convingă că singurul motiv pentru care ieşea acum cu Rosalie era faptul că avea nevoie de mişcare. Nu mai avusese prea des ocazia după ce părăsise forţele de poliţie. Cu doi ani în urmă ar fi putut traversa în alergare întreg oraşul fără să acuze vreo problemă, dar acum era norocos dacă reuşea să alerge două mile înainte de a avea nevoie de odihnă.

Doar pentru că inima sa nu va mai fi niciodată în formă, nu însemna că trebuie să-şi neglijeze corpul.

Zîmbi către Rosalie cînd aceasta se îndreptă

spre ei pentru a-i lua la plimbare. Nu era nevoie să transmită secretele întunecate şi starea lui de spirit asupra ei.

– Sînteţi gata? întrebă ea.

– Gata.

Porniră în jos pe stradă, umăr lîngă umăr. David o lăsă pe ea să fixeze ritmul paşilor. Rover se zbenguia înaintea lor plin de bucurie, cu limba atîrnîndu-i în afară.

– Merg prea repede? întrebă ea, cu obrajii deja coloraţi în roz de briza din acest început de octombrie.

– Nu.

– Prea încet?

– Tocmai bine.

– Perfect. Vreau să spun... Nu sînt obişnuită să am companie la plimbările acestea, aşa că nu ştiu exact ce trebuie să fac.

– Nici eu. David îşi potrivi exact pasul după al ei. Împreună. Se simţea bine.

Rosalie îl privi dintr-o parte. Ochii ei păreau încă mai frumoşi în strălucirea tîrzie a soarelui, de culoarea panseluţelor şi a mării vara şi a cerului scăldat în lumina lunii, toate laolaltă. Pentru prima oară după mulţi ani, David îşi dori să fi avut în mînă o pensulă de artist.

– David de ce nu eşti obişnuit cu asta?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. De aseme-

nea şi faptul că dorea să-i răspundă.

– Sînt singur de mai mulţi ani.

– Divorţat?

– Da. „Printre multe altele". Tu?

– Văduvă. A doua oară.

Deci absentul domn Westmoreland şi absentul domn Brown nu o părăsiseră din întîmplare.

– Îmi pare rău. Cred că a fost foarte dureros pentru tine.

– Cînd l-am pierdut pe primul meu soţ, Joe Mack, a fost ca şi cum mi-aş fi pierdut inima, sufletul. Băieţii erau atît de mici – abia dacă aveau cinci ani. Iar eu am suferit mai mult decît un copil. Respiră adînc, apoi se întoarse şi îl privi direct în ochi. Cînd l-am pierdut pe Harry a fost o uşurare.

– Dacă vrei să-mi spui de ce, pot fi un ascultător destul de bun.

– Poate... odată. Dar nu astăzi. N-aş vrea ca aceste amintiri neplăcute să ne strice plimbarea.

„Amintiri neplăcute. Peste tot numai sînge. Băltea de-a lungul aleii. Îl strivea în picioare. Sînge şi pe mîini".

Nu voia să se gîndească la asta. Nu putea să se gîndească acum la asta.

– David, s-a întîmplat ceva?

Rosalie se opri şi îşi puse mîna pe braţul lui.

David privi mîna aceea mică, cu unghiile vopsite în roşul acela curajos. Erau mîini muncite

şi îşi dădu seama de asta. Încheieturile degetelor aveau zgîrieturi uşoare şi acolo unde ar fi trebuit să se găsească verigheta era una mai mare.

– David? Rosalie îi mîngîie braţul. Ai scos un sunet... ca şi cum te-ar fi durut ceva.

De foarte mult timp nu mai existase cineva căruia să-i pese de el.

Amintirile îl copleşiră încă o dată şi împreună cu ele apărură şi cei doi inamici gemeni. Furia şi sentimentul de culpabilitate. Loviră spiritul său distrus, iar el îndepărtă cu blîndeţe mîna lui Rosalie de pe braţul său.

– Probabil că a fost ceva în aer. David îşi drese glasul pentru a sublinia asta.

Sentimentul de vinovăţie îl lovi din nou în timp ce mîinile lui Rosalie se strînseră una în alta. Ea era ultima persoană pe care ar fi rănit-o.

– Alergia de toamnă, vorbi ea. Oamenii care n-au avut niciodată aşa ceva dezvoltă alergie cînd se mută în Tupelo. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

– Nu... mulţumesc. Nu vreau să-ţi stric plimbarea.

– Nu o strici.

Rosalie avu o tentativă de zîmbet. El zîmbi ezitant.

Frunze uscate cădeau din copaci şi foşneau cînd atingeau pămîntul. Dintr-un pomişor pitic, o

pasăre cîntătoare ce se voia a fi o gaiţă albastră, ţipă spre ei, îndemnîndu-i să mai zăbovească. Soarele, în ultima parte a drumului spre locul său de odihnă, îi scăldă într-o lumină roşie-aurie, ca o binecuvîntare.

David se simţi cuprins de o căldură care nu avea nimic de-a face cu raza soarelui. Respiră adînc, uşurat, ca un călător istovit care, în cele din urmă, recunoaşte primele semne ale drumului spre casă. Se uită drept înainte şi prinse mîna lui Rosalie.

– De ce nu ne-am termina plimbarea?

Ea privi scurt spre mîinile împreunate şi pentru o clipă el se gîndi că şi-o va retrage pe a ei. Cine ar fi putut să o învinovăţească pentru asta?

– Da. Hai să mergem. Îţi voi povesti cîte ceva despre oraş.

Cu mîna ei mică cuibărită într-a lui, Rosalie vorbi despre oraşul ei cu mîndrie şi afecţiune. Strălucirea caldă a serii de vară tîrzie combinată cu ritmul muzical al vocii lui Rosalie îl făcură pe David să se simtă fericit. Pentru o clipă îşi imagină că era tînăr, invincibil şi plin de visuri. Îşi imagină că fericirea poate fi atinsă cu dragoste, bunătate şi putere, iar răul putea fi ţinut la distanţă prin forţa voinţei.

Plimbarea se sfîrşi înainte ca ei să fie pregătiţi pentru asta şi se treziră dintr-odată acasă. Deve-

niră conştienţi în acelaşi timp că se ţineau încă de mînă şi îşi desfăcură strînsoarea simultan.

– Mulţumesc pentru plimbare, Rosalie.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai însoţit. Ea ridică ochii către el şi îl privi printre gene, nu în maniera provocatoare a celor mai multe dintre femei, ci plină de graţie, ca o femeie care nu este conştientă de propria ei putere de atracţie. Privirea aceea imprevizibilă era atît de senzuală, încît David îşi strînse pumnii în buzunare pentru a nu se repezi s-o îmbrăţişeze. Mă plimb aproape în fiecare seară şi dacă doreşti poţi să vii şi tu.

– Mulţumesc. Nu era tocmai un răspuns, dar el nu se simţea în stare să dea o replică. Dacă ar fi încuviinţat, s-ar fi jucat cu dinamita, iar dacă ar fi spus nu, ar fi trîntit uşa în faţa primelor emoţii pe care le simţea de doi ani încoace. Cu siguranţă nu avea nici o intenţie să se implice într-o legătură cu Rosalie, să o folosească propriilor sale scopuri, însă fu bucuros să constate că, la urma urmei, era totuşi om.

Rosalie îi aruncă un zîmbet, schiţă gestul acela mic în chip de rămas bun cu care începuse deja să se obişnuiască, apoi se întoarse şi intră în casă.

Niciodată nu pierdea timpul cu dulcegării de prisos şi asta pica taman bine, căci nici lui David nu îi plăceau despărţirile lungi.

În clipa în care păşi în casă, Rosalie se trezi fredonînd un cîntec. Se simţea atît de bine, încît puse o casetă şi începu să cînte odată cu ea.

Peste drum, muzica îl atrase pe David la fereastră. Vocea ei era clară şi obsedantă, incredibil de frumoasă. Şi cînta un cîntec de dragoste. Îl ştia şi el. „All I asck of you" din „Fantoma de la operă".

Stephanie iubea şi ea muzica. Obişnuia să pună mereu aceeaşi casetă cînd patrulau împreună. Uneori încerca să şi cînte. Nu prea avea voce şi amîndoi ştiau asta. Se distrau copios cînd ea nu reuşea să scoată sunetele înalte şi notele sunau fals.

Într-o noapte ploioasă, după ce ultimul cîntec se terminase, ea se întorsese spre el, cu o expresie deschisă şi sinceră.

– Vei avea întotdeauna grijă de mine, David?

– Sigur. Pentru ce altceva există parteneri?

– Pînă cînd moartea ne va despărţi?

„Pînă cînd moartea ne va despărţi". Cuvintele rostite atunci îl obsedau.

De dincolo, vocea lui Rosalie se înălţă precum cea a unui înger, plină de triumf şi de speranţă

şi – Dumnezeule! – o emoţie adevărată care aducea a dragoste. David apucă perdeaua, strivind-o între pumni.

– Nu, şopti el. Rosalie, nu te îndrăgosti de mine. Eu nu pot să mă îndrăgostesc de tine. Şi nu o voi face.

În liniştea casei sale auzea vocea ei magnifică urcînd şi coborînd. Închise ochii. Muzica îi străpunse inima, aşa cum cuţitul acela îi străpunsese spatele.

David gemu pentru dragostea pierdută şi pentru dragostea lui interzisă, iar agonia lui avea un nume.

– Rosalie... Rosalie, murmură el, o dată şi încă o dată.

Tot restul săptămînii, David evită cu bună ştiinţă să fie prin preajmă cînd Rosalie ieşea seara pentru plimbarea ei obişnuită. Îşi transportase uneltele în cămara goală, construind acolo cutiile pentru cîini şi pentru păsări, ascuns vederii celei din casa de peste drum. Departe de orice tentaţie.

Vineri seara se simţea istovit, reprimîndu-şi

emoţiile, negîndu-şi propriile sentimente. Cînd o auzi pe Rosalie plecînd la lucru cu maşina ei veche, ştia exact ce avea de gînd să facă.

Cu gura fixată într-o grimasă şi inima care îi bătea din ce în ce mai repede, ieşi din casă şi se îndreptă spre *Edge of Paradise.*

Cînd David păşi în cafenea, Rosalie aproape că scăpă din mînă stiloul şi carneţelul. De emoţie şi de confuzie simţi cum roşeşte. Era sigură că observaseră şi ceilalţi clienţi.

Dacă remarcase şi el? Strînse cu degete furibunde carneţelul şi stiloul şi încercă să se concentreze la ceea ce-i spunea domnul Hank Willie.

– Rosalie, în loc de doi crenvurşti, adu-mi trei... şi nişte murături. Clientul ei, care era proprietarul magazinului local de discuri, venea de foarte mult timp aici, încă de cînd Rosalie era nou-venită.

– Bineînţeles, Hank, răspunse ea, încercînd să-şi ţină ochii departe de masa la care stătea David. Era imposibil. El apărea în toate viziunile ei, îi stimula toate simţirile. Plimbarea lor îi apăru în minte la fel de clar precum cîntecul pe care îl cîntase luni seara – felul în care mîna lui îi înco-

lăcise braţul, fiorul care o străbătea cînd umerii lor se atingeau accidental, simţămîntul acela de a fi împreună cu el, care persistase în ea chiar şi după ce se despărţiseră.

– Ce mai fac băieţii?

– Plini de viaţă ca întotdeauna. Se bucură de viaţa de colegiu. „David, David. De ce m-ai tot evitat? Şi de ce îmi pasă"?

– Cînd drăcuşorii ăia mai apar în oraş, spune-le că bătrînul Hank îi salută.

– O să le transmit.

– Şi mai spune-le că mama lor e la fel de drăguţă ca un căţeluş pătat.

– Mulţumesc Hank. David avea privirea aţintită asupra ei. Îşi întoarse capul, astfel încît părul să-i ascundă faţa. Nu dorea ca el să-i observe obrajii îmbujoraţi şi să tragă cine ştie ce concluzii greşite. Sau orice alt fel de concluzii.

Hank îi atinse mîna.

– Îţi mulţumesc, Rosalie, pentru că faci ca serile unui bătrîn să pară frumoase, după mai bine de douăzeci de ani. Indiferent de ce am avut peste zi, ştiam că pot conta pe zîmbetul tău să mă înveselească.

– Sentimentul e reciproc, Hank. Şi tu mă binedispui întotdeauna. David încă o privea. Simţea că o ardea în spate şi putea să jure că era aşa. „Te rog nu"! strigă conştiinţa ei, chiar dacă inima

spunea „te rog".

Mîinile îi tremurau cînd părăsi masa lui Hank şi se îndreptă spre bucătărie. Dorea ca David Kelly să ştie ce gîndea şi asta era adevărata problemă.

Aşeză hîrtia cu comanda lui Hank pe tejghea şi Betty căscă ochii la ea de parcă picase de pe altă planetă.

– Rosalie, s-a-ntîmplat ceva?

– Nimic. Rosalie îşi dădu părul pe spate.

– Draga mea, arăţi de parcă te-ai fi tocmit cu diavolul. Te simţi bine?

– Da... Aruncă o ocheadă peste umăr. David nu îşi desprinsese privirea fixă, insistentă, de la ea. Doar că David Kelly este la masa doi.

– Cel de care mi-ai vorbit săptămîna trecută?

– Da.

Din bucătărie, Betty se întinse peste culoarul de trecere pentru a vedea mai bine. Cînd îl văzu pe David, îşi strînse buzele, mimînd un fluierat admirativ.

– Nu mi-ai zis că arată chiar aşa.

– Nu are nici o importanţă. Nici una. Rosalie strînse mai tare cordonul şorţului, care nu avea nevoie de aşa ceva.

– Nu! Rosalie... s-a întîmplat ceva? Betty miji ochii şi trînti un pumn grăsuliu pe tejghea, gata să sară în ajutorul prietenei ei. Tipul ţi-a făcut ceva? Dacă da, spune-i lui Big Betty şi ţi-l arunc afară

înainte de a avea timp să mai spună ceva.

– Nu! Rosalie aruncă o privire scurtă peste umăr, alarmată, de parcă Betty îi aranjase deja figura lui David Kelly. Ţinea în mînă o listă de meniuri şi o privea de parcă numele ei era scris acolo, în capul listei. Se întoarse către Betty. M-am purtat prosteşte, asta-i tot. Ne-am plimbat împreună luni seara şi de atunci nu l-am mai văzut... Îşi dădu seama că rămăsese fără suflu. Făcu o pauză şi îşi duse mîna în drepul inimii. Bătea de parcă ar fi alergat cinci mile.

– Eşti sigură că e totul în regulă?

Rosalie zîmbi chinuit.

– Cred că se numeşte criza vîrstei mijlocii.

– Ei asta-i acum, vîrstă mijlocie. Aşteaptă pînă albeşti şi mergi spre cincizeci. Betty îşi întoarse ochii spre masa doi. Se uită încă la tine. Are ochii ca două globuri de cristal, sau cam aşa ceva. Nu-i de mirare că îl doreşti în pat.

– Betty! Rosalie se apropie şi şopti cu o voce aspră. Nu îl doresc în pat. Nu sînt încă pregătită pentru aşa ceva.

– Pregătită pentru ce, draga mea? Betty lăsă la o parte ironia şi luă un aer confidenţial.

– Nu ştiu... mi-e frig şi sînt fierbinte în acelaşi timp, vreau să mîngîi şi să fiu mîngîiată, sper... Făcu o pauză, oftă şi îşi rearanjă şorţul. Cred că mai bine m-aş duce la masa doi.

– Noroc, draga mea.

Cu siguranţă va avea nevoie de el. Doamne, cum de ajunsese de la curiozitatea ei obositoare să lovească şi să zgîrie? Cu cît se apropia mai tare, cu atît devenea mai nedumerită. Ochii lui David erau sălbatici, vii, strălucind cu o lumină fără sfîrşit şi totuşi faţa lui era total imobilă, expresia neutră. Rosalie se rugă în gînd pentru putere, dar nu era sigură dacă se ruga pentru puterea de a-i rezista sau pentru puterea de a-şi încerca şansele cu el.

Cînd ajunse suficient de aproape îl salută, aşa cum făcea cu toţi ceilalţi clienţi.

– Bună seara. Pînă acum nu era nici o problemă.

– Bună, Rosalie, răspunse el, zîmbind, şi ea simţi că se pierde.

Emana o senzaţie foarte masculină, era bine proporţionat fizic şi era incredibil de atrăgător. Nu făcea decît să stea lîngă el într-o cafenea aglomerată şi îşi simţea respiraţia oprindu-i-se în gît. Nici nu voia să se gîndească la starea în care s-ar fi găsit dacă erau numai ei doi, înconjuraţi de lumînări aprinse şi muzică romantică.

Mîna i se crispă pe stilou. Nu-şi mai amintea nimic din ceea ce se pregătise să spună.

– Cum te-ai simţit săptămîna aceasta, Rosalie?

– Bine. „Singură".

– Am venit să-mi cer scuze că am ratat plimbările noastre împreună. Îmi pare rău, Rosalie.

– E în regulă. „M-a durut".

– Nu, nu este în regulă. David îi luă mîna stîngă, o întoarse cu palma în sus şi o privi cu atenţie. Trebuia să te fi sunat să-ţi explic de ce nu am putut veni cu tine.

– Am fost acasă. „Aşteptam".

– Ştiu. Am auzit în fiecare seară maşina. Îi zîmbi, ţinînd-o în continuare de mînă. De fapt, abia aşteptam s-o aud.

Oare inimile puteau să-şi ia zborul? A ei cu siguranţă. Putea afirma asta după cît de rapid o simţea bătîndu-i în piept.

– Nu aş vrea să te reţin din lucru, dar aş vrea să-ţi mai spun ceva.

– E în regulă. Pot să mai rămîn cîteva minute.

– Vreau să ştii că eu cred că eşti o femeie admirabilă. Te plac, Rosalie. Foarte mult.

– Şi eu te plac, David.

– Mă bucur.

Îi mai reţinu mîna pentru cîteva clipe, urmărind cu degetul arătător desenul venelor din palma ei. Ea simţi căldura atingerii lui pînă în vîrful picioarelor.

Cînd era sigură că nu va mai dura mult şi se va prăvăli la picioarele lui, David îi eliberă mîna.

– Sînt un singuratic, Rosalie. Cred că ţi-am mai

spus-o. Dar aş vrea să fim prieteni.

„Prieteni"? Scoase un oftat adînc de uşurare şi totodată de regret.

– Mi-ar face plăcere, David.

– Perfect. Atunci, ne-am hotărît. Îi zîmbi. Mor de foame. Care e specialitatea casei?

– Friptură cu sos de tomate verzi.

– Îmi sună bine. Şi în plus, multă cafea tare.

Rosalie se întoarse la bucătărie cu paşi vioi. Betty o aştepta pe coridor.

– Totul este în regulă, Betty. Vrea să fim prieteni. Nu fi aşa de neîncrezătoare. E un om bun. „Ştiu" că este.

– Nu e nevoie să mă convingi. Am văzut totul. Felul în care te-a ţinut de mînă, felul în care te-a privit. Îşi puse mîinile în şolduri şi înclină capul într-o parte. Prieteni, ha?

– Aşa a spus el... iar eu am zis da.

– Hîm-hîm. Betty zîmbi, încuviinţă din cap şi apoi luă comanda de pe tejghea. Daţi-mi cea mai mare porţie de friptură cu tomate pe care o găsiţi, zbieră ea spre bucătărie. Avem aici un bărbat înfometat.

Rosalie trecu cu privirea peste masa doi. David rîdea.

„Prieteni". Se va descurca şi cu asta.

Îi făcea plăcere s-o privească în timp ce lucra. Întîrzie cu băutul cafelei nevrînd să se gîndească

că era timpul să plece.

Rosalie se mişca prin micuţa cafenea cu o graţie care s-ar fi potrivit mai degrabă unei regine. Evident că era bucuroasă şi totodată mîndră de munca ei. David admira acest fapt. Cu toate că nu ştia mai nimic despre viaţa ei, nu îşi putea da seama care fuseseră circumstanţele care cauzaseră angajarea ei pe post de chelneriţă, la fiecare sfîrşit de săptămînă, în acest mic local; dar era bucuros să constate că ea îşi păstrase intacte graţia şi farmecul.

După un timp, Rosalie îi arunca cîte un zîmbet peste umăr. Îl încălzeau acele zîmbete. În rarele sale momente libere, Rosalie venea la masa lui cu ibricul de cafea pentru a se asigura că este întotdeauna ceva în ceaşcă.

David se gîndi că băuse, probabil, suficientă cafea în ultimele două ore, ceva comparabil cu întreaga rezervă din dotarea trupelor încartiruite la Camp Shelby.

O privi cum se apropia de el.

– Mai doreşti cafea, David?

El îi întinse ceaşca, preferînd mai degrabă s-o privească decît să-i răspundă. Cînd ceaşca lui fu din nou plină ochi, Rosalie se aşeză şi ea la masă. David încercă să scape de speranţa egoistă pe care o simţea prinzînd viaţă în el, dar aceasta refuză să dispară.

– Cred că ai luat un taxi pînă aici, începu ea.

– Nu. Am venit pe jos.

– E un drum lung.

El zîmbi.

– Ieşirea noastră de luni seara m-a menţinut în formă.

Îi plăcu felul în care ochii ei sclipiră cînd el aduse în discuţie ziua de luni. Se ţinuseră de mînă. Dacă ar fi judecat lucrurile numai după lumina din ochii ei şi după propriul său puls accelerat, ar fi spus că au împărţit mai degrabă o noapte fierbinte în pat, dacă nu ar fi ştiut cu precizie ceea ce s-a întîmplat.

„Stop, băiete. Este vorba doar de o prietenie. Îţi aduci aminte?"

– Nu mai e mult pînă închidem. Rosalie aştepta. El o privi. Poţi veni cu mine acasă dacă... Îşi umezi buza de jos cu vîrful limbii. David prinse cu degetele codiţa ceştii de cafea. Dacă mai eşti aici.

– Voi fi aici. Aşeză cu mare grijă ceaşca pe masă, neluîndu-şi privirea de la ea. Mi-ar plăcea să te însoţesc, Rosalie.

4

„Mi-ar face plăcere să merg cu tine, Rosalie".

Cuvintele lui David îşi găsiră ecou în mintea ei în timp ce maşina traversa străzile întunecate. El stătea pe scaunul de lîngă ea, nu foarte aproape, dar totuşi suficient de aproape pentru ca stofa pantalonilor să vină în contact cu coapsele ei. Din cauza luminii farurilor maşinilor care veneau din faţă, expresia lui părea încruntată, cu linii mai dure şi o privire foarte intensă.

Cuvintele cădeau asupra ei ca o cascadă şi Rosalie îşi încleştă mîinile pe volan pînă ce încheieturile degetelor se albiră. „Să merg cu tine. Să merg cu tine".

Un fior uşor îi străbătu corpul. Îşi simţi faţa înroşindu-se, înfierbîntată.

„Opreşte-te"! exclamă în gînd. Nu fusese vorba de o sugestie pe teme erotice. David abia dacă mai deschisese gura de cînd intrase în

maşină.

– Nu a fost aceea strada noastră?

– Poftim? Se întoarse pentru a-l privi

– Cred că am trecut de strada noastră.

Avea dreptate. Trecuse de stradă de parcă ar fi făcut drumul pentru prima oară.

– Uneori o iau pe aici, zise ea, făcînd prima la stînga, prin spatele unui bloc. Să mai schimb peisajul.

– E o idee bună. Cîteodată, şi mie îmi face plăcere o schimbare de peisaj. Rosalie l-ar fi îmbrăţişat pentru faptul că nu o tratase de sus. Cred că acesta este motivul pentru care m-aş numi un călător.

– Călătoreşti mult, David?

– Doar de vreo cîţiva ani.

Începură să se desluşească locuinţele lor, două clădiri învăluite în beznă, care îi aşteptau. În lumina palidă, dată de felinarul din faţa casei ei, se priviră unul pe celălalt. Rosalie reduse viteza maşinii care abia se mai tîra.

– Probabil că ai fost într-o mulţime de locuri interesante, opină ea.

– Multe locuri. Nici unul dintre ele interesante... pînă cînd am venit aici.

Ea ridică complet piciorul de pe accelerator, iar motorul tuşi apoi se opri.

– Hmm, făcu ea, lăsîndu-l să înţeleagă orice ar

fi vrut în timp ce-şi adună gîndurile şi repuse maşina în mişcare.

– Dintotdeauna ai trăit aici, Rosalie?

– Da. Odată, cînd eram tînără, visam să plec în locuri îndepărtate: New York, Paris, Londra. Se apropiau de parcare. Voiam să devin cîntăreaţă şi să urc pe cele mai mari scene ale lumii. Am învăţat vreo două limbi străine în şcoală şi italiana, singură. Am studiat chiar şi cu un profesor de canto din oraş. Dar băieţii au apărut cînd eu aveam abia optsprezece ani. Şcoala de secretare a fost o alegere practică. Rosalie ridică din umeri, zîmbind. Nu i-aş schimba pe Jack şi pe Jimmy pentru toate rolurile de operă din lume.

Parcă maşina. Motorul continua să tuşească chiar şi după ce răsuci cheia în contact. David nu părea să fi observat aceste amănunte.

– Iar tu, David? Povesteşte-mi cîte ceva despre tine.

În loc să-i răspundă, el întinse mîinile spre faţa ei.

– Luni noaptea ai cîntat, vorbi el cu o voce blîndă. Cu ambele mîini atingîndu-i obrajii, David îi întoarse faţa spre el. Credeam că aud îngeri, Rosalie. Am stat la fereastră şi te-am ascultat. Muzica ta mi-a mers drept la inimă.

– Mulţumesc. „Cîntam pentru tine, din cauza ta".

– Iar după aceea – David făcu o pauză, plimbîndu-şi degetul mare pe bărbia ei – nu ai mai cîntat niciodată.

Sufletul lui Rosalie părăsi corpul, ieşi din maşina veche şi pluti deasupra unei pajişti scăldate în lumina soarelui, plină de flori parfumate. Închise ochii şi se lăsă pătrunsă de frumuseţe.

– A fost din vina mea? Pentru că te-am supărat?

– Oh, nu. Rosalie atinse cu mîna faţa lui. Nu din cauza ta. Tu nu ai putea niciodată să mă superi.

– Îmi pare bine. Nu vreau să te rănesc, Rosalie. Urmări uşor cu degetul linia sprîncenelor, a obrajilor şi a buzelor ei. Nu doresc să se întîmple aşa ceva vreodată.

– Tu nu... El se strecură mai aproape, atît de aproape. Tu n-ai putea...

Nu-şi dădu seama cine făcuse prima mişcare, dar deodată, buzele lor se contopiră tandru, blînd, ca o adiere de vînt pe deasupra valurilor, ca sărutul unei picături de rouă pe o petală de trandafiri.

Rosalie aproape că îşi pierdu răsuflarea. Cu buzele lui aproape atingîndu-le pe ale sale, rămaseră suspendaţi în timp. Braţul ei resimţea bătăile tari ale inimii lui David, pielea ei percepea răsuflarea lui întretăiată.

Ceva minunat se întîmpla în seara aceea de vară, în întunericul din vechea maşină şubrezită. Amîndoi simţiră şi percepură fenomenul.

Rămaseră nemişcaţi, înlănţuiţi, cu teama că vraja dintre ei se va rupe, neîndrăznind să meargă mai departe. Pe cer trona luna îndrăgostiţilor, învăluindu-i într-o strălucire argintie.

Buzele lui Rosalie tremurară şi el îi răspunse.

– Nu-ţi fie teamă. În timp ce pronunţa cuvintele, gura lui urmă mişcările buzelor ei.

– Nu îmi este teamă. Vorbele ei fură mai curînd o şoaptă, o adiere care o conduse mai aproape de David.

Buzele li se întîlniră şi sărutul înflori între ei ca un boboc de floare, tînjind după atingerea gingaşă a stropilor de ploaie şi căldura razelor de soare. Rosalie gemu şi îşi înlănţui braţul în jurul gîtului lui David, iar el o cuprinse de mijloc.

Toată muzica pe care Rosalie ar fi dorit s-o cînte pulsa înăuntrul ei şi toată frumuseţea pe care David ar fi dorit s-o pună pe pînză se revărsă peste el. Cu buzele lor împreunate tandru, tratară sărutul ca pe ceva preţios, peste care nu se putea trece cu uşurinţă şi care nu putea fi considerat un lucru de la sine înţeles.

David nu încercă să obţină mai mult decît i se oferise, iar ea nu-i ceru mai mult decît putea dărui. Prelungiră momentul, nedorind şi nereuşind

să-l întrerupă, trăind fericirea.

În cele din urmă sosi clipa, pe care amîndoi o intuiseră, cînd sărutul trebuia să ia sfîrşit. Se desprinseră în acelaşi timp.

Dacă ar fi fost mai tineri şi mai naivi, ar fi încercat poate să nege ceea ce tocmai se întîmplase, sau ar fi pretins că totul ar fi fost doar o fantezie trecătoare, un impuls fără nici o justificare. Dar amîndoi cunoscuseră dragostea şi îi recunoscură gustul.

David cuprinse cu palma făcută căuş obrazul lui Rosalie.

– Nu am vrut să fac asta.

– Nici eu.

– A fost minunat, Rosalie, special.

– Ştiu.

Ochii lui se întunecară, parcă vinovaţi, iar ai ei deveniră strălucitori, rememorînd durerea. Se priviră lung unul pe celălalt şi acel sentiment care abia se înfiripase avu o moarte încetă, nemiloasă.

– Nu aş vrea să-ţi faci idei greşite, spuse el.

– Iar eu nu vreau să te induc în eroare.

– Nu sînt pregătit pentru nimic din toate aceste... sentimente: tandreţe, dorinţă, pasiune. Mîna lui îi strînse obrazul. Am „nevoie" de tine, Rosalie. Eşti ca un izvor cu apă limpede peste care am dat din întîmplare pe cînd colindam prin

deşert.

– Ştiu... Înţeleg. Rosalie îşi îngropă obrazul în mîna lui. Cred că sîntem doi singuratici, David.

– Într-adevăr.

Adunîndu-şi tot curajul, Rosalie îi zîmbi.

– Nu doresc să-ţi faci griji în legătură cu ce s-a întîmplat. Nu mai sînt o adolescentă naivă care să-ţi pretindă să faci promisiuni pe care să nu le poţi ţine. Să considerăm totul drept un final minunat al unei seri minunate.

– Rosalie, eşti o femeie extraordinară – minunată, tandră, înţelegătoare. Se aplecă şi îşi lipi buzele de fruntea ei. Sînt foarte norocos să te am ca prietenă.

– Iar eu sînt recunoscătoare că te am pe tine. Îşi îndreptă umerii şi zîmbi hotărîtă, destrămînd atmosfera sumbră. Casele goale sînt întotdeauna atît de plicticoase. În plus, eu nu am nici cîine. Sînt nebună după cîini, dar, de cînd au plecat băieţii, nu am mai ţinut nici unul din cauza slujbei. Nu le-ar face bine dacă ar sta tot timpul singuri în casă.

David ieşi din maşină şi o înconjură pentru a-i deschide portiera lui Rosalie. Îi întinse mîna şi o ajută să coboare.

– Atenţie la promisiunea ta, făcu ea. S-ar putea să profit de ocazie.

David o conduse spre intrare, apoi se aplecă

spre ea şi o sărută pe obraz.

– Noapte bună, Rosalie.

Ea îi zîmbi şi îşi luă rămas bun de la el, fluturînd mîna în felul acela special. Nu îşi întoarse privirea cînd trecu pragul, dar David aşteptă în parcare, ca şi cum ar fi avut-o încă în faţa ochilor.

Luna dispăru în spatele unui nor şi David se cufundă în întuneric, aşteptînd să se aprindă lumina în casa din faţa sa, semn că ea ajunsese în dormitor.

– Îţi mulţumesc pentru plimbare, şopti el

Intră apoi în casă, pregătindu-se pentru ceea ce era sigur că va fi cea mai chinuitoare noapte pe care o avusese de mult, mult timp.

Duminică dimineaţa, David se trezi în sunetul muzicii. La început crezu că era ecoul vocii lui Rosalie, de undeva din inima lui, apoi îşi dădu seama că „era" chiar Rosalie, care cînta în bucătăria ei.

Interpreta o arie în italiană. Din „Madame Butterflay", dacă îşi amintea corect. Maiestuos şi plin de tandreţe, cîntecul îi umplu ochii de lacrimi.

Îşi mută atenţia de la fereastră către lucrurile

din jurul său. Perdelele şifonate, spălate de atîtea ori, încît acum păreau de un gri murdar, atîrnate în faţa geamurilor. Trandafirii ofiliţi de pe tapetul care pe ici pe colo începuse să se desprindă de pe pereţi. Linoleumul întins pe podea, de culoarea macaroanelor învechite, crăpat şi atît de lucios, încît trebuia să fie foarte atent cînd se aventura să-l traverseze.

Sanctuarul său. Închisoarea sa.

Pentru prima oară în doi ani era atent la lucrurile care îl înconjurau.

După divorţ, părăsise Alabama luînd cu el doar hainele cu care era îmbrăcat, ustensilele pentru pictat şi sculele sale. Gretchen, considerîndu-se parte vătămată, obţinuse, după divorţ, totul. David nu a dat importanţă. Cînd avocatul său, alarmat, s-a reîntors la masa negocierilor, ea îi oferise cu generozitate cîteva oale ciobite şi scaunul de la toaletă; o refuzase.

Păcătuise. Şi trebuia să plătească.

Dar acum, cu muzica lui Rosalie răsunînd în aer se simţi izbăvit şi odată cu acest sentiment resimţi nevoia de a aduce unele îmbunătăţiri interiorului casei sale.

Servi un mic dejun rapid, fulgi de grîu, în timp ce dincolo se auzea o altă arie, ceva mai plin de viaţă. „Bărbierul din Sevilia“, se gîndi el.

Zîmbind, luă din cameră o găleată şi nişte

cîrpe şi se aşternu pe treabă. Era atît de absorbit de ceea ce făcea, încît nu o auzi pe Rosalie decît cînd aceasta ajunse în spatele său.

– Am bătut, dar nu m-ai auzit. Purta blugi şi o bluză largă pe care scria *„Hang in there baby"*. Părul era strîns la spate cu o panglică roşie. Arăta de parcă avea şaisprezece ani.

David se simţi de şaptesprezece.

– Bună. Se ridică în picioare, flexînd genunchii care îi înţepeniseră în poziţia în care stătuse pînă atunci. Zîmbi către ea: Genunchi de menajeră.

– Rover m-a lăsat să intru.

– După cum îl cunosc, pasul următor va fi să te invite la dans.

Ea izbucni în rîs, dîndu-şi capul pe spate. Desenul fin al venelor de pe o parte a gîtului ei treziră în David tot felul de idei care, cu siguranţă, nu aveau nici o legătură cu frecatul podelelor.

– Ţi-am adus ceva, spuse ea.

– Nu trebuia... dar îmi pare bine că ai făcut-o.

– Nu e cine ştie ce. Nişte cornuri pe care le-am făcut cu biscuiţi din cutie.

– Femeie, tu vrei să mă distragi de la muncă.

Inima şi sufletul din el tînjeau să o atingă, să-şi sprijine braţele pe umerii ei, să-şi lipească coapsele de ale ei. Dar ceea ce se întîmplase cu o seară înainte îl făcuseră mai prevăzător. Apropierile de Rosalie, chiar şi cele de scurtă durată, erau

primejdioase.

– Hai să ne luăm după nasul meu, făcu el, conducînd-o înapoi în bucătărie.

Ultimul ei dar în materie de alimente trona în mijlocul mesei goale, exhalînd o aromă delicioasă de unt, zahăr şi scorţişoară. David turnă cafea în două ceşti şi se instalară fiecare la cîte un capăt de masă. Pe de o parte conştienţi, pe de alta prevăzători şi îşi împărţiră micul dejun.

– Vezi, mai există un motiv.

– Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. David se prefăcu că reflectează adînc. De partea cealaltă a mesei Rosalie linse glazura prelinsă pe arătătorul mîinii drepte. Dorinţa îl lovi pe David atît de neaşteptat, încît aproape scăpă cornul din mînă.

– Ei bine... Aştept. Limba ei roz atinse încă o dată uşor vîrful degetului înmuiat în glazura de zahăr.

Masa care stătea între ei era în acelaşi timp un obstacol şi un ajutor. Dacă nu ar fi fost aşezată acolo, David simţea că ar fi pierdut controlul. Ar fi lins glazura de pe degetul ei fără s-o mai întrebe dacă are sau nu nevoie de ajutor.

Aşa cum stăteau lucrurile, masa reuşea să mascheze starea aproape dureroasă în care se găsea.

– Te mai gîndeşti? întrebă ea, atingînd pentru ultima oară cu limba vîrful dulce al degetului ei.

– Hmm. David îşi umplu gura cu cornuri, încercînd să cîştige timp pentru a-şi recăpăta controlul. Înghiţi îmbucătura cu greutate. Nu îşi dăduse seama dacă reuşise sau nu să o mestece.

– Mi se pare că ai folosit pretextul cu mîncarea pentru a avea ocazia să flirtezi cu cîinele meu, îngăimă el, cînd reuşi să-şi revină.

– Exact. Bucătăria se umplu de rîsul ei, făcînd-o să pară mai luminoasă, mai curată, chiar „mai bună" decît era.

Auzindu-se chemat, Rover se ridică din colţul unde stătea tolănit şi ajunse lîngă ei, unde începu să lingă gleznele lui Rosalie.

Ea rîse şi îl mîngîie pe cap în timp ce David privea invidios scena. Cînd consideră că îşi căpătase porţia de mîngîieri, cîinele săltă înapoi spre colţul lui, unde intră într-o stare ce semăna mai degrabă cu o hibernare decît cu un pui de somn.

– Ai observat că am ales cel mai vicios cîine de pază.

– Trebuia să-i pui numele Killer. Rosalie îşi împinse farfuria deoparte şi se ridică. Cred că ar fi momentul să plec.

Decizia ei bruscă declanşă un tumult de emoţii în David, o durere scurtă, urmată de un sentiment de uşurare pentru că reuşise să nu încalce propriile sale reguli.

– O zi aglomerată? întrebă el, căutînd un ton

cît mai prietenos.

– Trebuie să negociez o afacere foarte „curată" cu un munte de rufe, apoi o programare clandestină într-o cămară întunecoasă şi plină de praf. Cîteva cutii vechi cu piersici nu mai au ce căuta acolo şi măturile sînt pregătite să se revolte.

Aproape recuperat după episodul cu glazura, David o conduse pînă la uşă.

– Îmi pare bine că ai trecut pe aici, Rosalie. Mulţumesc pentru mîncare.

– Şi eu îţi mulţumesc, David, pentru că mi-ai ţinut companie. Îşi flutură degetele în semn de rămas-bun. La urma urmei, el era cel care stabilise regulile. Nu aveam de gînd să vin, dar după reţetă au ieşit prea multe cornuri pentru o singură persoană. Îşi trecu limba peste buze, de parcă ar fi fost zahăr şi acolo. Probabil că era aroma naturală, originală, a lui Rosalie. Gustul ei îi rămăsese întipărit în minte.

– Oricum, continuă ea, aranjîndu-şi panglica ce îi strîngea părul, am fost amîndoi de acord să fim prieteni şi sînt sigură că nu vei interpreta greşit vizita mea.

– A fost mult mai plăcut să mîncăm împreună decît să mănînc singur.

Rosalie mai făcu o dată cu mîna, apoi traversă curtea şi intră în casă. David blestemă soarta care făcuse necesară apariţia regulilor în legătură cu

Rosalie şi se apucă cu şi mai multă îndîrjire de frecat duşumelele.

Amîndoi îşi petrecură restul zilei, evitînd cu bună ştiinţă să apară în dreptul ferestrelor şi felicitîndu-se pentru disciplina lor şi pentru hotărîrea înţeleaptă de a menţine între ei o distanţă sigură.

„Doar prieteni". Trebuia să se mulţumească cu atît.

În acea seară, David se făcu că nu aude maşina lui Rosalie. Încercă să nu se mai gîndească la ea, în cafenea, zîmbind altor oameni. Îl căuta oare cu privirea la masa doi? I-ar fi simţit lipsa dacă nu ar fi venit?

– La dracu'! Aruncă vasele în chiuvetă cu mai multă forţă decît era necesar. Rover se apropie şi îi adulmecă picioarele apoi se împletici spre vasul cu mîncare.

David îşi aminti cum Rover linsese picioarele lui Rosalie.

– La dracu'! spuse din nou.

Spălă vasele cu detergent de două ori şi le şterse cu aceeaşi vigoare cu care ştersese duşumeaua.

– Nevoi sexuale reprimate. Să faci curat în casă e al dracului de stimulant, Rover.

Neputînd sta într-un loc după ce termină cu vasele, David hoinări prin casă. Rover îl urmă. Luă în mînă şi apoi respinse toate cărţile pe care le

avea. Analiză toate filmele pe care le găsi listate într-un ziar, dar nu se putu hotărî. Avea nevoie de ceva care să-l consume.

Cînd descoperi soluţia, fu mai mult decît un simplu răspuns; fu o revelaţie, o constrîngere, pasiune. Cu paşi grăbiţi, intră în dormitor şi îşi luă ustensilele artistice din locul în care le depozitase.

Plin de fericire, luă în mînă o pensulă. Trecuse atîta timp de cînd nu mai făcuse aşa ceva.

Fusese atinsă o speranţă secretă din inima lui care acum prinsese viaţă în vise de culoare, formă şi frumuseţe, vise pe care le credea demult dispărute.

David scoase şevaletul şi îl cără pe masa şubredă din sufragerie. Lumina era slabă. Trebuiau aduse cîteva lămpi.

La început, mîinile îi erau stîngace, nesigure, dar curînd intrară în ritmul pe care îl cunoşteau atît de bine. Timpul se topi şi se scurse pe lîngă el. Pe pînză, apăru un chip.

„Rosalie."

Atinse pînza cu degetele. „Rosalie", lîngă cafenea, în maşina aceea veche, cu care poate că nu va mai reuşi să ajungă acasă.

David aruncă desenul pe birou şi aruncă o privire spre ceas. Ora zece. Localul se închidea la unsprezece. Putea să mai ajungă acolo.

De îndată ce sosi o zări prin geamurile verzui.

Era aplecată peste o masă, într-un fel uşor provocator, încît părea şi mai sexy, pentru că o făcea inconştient.

Pulsul i se acceleră şi inima începu să bată mai tare. Pe cine încerca să păcălească? Nu venise pînă acolo să o ajute în caz că bătrîna ei maşină se îneca pe străzile întunecate şi pustii. Nici pentru cafea. Venise să privească, să aştepte, să spere.

Venise să demonstreze cît de puternic şi cît de demn de încredere era el. Se întoarse să plece, dar ea îl zări.

Pe faţa ei apăru uimire, apoi bucurie şi îşi ridică mîna în semn de salut.

David intră. Va comanda cafea şi o va conduce acasă. Nimic mai mult.

5

Ploaia începuse înainte ca ei să iasă din cafenea. Pe la ora închiderii deja se pregătea de furtună. Dungi largi de furtună despicau cerul şi pe străzile aproape goale bubuiau ecourile tunetelor.

– Şi nici măcar nu mi-am luat o umbrelă, spuse Rosalie din cadrul uşii localului, privind afară.

– Nici eu. Nu mă aşteptam să plouă. David îşi dezbrăcă haina cu o mişcare rapidă. Poate că asta o să te ajute.

– O să îngheţi.

– Voi supravieţui. Ţinu haina deasupra capului ei cu o mînă în timp ce cu cealaltă o apropia de el. Scînteia electrică care îi străbătu nu avea nici o legătură cu furtuna. Amîndoi se făcură că nu observă nimic. Ţine-te bine, Rosalie.

Alergară prin ploaie, presaţi unul de celălalt ca paginile unei cărţi, şold lîngă şold, coapsă lîngă

coapsă, umăr lîngă umăr. Furtuna îi lovea cu o furie aproape maliţioasă.

Cînd ajunseră lîngă maşina lui Rosalie erau deja uzi leoarcă.

– Conduci tu, spuse ea.

Furtuna îndepărtase toate rămăşiţele verii şi în maşină era frig, frig şi ud din cauza umezelii care creştea întruna.

– Tremuri. David porni maşina. Apoi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Rosalie, trăgînd-o mai aproape. O să-ţi fie mai cald aici.

Rosalie nu protestă. Braţul lui îi dădea o senzaţie prea plăcută.

„Căldura trupului". Dacă el ar fi ştiut! Simţea căldura lui pătrunzîndu-i în oase. Se topea. Devenise moale. Trebuia să depună mari eforturi să nu se sprijine pe umărul lui.

– Stai bine? întrebă David.

– Hmmm. „Ca în rai".

– Perfect. Să mergem acasă.

Aşa cum o spusese el sunase foarte bine. „Acasă". Ca şi cum ar fi fost vorba de un loc pe are îl împărţeau amîndoi, o cameră cu două fotolii plasate lîngă foc, două ceşti pline cu cafea fierbinte şi două perne pe un pat cu saltea de piele.

Cu specificarea că nu ar fi avut nevoie de o saltea de piele. Nu, cu toată căldura pe care trupul lui David o exala.

David conducea maşina pe şosea fără să deschidă gura. Însă braţul său rămăsese încolăcit strîns în jurul lui Rosalie.

Îşi imagină cum ar fi dacă el ar aştepta-o întotdeauna acolo.

Ar rîde împreună aşa cum se întîmplase cînd mîncaseră împreună cornuleţele. Ar fi ascultat împreună muzică; el i-ar fi spus că o adora. S-ar fi odihnit îmbrăţişaţi lîngă foc, sau poate ar fi dansat, atît de aproape unul de celălalt, încît nu s-ar mai fi putut spune unde începe şi unde se termină fiecare.

„Din nou, visuri." Trebuia să le pună capăt odată.

Tunetul făcu să vibreze geamurile maşinii, iar ploaia începuse să se adune în rîuleţe mici.

– Se pare că străzile vor fi inundate, constată David.

– Cîteodată se mai întîmplă... cu atîta ploaie.

Rosalie nu se putea concentra asupra inundaţiei străzilor. Era mult prea ocupată, încercînd să rămînă lucidă.

Căldura din ea pe care o simţea intensificîndu-se, se prefăcu într-o adevărată conflagraţie. Trupul îi era amorţit; picioarele şubrede. Nu vedea cum ar fi putut ajunge în casă.

Ajunseră la strada lui Rosalie cu două perdele de apă în spatele maşinii, formate de apa arun-

cată de cauciucuri. David încetini astfel încît automobilul părea un hidroavion aterizînd pe apă.

Rosalie ar fi dorit ca drumul să fi continuat la nesfîrşit.

– Te conduc pînă la uşă, zise el în timp ce parca maşina.

– Nu e nevoie. O să te uzi.

– Sînt deja ud.

Alergară încă o dată prin ploaie ţinînd deasupra capetelor haina lui David. În faţa uşii, Rosalie bîjbîi, încercînd să nimerească cheia în broască.

– Am mîinile ude, zise ea.

– Lasă-mă să te ajut. David o prinse de mînă şi potrivi cheia în locaşul ei. Stătea lipit de ea, atingîndu-i spatele cu pieptul. Rosalie fu străbătută de un fior. Eşti îngheţată toată. Înăuntru există un cămin?

– Da.

– Intru să aprind focul.

„L-ai aprins deja".

David intră după ea şi micuţa ei căsuţă închiriată i se păru dintr-odată foarte frumoasă. Căldura, forţa şi vitalitatea lui umpleau camera şi amîndoi fură cuprinşi de o încîntare pe care nu o mai simţiseră niciodată.

Rosalie aşteptă cu braţele strînse în jurul ei, privindu-l pe David cum făcea focul.

Rosalie ştia că existau cîteva amănunte de

care o gazdă bună trebuia să ţină seama. Să aducă nişte prosoape pentru a-şi usca părul, să fiarbă cafea, să aducă cîteva perne.

Acesta va rămîne doar un gînd. Pernele aşezate de o parte şi de alta a patului. Capul lui David odihnindu-se pe una din ele, al ei pe cealaltă.

David găsi chibriturile fără ajutorul ei, într-o cutiuţă de pe poliţa căminului. Apăru o flacără mititică, apoi focul prinse viaţă. Lemnele începură să trosnească în liniştea care se aşternuse în odaie.

David se ridică în picioare şi se întoarse spre ea. Cămaşa udă i se lipise de pieptul său larg, iar blugii i se mulaseră pe coapsele musculoase. De paisprezece ani, Rosalie nu mai simţise aproape atîta bărbăţie. Fu străbătută de un fior.

– Eşti încă îngheţată. David o cuprinse cu braţul şi o aduse mai aproape de foc. Ea se rezemă de el, plăcîndu-i atingerea trupului ud al lui David de trupul ei.

– Stai aici, rosti el. Şi nu te mişca.

Nu s-ar fi putut mişca nici dacă elefanţi sălbatici cuprinşi de panică ar fi năvălit peste ea. Cu genunchii moi, îl privi pe David traversînd holul. Deschise uşa care dădea în dormitorul ei, făcu un pas înapoi şi îşi continuă drumul către baie.

Cînd se întoarse, ţinea în mînă două prosoape de culoare roz. Fără o vorbă, începu să-i şteargă

părul. Rînd pe rînd, ridică cîte o şuviţă de păr şi o frecă între cele două prosoape uscate. După ce murise Joe Mack nu mai simţise o asemenea încîntare, se gîndi Rosalie.

Închise ochii. Simţea o furnicătură în toate punctele unde mîinile lui îi atingeau pielea capului. Atingerea o simţea caldă, tandră şi extraordinar de erotică. Închise ochii şi se apropie de el.

Intui mai degrabă decît simţi că prosoapele dispăruseră. Mîinile lui David erau în părul ei, cu degetele răsfirate, masînd-o blînd.

Căldura focului îi înfierbîntă obrajii, dar căldura trupului lui David îi străbătu corpul. Nu putu să-şi dea seama cine făcuse prima mişcare, dar se treziră dintr-o dată înlănţuiţi, uzi, sălbatici şi înfometaţi.

De această dată nu mai existară săruturi blînde, nici atingerea delicată a buzelor lui. Gura lui era plină de dorinţă, a ei aproape frivolă. Gustară fiecare aroma celuilalt pînă ce acest lucru nu mai fu de ajuns. David trecu vîrful limbii de-a lungul buzelor ei. Ea le deschise şi el pătrunse înăuntru. Gemînd, îi exploră expert, meticulos, gura.

Ea atrase limba lui adînc, profund, jucîndu-se cu ea, începînd să o sugă. Orice urmă de raţiune dispăru. David cuprinse coapsele ei între palmele sale şi îi potrivi trupul în arcuirea trupului său.

Un ritm la fel de vechi precum timpul le coor-

donă mişcările. Ea puse stăpînire pe voinţa lui, la început blînd, apoi cu o fervoare crescîndă.

– Rosalie... Rosalie. Buzele lui părăsiră buzele ei şi se îndreptară în jos, spre gît.

– Te rog... Ea se clătină, simţindu-i pantalonii uzi lipiţi de fustă, dorind mai mult şi mai mult.

O mînă părăsi coapsa ei şi găsi nasturii de la bluză. Orbită de pasiune, Rosalie îi simţi mîna acoperindu-i sînii, fierbinte şi posesivă.

– Eşti frumoasă... prea frumoasă.

Nu dorea să fie admirată; dorea să fie posedată. Instinctiv, trase capul lui, aşezîndu-l peste sîni. Pielea ei percepu respiraţia lui caldă şi limba lui îi atinse sfîrcurile.

Pierzînd puterea de a judeca, Rosalie se agăţă de el. Partea din interiorul ei, pe care o ţinuse îngropată, deveni dintr-o dată plină de viaţă şi plină de dorinţă. Teama dispăru. Precauţia se pierdu în neant.

Trase de cămaşa lui, eliberînd-o din curea. Mîinile ei pătrunseră încet dedesubt, atingîndu-i pielea, puţin ezitantă la început, apoi cu îndrăzneală şi încîntare.

Pentru Rosalie există doar clipa – focul din interior şi furtuna de afară – şi David, care destrămase vraja. Ea îi murmură numele, o dată şi încă o dată, iar sunetele se auziră ca o muzică.

– David... David. Te rog.

Mîinile ei ajunseră mai sus sub cămaşa lui, calde, mîngîindu-i tandru pielea. El simţi că se pierde, plonjînd în jos cu o viteză ameţitoare, nemaiputîndu-se opri.

Ea îi şopti ceva, în timp ce mîinile ei îi atingeau pielea cu mişcări tandre şi pline de erotism. O dorea. Şi ea îl dorea. Erau amîndoi liberi. Totul părea atît de simplu.

Rămaseră înlănţuiţi, gustînd, atingînd, simţind. Apoi mîna ei se întinse peste cicatrice. Îşi continuă mişcarea foarte încet.

– David? şopti ea, lăsînd restul întrebării nerostit.

Cum a putut să uite? se întrebă el. Cum de reuşise să fie atît de lipsit de grijă?

– Nu e nimic, Rosalie, murmură el. Nimic.

Satisfăcută, ea se apropie de el încă o dată, şoptindu-i cuvinte dulci, de încurajare.

David minţise. Cicatricea era departe de a fi un nimic. Reprezenta judecătorul, juriul şi sentinţa lui.

Trebuia s-o părăsească pe Rosalie.

Se retrase uşor, despărţindu-se de atingerea liniştitoare a buzelor ei. Durerea pe care încerca s-o nege era prea mare şi scoase un geamăt. Pielea ei era aşa de caldă sub buzele lui, caldă, parfumată şi ispititoare. Să simtă încă o dată gustul. Asta era tot ceea ce avea nevoie.

Îi luă sfîrcul între buze, savurînd pentru ultima

dată gustul interzis, blestemîndu-se în gînd pentru că nu era decît un ticălos egosit. Nu putea să termine totul dintr-odată. Nu putea să dea pur şi simplu înapoi. Amîndoi erau prea aproape de limită.

O mîngîiere blîndă, cu mîinile, cu gura, încercînd să se îndepărteze de marginea periculoasă a prăpastiei care se căsca între ei. Îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe spatele ei, în mîngîieri lungi, tandre. Îi sărută blînd sfîrcurile sînilor, urcă şi coborî cu buzele pe gîtul ei pînă ce ajunse încă o dată la buze.

Ea întredeschise gura, tachinîndu-l cu limba, ademenindu-l, dar el refuză ferm invitaţia. Cu un autocontrol care nu avea nici o legătură cu sentimentele, încercă să ajungă înapoi la începuturile prieteniei lor, cînd sărutările lor erau atît de simple şi de dulci.

Rosalie înţepeni.

– David? murmură, cu buzele încă lipite de ale lui

– Îmi pare rău, Rosalie.

– Îţi pare rău? Se întinse în braţele lui, privindu-l fix în ochi.

– Nu am vrut ca lucrurile să ajungă pînă aici. Îşi trase bluza peste umeri şi începu imediat să-i închidă nasturii. Ea îi respinse mîinile.

– Şi eu am vrut, David. Demnă, Rosalie se

desprinse din îmbrăţişarea lui şi îşi aranjă ţinuta. Obrajii îi erau roşii de jenă şi ochii îi deveniseră strălucitori şi umezi. Cred că încă mai vreau.

Reuşise să o facă să plîngă. Cuţitul care îi rănise inima era la fel de real ca şi cel care îl înjunghiase în spate. Îşi făcu sieşi un jurămînt, blestemîndu-se în acelaşi timp. Unul sau două cuvinte probabil că se auziseră, pentru că Rosalie fu dintr-odată lîngă el, mîngîindu-i tandru faţa.

– David... nu face asta. A fost vina mea.

– Vina ta?

– Parcă aş fi fost o femeie de pe stradă. Tu eşti puternic, plin de tandreţe, viril şi atrăgător.

În colţul ochilor ei tremură cîte o lacrimă care se scurse apoi în linişte în jos, pe obraz. David nu îndrăzni s-o îndepărteze.

– Iar eu... Rosalie făcu o pauză şi îşi umezi buzele. Dorinţa sălbatică şi teama năvăliră în mintea lui David, aproape copleşindu-l. A trecut atît de mult timp! Ceea ce eu şi Joe Mack am împărţit a fost ceva minunat, preţios, şi extrem de satisfăcător... chiar dacă nu eram decît nişte copii.

Îşi retrase mîinile şi făcu un pas înapoi.

– Cred că mi-ai amintit de el. Ai dezgropat acea parte din mine pe care o ţineam ascunsă.

Fiecare dram de durere pe care el o resimţea se reflecta pe faţa ei. Privirile lor se întîlniră pentru o fracţiune de secundă, apoi ea îşi plecă ochii.

– Îmi pare rău, David, şopti ea.

– La dracu'! David o prinse de umeri, silind-o să-l privească în faţă. Nu are de ce să-ţi pară rău. Ochii ei se măriră privindu-l şi el citi în ei teama, o emoţie trecătoare, dar el o recunoscuse.

Îşi eliberă mîinile şi făcu cîţiva paşi prin cameră, făcîndu-şi jurăminte, dar de această dată foarte serios. Ce fel de monstru devenise?

– Te-am dorit. Se întoarse către ea şi coborî vocea. Încă te mai doresc. Pur şi simplu. De fiecare dată cînd sînt lîngă tine, de fiecare dată cînd te ating, te doresc atît de mult, încît o simt ca pe o durere fizică.

Ea simţi că nu mai poate respira. David observă speranţa reapărînd în ochii ei.

– Nimic din ceea ce s-a întîmplat nu e din vina ta, Rosalie. Eu sînt vinovatul. Mi-am pierdut controlul. Lumina din ochii ei aproape că îl orbi, împiedicîndu-l să continue ceea ce începuse. Nu se va mai întîmpla niciodată. Îţi promit.

Rosalie traversă camera, cu hainele lipite atît de strîns de corp, încît David simţi că le invidiază intimitatea. Se aşeză într-un fotoliu confortabil şi îşi puse mîinile în poală.

– Nu. Nu se va mai întîmpla, David. Am greşit la fel de mult ca şi tine.

Asta era tot ceea ce David avusese de gînd să zică şi să facă. Dar nu reuşise decît să prelun-

gească agonia, să amîne inevitabilul.

În camera liniştită se auzea trosnind focul în timp ce furtuna urla în afara ferestrelor.

„Nu te pot iubi, Rosalie. Nu-mi cere asta". Cuvintele pe care nu le putea rosti îşi găsiră ecou în inima lui.

David mai rămase locului pentru o clipă, savurînd încă o dată imaginea preţioasă a femeii care apăruse atît de neaşteptat în viaţa sa.

– Să nu încetezi să mai cînţi din cauza a ceea ce s-a întîmplat în această seară, Rosalie.

Ea zîmbi visătoare şi îşi dădu pe spate părul ud. David îşi dădu seama că nu ea era aceea care îşi va lua rămas bun.

Nici el nu ar fi reuşit.

Îşi ridică mîna în semn de salut apoi se îndreptă spre uşă, lăsînd în urmă o încăpere plină de veselie şi o femeie caldă şi încîntătoare. Despărţirea nu era decît o moarte chinuitoare.

Rosalie rămase aşezată în fotoliu, fiindu-i frică să se mişte. I se părea că se va sparge în mii de bucăţi dacă va încerca.

Lacrimi i se prelinseră pe obraji; umezeala lor

îi pătrunse trupul. I-ar fi fost mai cald dacă s-ar fi mutat mai aproape de foc, dar nu îşi imagina cum ar fi putut picioarele ei s-o ajute. Îşi simţea întregul trup plin de dorinţă.

Fusese atît de naivă. Să se arunce în braţele lui David ca o văduvă lihnită după dragoste. Probabil că aşa şi era. Plus multe altele. Era needucată, obişnuită, la fel de atractivă precum zugrăveala gri care se cojea de pe o parte a casei sale.

Un bărbat ca David Kelly era îndreptăţit să ceară mai mult. Putea să pună pariu că soţia lui fusese de familie bună. Era probabil genul de femeie care reuşea să îmbine mariajul cu o carieră promiţătoare şi să se descurce cu amîndouă. David merita o aşa femeie.

Oh, fusese atît de naivă.

Se ridică de pe fotoliu şi înteţi focul pe care îl făcuse David. Lemnele pocniră şi din vatră săriră scîntei. Era un sunet atît de prietenos, atît de vesel. Orice femeie în deplinătatea facultăţilor mintale s-ar fi adaptat situaţiei.

Probabil că ea nu se găsea în deplinătatea facultăţilor mintale.

Rosalie păşi pînă lîngă fereastră şi aruncă o privire către casa de peste drum. Toate luminile erau aprinse. David trecea din cameră în cameră ca o panteră în cuşcă.

– Am făcut cum ai spus. Însă ai fi putut fi în patul meu.

Încă împovărată de sentimentul că, într-un fel sau altul, eşuase, Rosalie îşi întoarse ochii de la fereastră. Hainele începuseră să se usuce. Se încălzise şi nu se mai simţea îngheţată. Şi odată cu aceasta veni şi furia. Nu împotriva lui David, ci împotriva ei.

Ceea ce se întîmplase era punerea în practică a unei vechi idei a ei: se „acomodase". Adevărat, îl dorise pe David la fel de mult pe cît părea şi el că o doreşte, dar, problema era că ea se arătase dispusă să facă dragoste cu un bărbat despre care nu ştia aproape nimic. Era dispusă să „stabilească" ceva.

– Rosalie Tompkins Westmoreland Brown, îşi spuse cu voce înceată, pe cînd se aşeza jos, în faţa focului. De fiecare dată trebuie să porţi grija cuiva.

Îl adorase pe Joe Mac Westmoreland, îl iubise cu toată puterea inimii ei de şaptesprezece ani. Dar nu dorise să se mărite cu el – cel puţin nu în primii cîţiva ani. Pe atunci avea de gînd să urmeze colegiul pentru a studia muzica şi apoi să aibă o carieră în operă. Însă rămăsese însărcinată.

Visurile ei despre o carieră în muzica de operă şi ale lui care se îndreptau către o licenţă în inginerie fuseseră înlocuite de lucrurile practice ale

vieţii de zi cu zi. Ea intrase la o şcoală pentru secretare, iar Joe Mack se angajase mecanic la un garaj.

Şi apoi, Harry. Era singur; era drăguţ, sau cel puţin aşa i se păruse. Cînd mariajul cu el luase o turnură proastă, încercase să renunţe, însă el o implorase să rămînă. Aşa că încercase să se stabilească din nou, salvînd ce se mai putea salva din relaţia lor.

Rosalie se ridică în picioare şi înteţi furioasă focul. Nu se va mai întîmpla niciodată. Terminase cu toate acestea.

Nu că David Kelly nu ar fi bărbatul cu care să merite să stabilească o astfel de relaţie. Din contră, i s-ar fi părut că a cîştigat un mare premiu. Şi totuşi, nu ştia aproape nimic despre el.

Îşi întoarse privirea către fereastră şi îi întrezări silueta. Era cu pieptul gol, iar blugii i se mulau perfect pe şolduri şi pe coapse. Arăta ca una din imaginile de pe posterele acelea de carton din faţa centrelor de culturism, tipul acela care avea dedesubt o explicaţie de genul: „În şase săptămîni veţi arăta exact la fel".

Rosalie oftă. Fusese un vis frumos.

În zilele care vor urma avea de gînd să se schimbe, să devină o altă femeie, să înceapă o nouă viaţă. Odată, avusese nişte visuri. Era timpul să le şteargă de praf şi să le cîntărească bine. Era

timpul să vadă dacă măcar unele dintre ele puteau deveni realitate.

David plănuise să dispară fără a-şi mai lua rămas bun.

Duminică dimineaţa, devreme, cu mult înainte de a se aprinde luminile în casa lui Rosalie, aştepta în dormitor cu bagajele făcute lîngă el. Trebuia să renunţe la restul banilor pe care îi dăduse pe chirie. Era un preţ mult prea mic pentru a-şi plăti libertatea.

„Libertatea". Oare asta obţinea fugind din oraş în oraş, încercînd să scape de amintiri?

Se aşeză pe marginea patului. Rover se căţără peste el şi începu să-i lingă mîna. „La naiba!" Avea deja o legătură cu oraşul acesta. Cîinele. Nu putea pleca fără a face unele aranjamente în legătură cu el. Şi în mod sigur nu îl va lua pe Rover cu el. Putea să se stabilească undeva unde animalele de casă nu era îngăduite.

Cunoştea doar două persoane în oraş: Rosalie şi proprietarul magazinului de animale de casă. Magazinul nu ar fi luat un căţel fără pedegree şi nu-i putea cere lui Rosalie să se ocupe de Rover.

Îi ceruse deja mult prea mult.

„Rosalie". Gîndul la ea îi provoca durere.

– „Ticălos egoist".

Rover ciuli urechile şi privi în sus către stăpînul său, dînd din coadă.

– E-n regulă, băiete. Nu vorbeam despre tine. Mîngîie blînd capul micuţ al căţelului.

Se va simţi oare Rosalie respinsă atunci cînd se va trezi? Ignorată? Furioasă? Avea tot dreptul.

Peste drum, văzu luminile aprinzîndu-se. În curînd, ea va intra în bucătărie şi se va căţăra pe scaun pentru a ajunge la cutia cu cereale.

Îi datora o explicaţie. Orice altceva ar fi putut fi considerat drept laşitate.

Rosalie îşi pierdu răsuflarea cînd îl văzu pe David aşteptînd în faţa uşii sale. Primul instinct fu să-l întîmpine cu un zîmbet, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Pe urmă se gîndi să alerge în dormitor, să se urce în pat şi să pretindă că era adormită şi nu l-a putut auzi bătînd la uşă. Decizia finală, cea pe care o consideră inteligentă, matură şi în concordanţă cu hotărîrea ei de a deveni o altă femeie, fu să-l lase să intre şi să se poarte cu

mai multă atenţie.

Coborî de pe scaunul de bucătărie, îşi închise nasturele de sus al halatului şi păşi către uşă.

– Rosalie, trebuie să vorbim. Pot să intru?

Cîteva şuviţe de păr întunecat îi umbreau ochii şi avea mici tăieturi pe obraz de la bărbierit. În ea apăru un sentiment de simpatie, dar Rosalie îl respinse. Nu voia să mai poarte grija nimănui.

– Intră. Deschise uşa larg şi trase scaunul mai în spate pentru a evita ca vreo parte a trupului masiv al lui David să o atingă.

Privirile lor se întîlniră şi o tăcere apăsătoare se aşternu între ei. Primul care o sparse fu David.

– Te deranjează dacă ne aşezăm?

– Aduc nişte cafea. Aşa, avea cel puţin o ocupaţie. Cînd îi întinse ceaşca, mîna îi tremură abia sesizabil.

– Mulţumesc. Nu prea am dormit astă-noapte.

– Nici eu.

– De asta am venit aici, Rosalie. Din cauza a ceea ce s-a întîmplat seara trecută.

– Acesta este un subiect încheiat. Amîndoi am fost de acord cu asta. Sorbi uşor din cafea, privindu-l peste marginea ceştii. Sînt suficient de matură pentru a accepta asta.

– Eşti o femeie drăguţă. O femeie minunată.

„Atît de minunată, încît ai plecat de aici". Rosalie apucă ceaşca cu ambele mîini, neavînd sufi-

cientă încredere în sine pentru a mai spune ceva.

– Motivul pentru care te-am părăsit seara trecută nu are nimic de-a face cu tine. Aş vrea să ştii lucrul acesta.

Asta se dorea a fi un premiu de consolare? Credea că o va face să se simtă mai bine? Oh, astăzi se găsea într-o formă foarte proastă. Să joace rolul iubitei părăsite pînă la capăt.

Ei bine, de ce nu? De ce nu ar lăsa şi pe alţii să se zbuciume?

Se aşeză cu ceaşca de cafea în mînă, lăsînd povara conversaţiei în grija lui David, neplăcîndu-i deloc noua Rosalie care era pe cale să devină.

Mîinile lui David ţineau ferm ceaşca. Chipul lui era impasibil. Doar ochii trădau ceea ce se petrecea în sufletul lui.

– Rosalie, sînt... am fost poliţist.

– Credeam că eşti tîmplar.

– De doi ani încoace... de cînd am plecat din Red Bay. Pot să fac multe lucruri cu mîinile mele.

„În mod sigur!“ Rosalie simţi o picătură de transpiraţie prelingîndu-se încet printre sîni. Şi-i aminti acoperiţi de buzele şi mîinile lui David.

Rămase în scaun, cu ceaşca de cafea în mînă, rugîndu-se: „Doamne, ajută-mă să trec peste următoarele cîteva minute fără să mă fac de rîs“.

– Căsătoria mea... ţi-am spus că am fost căsătorit.

– Da.

– Ceea ce nu ţi-am spus este că a fost o căsătorie ratată de la început. Amîndoi am fost de vină. Nu aveam aceleaşi idealuri, aceleaşi nevoi, aceleaşi... nu aveam nimic în comun.

– Şi deci ai divorţat?

– Nu. Am rămas împreună, încercînd să facem lucrurile să meargă.

La fel cum a fost cu Harry şi cu mine, se gîndi ea. Nu rosti însă nici un cuvînt. Era povestea lui David, nu a ei.

– Nu este nimic mai deprimant decît doi oameni care trăiesc în aceeaşi casă fără să se iubească. Vieţile noastre deveniseră sterpe. David aşeză ceaşca lîngă el şi îşi trecu o mînă prin păr. Pînă la urmă, nu am mai putut îndura situaţia. I-am cerut lui Gretchen divorţul, însă ea m-a implorat să rămîn.

Cafeaua se răcise. Incapabilă să-şi mute privirea de la David, Rosalie o bău aşa cum era.

– Am rămas, Rosalie, chiar dacă ştiam că fac o greşeală, chiar dacă eram conştient că ceea ce fac este rău.

– Acelaşi lucru mi s-a întîmplat şi mie. Cu Harry. Pentru asta sîntem oare mai nobili sau mai naivi?

– Eu m-am purtat ca un trădător şi ca un mincinos, Rosalie. M-am îndrăgostit de partenera mea, Stephanie. Cred că ştiam lucrul acesta cu

mult timp înainte de a-l accepta. David se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, de parcă amintirile sale erau prea apăsătoare pentru a-i îngădui vreun moment de linişte.

– Departamentul avea reguli despre genul acesta de relaţii. Era întors cu spatele la ea, încremenit de tensiune. Dintr-o dată, se repezi spre scaunul ei, se aplecă şi o prinse de umeri. Înţelegi ceea ce vreau să spun?

– Da.

– Am trădat... o dată. Am jurat că nu o voi mai face a doua oară. La fel a făcut şi Stephanie. Amîndoi am ştiut că ceea ce făceam era greşit.

Mîinile lui David pătrunseră mai adînc în umerii ei. Rosalie percepu durerea ca binevenită.

– David, eşti încă îndrăgostit de ea?

El se trase înapoi, cu faţa şi trupul rigide, de parcă ar fi fost cioplit din trunchiul unui stejar uriaş. Pentru o clipă, ea crezu că o să plece din nou, fără a mai spune ceva.

Apoi David vorbi:

– Am iubit-o atît de mult, încît am omorît-o.

6

– Nu! Nu se poate.

– Ba da.

Rosalie se sculă în picioare încheindu-se la gulerul halatului, cu faţa dintr-odată lipsită de culoare.

– Ai asasinat-o? şopti ea.

David se lăsase atît de prins de amintiri, încît uitase aproape complet ceea ce se petrecea în jurul său. Observînd faţa lui Rosalie, teama care îi apăruse în privire, se simţi ca un monstru.

– Nu am asasinat-o. Cel puţin, nu în felul în care îţi închipui. Faţa ei se mai coloră puţin, dar ea rămase în picioare, strîngînd mai tare halatul în jurul ei.

– Eram în misiune. Copiii erau pe o alee întunecată, drogaţi şi puşi pe scandal. Dragostea dintre noi ne făcuse neprevăzători. Nu am ştiut că aveau cuţite decît cînd era mult prea tîrziu.

– Cicatricea de pe sapte? De acolo o ai?

– Da. David se întoarse spre ea şi o prinse cu mîinile pe după umeri. Îmi pare rău, Rosalie. N-am vrut să te sperii.

– Nu m-ai speriat. Îşi umezi buzele uscate apoi se aşeză în fotoliu. De fapt, David, m-ai speriat. Nu că m-aş fi putut gîndi că ai fi capabil de aşa ceva... dar cîteodată nu am încredere nici în propria mea judecată... de cînd cu Harry.

David îngenunche lîngă scaunul ei şi îi luă mîinile într-ale sale. Erau reci. Toate amintirile din trecutul său dispăruseră.

– Ce ţi-a făcut? Rosalie îl privi cu ochi reci. David îi frecă blînd mîinile una de alta pentru a le încălzi. Poţi să-mi spui, Rosalie? Poţi vorbi despre asta?

Pentru un moment ea îl privi cu ochii mari, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama dacă putea sau nu să aibă încredere în el. Apoi oftă încetişor şi începu să vorbească. Îi expusese întreaga poveste – cum Harry o cucerise, curtînd-o la cafenea cu tot felul de promisiuni şi cuvinte dulci, cum bunătatea lui se transformase din ce în ce mai mult în cruzime, cum ea dorise despărţirea şi el o implorase să rămînă şi cum, în cele din urmă, el se îmbolnăvise de cancer şi ea fusese nevoită să rămînă lîngă el pentru a-l îngriji.

Cînd termină, el deschise larg braţele şi ea se

lăsă cuprinsă în ele. Rămaseră aşa, înlănţuiţi, David stînd în genunchi lîngă scaunul ei şi Rosalie aplecată către el. Dacă ar fi întrebat cineva, nu s-ar fi putut spune care era cel care dăruise sau care era cel care primise. Era unul din acele momente rare cînd două suflete se ating, cînd doi oameni îşi recunosc unul faţă de celălalt chinurile prin care au trecut şi se ajută, încercînd să se liniştească şi să se protejeze.

– Îmi pare rău, Rosalie, murmură el.

– Şi mie, David.

Rosalie îşi rezemă capul de umărul lui şi oftă. Sufletul lui David fu copleşit de un val de tandreţe şi aproape că reîncepu să creadă în împlinirea visurilor. Îşi trecu mîna prin părul ei, atingînd firele mătăsoase cu un sentiment de posesiune care îl uimi.

Ce este dragostea? se întrebă. Această invazie de tandreţe a inimii?

Ceasul atîrnat pe peretele bucătăriei lui Rosalie bătu ora exactă. Era timpul să plece.

David se trase puţin în spate şi o privi în ochi.

– O să te descurci, Rosalie?

– Da. Îi adresă un zîmbet curajos. Sînt hotărîtă să mă descurc.

David se desprinse de ea şi amîndoi se ridicară în picioare, foarte conştienţi de momentul de intimitate pe care tocmai îl împărţiseră. El îi strînse

uşor mîna apoi o lăsă să cadă.

– Ai grijă de tine, Rosalie.

– Şi tu, David.

Era felul lor de a-şi lua rămas bun. David o părăsi şi se întoarse spre uşa bucătăriei. Rosalie ridică mîna, în gestul acela pe care el îl cunoştea atît de bine. O durere scurtă, ascuţită, în inimă, marcă regretul lui, cînd era aproape complet întors cu spatele către ea.

S-o părăsească în acest mod era cel mai nobil fel de a se sfîrşi totul. Rosalie fusese rănită destul. Se îndepărtă şi închise uşa după el fără să se audă nici un zgomot.

– Rosalie, ai de gînd să joci popa ăla pe care îl tot învîrteşti în aer, sau ai de gînd să te măriţi cu el? Betty miji ochii, studiindu-şi prietena. Venise la Rosalie pentru un joc de „gin rummy", aşa cum făcea uneori luni seara.

– Iartă-mă. Rosalie puse cartea pe masă. Mi-am pierdut concentrarea.

– Pe care n-ai avut-o niciodată. Betty lăsă să cadă şi cărţile ei pe masă şi îşi turnă încă o ceaşcă cu cafea. Vrei şi tu?

– Nu. Cafeaua, seara, mă face nervoasă.

Rosalie se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin bucătărie, mută ibricul de cafea dintr-un dulăpior în celălalt, aşeză la acelaşi nivel cutia de zahăr cu cea de făină, îndreptă poziţia cîrpelor pentru vase. Sfîrşi prin a ajunge la fereastră.

– E a cincea oară, constată Betty.

– Ce anume?

– Că aranjezi cutiile. Pînă la urmă o să faci găuri în ele. Betty se servi cu o mînă plină de fursecuri din vasul de sticlă şi se reaşeză la masă. Dacă tot vrei să ajungi lîngă fereastră şi să te holbezi afară, de ce nu o faci de-a dreptul – în loc să te prefaci că ai ajuns acolo din întîmplare?

– Oh. Simţindu-se demascată, Rosalie se răsuci pe călcîie, cu obrajii roşii.

– Vrei să-mi spui ce se petrece între tine şi David?

– Nu se petrece nimic.

Betty fornăi.

– Însă seara trecută la cafenea arătai de parcă erai moartă şi el nu a apărut deloc după ce ocupase masa numărul doi tot weekend-ul.

– Ai observat?

– Mda. Am observat. Dar am încercat să-mi ţin gura închisă. Betty muşcă zdravăn dintr-un fur-

sec, studiind-o pe Rosalie în timp ce mesteca. Mi-am imaginat că dacă ai fi avut nevoie de o prietenă, ai fi venit la mine.

Rosalie părăsi fereastra şi acoperi mîinile lui Betty cu palmele sale.

– Tu „eşti" prietena mea. Iar dacă o să simt nevoia să vorbesc, voi veni la tine.

– Mulţumesc. Betty clipi des pentru a-şi ascunde lacrimile care îi apăruseră în ochi şi Rosalie înghiţi nodul care i se oprise în gît. Hei, jucăm mai departe gin rummy, sau ne acordăm amîndouă pe aceeaşi frecvenţă şi ne apucăm să vărsăm lacrimi?

– Hai să jucăm.

Terminară jocul şi după ce Betty plecă, Rosalie se întoarse la geam. David se afla în camera de zi, ţinînd în mînă o carte, dar cu privirea pironită în tavan.

Singurătatea îşi făcu simţită prezenţa în pieptul ei şi îşi stabili reşedinţa acolo. Continuă să îl privească, strîngînd în pumni perdeaua. Cînd, în cele din urmă, îşi desfăcu palmele, perdeaua era toată şifonată şi plină de încreţituri.

Rosalie netezi cutele, îşi îndreptă umerii şi intră în dormitor. După ce îşi îmbrăcă bluza de pijama se vîrî în pat şi îşi trase pătura pînă sub bărbie.

Nu aruncă nici măcar o privire către perna goală de pe partea cealaltă a patului.

Nimeni nu dorea un cîine de pripas.

David încercase trei zile să găsească un cămin pentru Rover. Randy Prescot, de la magazinul de animale, nu avea cunoştinţă de nimeni care să ia acasă aşa un cîine.

– V-aţi putea interesa la primărie, opină el, în timp ce îl plătea pe David pentru ultimele căsuţe pentru păsări. Întotdeauna o mulţime de oameni vin şi pleacă de acolo. S-ar putea să-l vrea cineva.

– Mulţumesc.

David plecă fără să amintească că avea de gînd să părăsească oraşul de îndată ce va reuşi să găsească un cămin pentru căţel. Nu avea rost să-şi dea pe faţă planurile pînă ce nu erau definitivate.

Îşi îndreptă paşii către vest, spre inima oraşului. Aerul avea ceva iernatic în el şi răcoarea îl obligă să-şi ridice gulerul. Iarna va fi curînd în drepturi depline. Nu era chiar cel mai bun moment pentru a se muta şi, în plus, nu avea nici maşină. Trebuia să se stabilească într-un alt loc înainte ca vremea rece să se facă simţită cu

adevărat.

Poate că ar trebui să coboare undeva mai la sud.

Îşi continuă drumul către primărie cînd, pe Broadway, trecu pe lîngă teatrul liric. Nu era nici un poster strălucitor care să anunţe ultimele producţii hollywoodiene, vechea clădire abandonînd de mult timp scopul pentru care fusese iniţial construită, transformîndu-se în cinematograf, într-un fel de cămin cultural. Cuvintele lui Rosalie erau pline de părere de rău cînd îi amintise despre teatru.

Aruncă o privire scurtă către afiş. „Oliver"! citi el. 15, 16, 17 decembrie. Selecţionările erau stabilite pentru duminică după- amiază.

Problema cu găsirea unui nou stăpîn pentru Rover fusese uitată. Rosalie visase să cînte la cele mai mari teatre de operă din lume. „Visele se împlinesc arareori", îi spusese.

Rămase acolo cu mîinile în buzunare, privind în continuare anunţul. Îşi reamintea de „Oliver". Îl vizionase odată cînd el şi Gretchen fuseseră împreună la o reuniune a poliţiei din Birmingham. Era un muzical, cu o partitură foarte reuşită pentru solistă, dacă îşi aducea bine aminte.

„Visele se împlinesc arareori".

Îi va demonstra contrariul. Pentru Rosalie. Nu îl costa nimic să îi dăruiască un vis, cu excepţia

cîtorva zile în Tupelo – şi a cîtorva zile în plus de ocheade aruncate în secret către fereastra de peste drum.

Rosalie verifica nişte anunţuri prin care se căutau profesori de muzică, cînd auzi soneria de la intrare. Miercuri seara. Nu aştepta pe nimeni.

Soneria se auzi din nou. Sublinie un nume care îi suna foarte promiţător şi se îndreptă către uşă. Acolo dădu peste David, cu un trandafir roz într-o mînă şi cu o bucată de hîrtie în cealaltă.

– David?

– Nu are nici o legătură cu ceea ce s-a întîmplat între noi, Rosalie.

Ea rămase rezemată de tocul uşii, încercînd să-şi ascundă impulsul inexplicabil de bucurie pe care îl resimţea.

– Atunci, despre ce este vorba?

– Ai toate motivele să fii supărată. Am trădat prietenia noastră.

– Amîndoi am făcut-o. Uşa rămăsese deschisă. Afară e rece, intră înăuntru.

David rămase lîngă uşă. Ea se mută de partea cealaltă a mesei şi se rezemă de spătarul unui

scaun. Îi era de ajutor, dar nu cine ştie ce.

– Asta este pentru tine.

David îi întinse trandafirul. Ea înconjură scaunul şi îl luă, grijulie ca mîinile lor să nu se atingă.

Privirile lor se intersectară pentru un moment şi ea se simţi căzînd pradă pasiunii, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. David întinse mîinile spre ea şi îi încadră obrajii între palmele sale făcute căuş.

– Rosalie, nu ai de ce să-ţi faci griji. Ţi-am promis că nu voi mai scăpa situaţia din mînă.

– Vorbeşte pentru tine, David.

O lumină apăru brusc în centrul pupilei lui şi dispăru la fel de repede. Rosalie se depărtă de mîinile lui. Drumul pînă la dulăpior pentru o vază de flori i se păru nesfîrşit, ca o călătorie epuizantă, pe o vreme caniculară, de-a lungul deşertului Sahara. Îşi simţi gîtul uscat. Ea însăşi se simţea slăbită şi letargică.

„Oh David, David. Te doresc".

În timp ce umplea vaza cu apă, lăsă jetul de apă rece să-i ude mîinile. Încercă să mai cîştige ceva timp aranjînd în vază trandafirul roz. În bucătărie se aşternu o tăcere adîncă, în timp ce prezenţa lui David făcea ca mintea ei să urle.

În cele din urmă, se întoarse spre el.

– Îţi mulţumesc pentru trandafir. Ador culoarea roz.

– Ştiu. David zîmbi. Datorită halatului şi rochiei

tale roz. Un val de căldură ameninţa să o covîrşească. Aşeză vaza în mijlocul mesei. Voiam să-ţi dau asta, Rosalie.

Întinse pe masă un afiş care anunţa spectacolul cu „Oliver" pe scena teatrului din Tupelo. Aplecîndu-se înainte, ea urmări cu degetul înşiruirea de litere.

– Cînd am văzut asta, m-am gîndit la tine.

„Eu nu am nevoie de nimic pentru a mă gîndi la tine".

– Mi-am amintit cum cîntai tu în bucătărie. Ai o voce minunată, Rosalie.

– Nu suficient de bună pentru scenă.

– De unde ştii?

– S-a modificat pentru că nu a fost folosită. Este neantrenată.

– Acesta nu este un teatru pentru profesionişti; este un teatru local.

– Îmi sugerezi să încerc să cîştig un rol?

– Da, exact asta îţi sugerez.

– De ce?

„Într-adevăr, de ce"? se întrebă David. Motivele lui erau atît de complexe, încît nici măcar el nu le putea înţelege. Se hotărî să-i spună acele lucruri despre care ştia sigur că sînt adevărate.

– Vreau să fac ceva să mă revanşez pentru felul în care m-am purtat cu tine.

– Nu trebuie...

El o întrerupse, prinzînd-o de mînă.

– Ascultă-mă, te rog, pînă la capăt. Trase către el un scaun, îl încălecă şi se întinse către ea, peste masă. Voi pleca, Rosalie.

– Nu...

– Imediat ce voi găsi un cămin pentru cîinele meu. Dar, înainte de a pleca, am vrut să-ţi dăruiesc un vis... sau, cel puţin o parte dintr-un vis. Ţi-am spus odată că visele rareori se împlinesc. Mi-am schimbat părerea în legătură cu asta, Rosalie. Cel puţin în ceea ce te priveşte.

Mîna ei, întinsă pe poster, fu scuturată de un tremur şi mîna lui se apropie pe nesimţite de a ei. Încetişor, vîrfurile degetelor se atinseră. Între ei luă naştere un curent, fierbinte, arzător, care nu putea fi negat. Degetele se întrepătrunseră apoi palmele lor se suprapuseră.

Se studiară cu atenţie unul pe celălalt. Amîndoi observară dorinţa, nevoia, speranţa, care încercau să renască.

– Nu pleca din cauza mea, şopti ea. Nu aş putea suporta să te ştiu plecat din cauza mea.

– Eu am hotărît aşa. Este momentul să mă mut. Mîinile lui le strînseră pentru o clipă pe ale ei apoi se desprinseră.

– Unde vei pleca?

– Probabil în sud, spre Florida.

– Şi apoi...

– Nu ştiu.

Rosalie mîngîie posterul ca pe un iubit. David îi dăruia un vis.

– Rămîi, izbucni ea dintr-odată.

– Nu pot.

– Nu poţi sau nu vrei?

El rămase tăcut, privind-o atent şi liniştit, făcînd-o pe Rosalie să-şi simtă sîngele fierbinte. Ea ridică posterul, îl împachetă şi îl băgă în buzunar.

– Mă înscriu pentru spectacol cu o condiţie.

– Care?

– Dacă primesc rolul vei sta să mă vezi pe scenă.

– Ăsta este şantaj, Rosalie.

– Spune-i cum vrei. Asta este condiţia mea.

– Şi dacă răspunsul meu e nu?

Rosalie se ridică în picioare, se sprijini cu mîinile de masă şi se apropie de el atît de mult, încît feţele lor aproape se atinseră.

– Atunci poţi să-ţi iei visul înapoi şi să te duci cu el direct la dracu'.

Şocul provocat de cuvintele ei îl lăsă fără replică. Privindu-l drept în ochi, Rosalie îşi ţinu răsuflarea. Să fie o persoană aşa de curajoasă era un lucru mult mai greu decît şi-ar fi închipuit.

Deodată, David izbucni în rîs. Sunetul puternic, umplu toată bucătăria. Rosalie îl acompanie.

Cînd se opri din rîs, el se ridică, privind-o.

– Ştii, Rosalie, ceea ce mă fascinează cel mai mult la tine este că eşti o surpriză permanentă pentru mine.

– În ultimul timp am fost o surpriză pînă şi pentru mine.

– Mult noroc cu rolul tău.

– Asta înseamnă că vei rămîne?

– Suficient de mult pentru a te putea urmări pe scenă.

O cuprinse o dulce senzaţie de uşurare. Ar fi vrut să-şi arunce braţele în jurul lui şi să-l strîngă la piept. În schimb, îi întinse mîna.

– S-a făcut.

David ajunse acasă şi începu să-şi despacheteze bagajele. Lucrurile lui rămăseseră împachetate încă de duminică seara.

Cu mişcări vioaie, aşeză pe rafturi posesiunile sale. Cînd ajunse la ustensilele pentru pictat, încremeni.

De dincolo se auzea muzică. „As long as she needs me“, din „Oliver“! Rosalie exersa.

David îşi instală şevaletul. Fluiera un cîntecel.

Domnul Mackey fu primul care observă cît de schimbată era Rosalie. Era cel mai important membru al firmei de avocatură unde lucra ea şi cel pe care Rosalie îl plăcea cel mai mult.

– Tînără doamnă, ceea ce aveţi în obraji sînt trandafiri?

– Probabil. Am de gînd să încerc să capăt un rol la teatrul din oraş.

– Nu bănuiam că ştii să cînţi.

– Pînă de curînd, nici nu prea am cîntat.

– Sînt de acord. Un om trebuie să încerce cît mai multe lucruri noi şi diferite. Dacă ai nevoie să lipseşti de la lucru pentru repetiţii dă-mi de ştire.

– Încă nu am obţinut rolul.

– Îl vei obţine.

Vineri seara, Betty îi spusese acelaşi lucru.

– Ascultă, dulceaţă. Pentru mine va fi un adevărat privilegiu să am o celebritate care să lucreze aici.

– Dar încă nu am...

– Vei reuşi.

-... Nu pot să-mi iau concediu fără plată.

– Nu mai vreau să aud nimic despre asta. Eu conduc locul acesta şi o fac exact aşa cum vreau eu.

– Am înţeles, doamnă. Rosalie o salută cam forţat, apoi îşi înlănţui braţele pe după gîtul lui Betty.

Trandafirul roz pe care i-l dăruise David era din ce în ce mai uscat şi mai veştejt, dar Rosalie nu se putea hotărî să-l arunce. Duminică după-amiază, înaintea cursului de selecţie, scoase cu multă grijă trandafirul din vază, şterse apa de pe tulpină cu un şerveţel de hîrtie şi îl întinse pe pervazul ferestrei, la soare, să se usuce. Dacă îşi va păstra culoarea, îl va putea folosi la un aranjament de flori uscate.

– Urează-mi succes, murmură ea.

Păşi pînă lîngă fereastră şi îşi aruncă ochii peste drum. Cercetă cu privirea bucătăria şi dormitorul pînă ce îl zări pe David în sufragerie, aplecat asupra biroului. Rosalie oftă. Să-l zărească pe David printre perdele era oricum mai bine decît să nu-l vadă deloc.

Îi aruncă o ultimă privire, apoi îşi puse haina şi se îndreptă către teatru. Sosise momentul să-şi continue visul.

Marţi seară primi un telefon din partea directorului.

– Rosalie, te vreau pentru rolul „Nancy". Ea rămase fără replică, inima-i bătea să-i spargă

pieptul. Rosalie... mai eşti pe fir?

– Sînt aici doar că nu pot să cred ceea ce aud.

– Să crezi. N-am mai auzit o voce ca a ta de ani de zile. Unde te-ai ascuns pînă acum?

– La *Edgar of Paradise*, răspunse, rîzînd.

– Repetiţiile încep joi seara. La şapte fix.

– Voi fi acolo.

Puse receptorul în furcă şi ridică trandafirul aşezat pe pervaz. O parte din mirosul acela dulceag rămăsese captiv în petalele uscate.

Îl puse înapoi cu grijă.

– Sîntem doar noi doi, trandafirule. Ofiliţi pe margini, dar încă plini de putere.

Încă zîmbind, se îndreptă către telefon. Trebuia să-l anunţe pe David. Sună la informaţii, obţinu numărul, apoi rămase cu receptorul în mînă.

Visurile meritau mai mult decît o simplă convorbire telefonică.

Rosalie căută în dulap şi scoase de acolo bluza ei de culoare roz. David era probabil acasă. Era întotdeauna acasă, departe de lume, în spatele geamurilor închise.

Vîntul îi umflă fusta şi i-o înfăşură în jurul picioarelor, îi răvăşi părul şi o pişcă de obraji. Pe cînd apăsa butonul soneriei de la intrare, tremura toată. Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi grăbit şi ar fi căutat haina de iarnă.

Sună încă o dată.

Înăuntru, David trasă încă o pensulă peste acuarela lui şi se duse să deschidă. Rosalie aştepta în faţa intrării, cu obrajii ca doi trandafiri şi visuri dansîndu-i în ochi.

– Vei mai rămîne încă şase săptămîni, zise ea.

– Ai primit rolul?

– Da.

– E extraordinar. David deschise uşa mai larg şi o trase înăuntru. Spera că ea nu remarcase fericirea lui inexplicabilă. Intră. Ai îngheţat.

– Nu mi-am dat seama cînd s-a lăsat frigul. Îşi strînse mai tare pe ea bluza roz.

– Am făcut focul. Aşează-te acolo şi încălzeşte-ţi picioarele pînă ce eu aduc vinul.

– Vinul?

– Ca să sărbătorim. Nu te deranjează dacă o facem cu vin ieftin, nu-i aşa?

– Nu mă aşteptam la nici un fel de sărbătorire.

Îi zîmbi şi se aşeză în scaunul de lîngă foc. Flăcările îi luminară pielea. Primul lui impuls fu unul nevinovat; al doilea – mult mai periculos. Ar fi vrut să smulgă hainele de pe ea, să o întindă pe o pernă, în faţa focului şi să o picteze. Apoi, să-i mîngîie trupul, centimetru cu centimetru, începînd cu obrajii aceia trandafirii, continuînd apoi în jos.

– Vin imediat cu vinul, îngăimă el, evadînd către bucătărie.

Rosalie rămase în scaun pînă ce simţi că arde,

apoi aruncă o privire de jur împrejurul camerei. Era diferită faţă de data trecută – mai elegantă. David adăugase mobilierului un balansoar şi o măsuţă. Un covor colorat acoperea o porţiune mai zgîriată a parchetului făcut din lemn de esenţă tare. Într-unul din colţuri se afla şevaletul şi pe el se găsea cea mai frumoasă pictură pe care o văzuse vreodată.

Se ridică de pe scaun pentru a o putea privi mai îndeaproape. Era o acuarelă, flori, într-o manieră impresionistă, pictate pe un fundal luminos. Întregul ansamblu strălucea, de parcă soarele îşi trimitea razele asupra lui.

Fermecată, Rosalie păşi mai aproape. Era genul de pictură care îţi oprea respiraţia.

– Îţi place?

David intrase pe uşă, cu o sticlă de vin într-o mînă şi două pahare goale în cealaltă. Rosalie dădu drumul aerului într-un şuierat de admiraţie.

– E minunată. Îşi întoarse din nou ochii către şevalet. Într-unul din colţuri se descifra o semnătură. David. Tu ai pictat asta?

– E o pasiune secretă a mea.

– N-ar trebui s-o ţii secretă. Este extraordinar.

– Toate pasiunile mele sînt secrete.

Pentru un scurt moment, el îi susţinu privirea şi ea îşi dori să fie una dintre pasiunile lui secrete. În cele din urmă, el îşi mută privirea de la ea şi

aşeză sticla pe măsuţa de lîngă foc.

– Nu prea mă pricep la asta, zise ea.

– La ce, făcu el, întinzîndu-i un pahar cu vin.

– La băutură. Un pahar mă ameţeşte şi după două pahare camera începe să se învîrtă cu mine.

– Atunci vom sărbători succesul tău cu cîte o ceaşcă de ciocolată caldă.

– Nu. Cu paharul în mînă, Rosalie se afundă în fotoliul de lîngă foc, cu picioarele sub ea. Voi începe acum, să încerc lucruri pe care nu le-am mai încercat niciodată, să devin o altă persoană.

– Îmi plăcea cea veche.

– Serios?

– Încă îmi place.

Sorbiră din băutură, aruncîndu-şi ocheade pe deasupra paharelor.

– Mai povesteşte-mi despre rolul tău, îi ceru el.

– O joc pe Nancy. Rolul are o mulţime de partituri bune.

– Cîntă-mi ceva, Rosalie.

Vinul o moleşise. Cu blîndeţe, tandru, ea începu să cînte. *I'd do anything for you*[1].

Cînd se pierdu şi ultima notă a cîntecului îşi terminară vinul, aruncîndu-şi unul altuia priviri pline de subînţelesuri.

Vinul din sticlă cobora în mod constant.

---

1. Aş face orice pentru tine.

– Rosalie, tu mă faci să doresc lucruri pe care nu le pot avea.

– Şi tu la fel, şopti ea.

Flăcările cuprinseră o bucată de lemn, dispărură pentru o clipă şi trimiseră deasupra focului o ploaie de scîntei. David se ridică de pe scaun şi apucă vătraiul. Înteţi focul, aplecîndu-se peste grilaj. Cel puţin, avea o ocupaţie pentru mîini.

Cuvintele cîntecului îl obsedau. Nu cîntase doar „pentru" el, ci îi cîntase „lui", pur şi simplu. „Rosalie, Rosalie". Nu putea să o lase să se îndrăgostească de el. În jurul lui, dragostea nu avea şanse de supravieţuire.

În spatele lui, paharul din mîna lui Rosalie căzu pe podea. David se răsuci. Adormise, cu capul rezemat de spătarul scaunului şi picioarele adunate sub ea. Sunetul pe care îl făcea respiraţia ei era uşor şi regulat.

David îngenunche în faţa ei.

– Rosalie. Ea nu făcu nici o mişcare. Îşi puse palma pe braţul ei. Rosalie. Trezeşte-te. Pe faţa ei nu tremură nici măcar o pleoapă.

Îl avertizase că nu se pricepe la băutură iar el totuşi o servise. Rosalie era o femeie matură care ştia ceea ce face, dar poate că ar fi trebuit să insiste mai mult. La urma urmei, fusese poliţist.

Genele ei făceau o pată întunecată deasupra obrajilor, iar delicatele vene albăstrui, care pe el îl

încîntau atît de mult, pulsau încet pe gîtul descoperit. Cu blîndeţe, urmări conturul lor cu degetul.

– De ce am rămas, Rosalie? De ce mă joc cu focul?

Singurul răspuns pe care-l căpătă fu zgomotul regulat al respiraţiei lui Rosalie. David îi ridică mîna stîngă şi îi sărută fiecare deget. Ea zîmbi în somn.

Ar mai fi zîmbit oare dacă ar fi ştiut unde era pe cale de a petrece noaptea?

Cu grijă, David o ridică în braţe şi o întinse pe patul său.

7

Părea foarte elegantă întinsă pe aşternuturile lui, elegantă şi atrăgătoare. David o privea ţintă, aşezat pe o margine a patului. Faţa ei era umedă şi colorată din cauza vinului şi a căldurii iradiate de foc. Un firicel delicat de transpiraţie i se prelingea deasupra buzei. David se aplecă deasupra ei şi îl sorbi cu un sărut.

Rosalie nu se clinti.

Cu un deget, David urmări conturul sprîncenelor, obrajilor, buzelor. Rosalie scoase nişte sunete înăbuşite, murmură ceva şi căzu într-un somn adînc, cu buzele întredeschise. Cuprins de o atracţie inexplicabilă, David atinse cu degetul arătător buza inferioară a femeii, simţind umezeala conturului roz din interiorul ei.

– Atracţia e atît de mare, încît aproape că nu mai pot îndura, şopti el, introducînd degetul în gura ei, cu un ritm constant, erotic.

Era atît de plin de dorinţă, încît simţea durere. În urechi îi răsuna zgomotul făcut de tumultul propriului sînge.

În somn, Rosalie strîns buzele în jurul degetului lui şi începu să-l sugă, ca şi cum ar fi fost acoperit cu glazură de ciocolată. David gemu şi îşi retrase încetişor degetul.

Ar fi trebuit s-o ducă acasă. Dar asta ar fi însemnat să o trezească din somn, să o ducă afară prin frig, să-i caute prin buzunare după cheie şi apoi să străbată toată casa pînă în dormitorul ei.

Ce mai conta dacă era patul lui sau al ei? Era încă marcat de atracţia ei.

Va petrece noaptea în casa lui, în patul lui, iar el o va supraveghea dintr-un scaun cu spătar drept, aşezat chiar lîngă pat, în caz că se va trezi brusc şi se va simţi dezorientată sau înspăimîntată.

Era un plan foarte grijuliu.

Rosalie se întoarse pe o parte îndoindu-şi un picior. Forma coapsei şi a piciorului ei îl înnebuneau.

Era un plan periculos.

Rosalie era îmbrăcată. Poate că ar fi trebuit s-o dezbrace. Existau vreo două motive pentru care ar fi trebuit să-i scoată hainele şi alte cinci duzini ca s-o lase aşa cum era.

David îşi încleştă dinţii şi îşi trecu mîinile prin

păr. Cel puţin, ar putea să-i scoată pantofii.

Se aplecă şi îi scoase uşor din picioare. Prin transparenţa ciorapului se întrezăreau arcuri fine de vene albăstrui. David îşi presă buzele de fiecare arc, umezindu-le cu limba.

Poate că ar trebui să-i dea jos ciorapii. Îi puteau jena respiraţia. Alunecă cu mîinile în sus, pe picior, concentrat asupra a ceea ce făcea. O mărgea de transpiraţie apăru pe buza de sus şi pufni aerul pe gură pentru a o îndepărta. Cînd mîinile lui atinseră acel spaţiu moale, cald, dintre coapsele ei, se dădu înapoi, blestemînd.

– La dracu', ai băut prea mult vin, rosti pentru sine printre dinţii încleştaţi.

Putea să doarmă cu ciorapii pe ea; putea să doarmă cu tot ceea ce avea pe ea fără ca asta să-i dăuneze în vreun fel. Nu avusese de gînd să o dezbrace pentru confortul ei; o dezvelise pentru propria lui plăcere.

Se îndreptă ţeapăn către dulap şi scoase de acolo o pătură, se întoarse cu ea înapoi la pat şi o aşternu peste Rosalie, aranjînd-o în jurul picioarelor ei şi sub bărbie. Respiră zgomotos şi rămase în picioare s-o privească.

– Rosalie, în noapte aceasta mă aştept să plătesc pentru toate păcatele pe care le-am săvîrşit.

David se îndreptă spre scaunul tare, deloc confortabil, cu spatele rigid şi cu toţi muşchii atît

de contractaţi, încît îl durea fiecare mişcare şi îşi ridică ceasul în dreptul ochilor. Noaptea aceasta va conta cît o viaţă de agonie.

Se trezi din cauza durerii surde de cap. Gemînd, Rosalie se luptă să-şi deschidă ochii.

– Rosalie.

La auzul numelui său se trezi brusc din somn. „David". Ce căuta în dormitorul ei?

– Rosalie, te simţi bine? Se auzi tîrşîitul unui scaun pe podea şi David se aplecă şi îşi puse palma pe fruntea ei.

În întuneric i se părea atît de aproape, atît de mare şi atît de real. Dacă totul nu era decît un vis, nu avea de gînd să se trezească.

– David? şopti ea.

– Sînt aici, Rosalie. Totul este în regulă.

Rosalie se agăţă de mîna lui şi se ridică în capul oaselor. Cînd se mişca, simţea o durere în creştet.

– Ce faci în dormitorul meu?

– Tu eşti în dormitorul „meu".

Un val de căldură o cuprinse din creştet pînă-n tălpi. În ciuda faptului că îşi simţea capul

de trei ori mai mare decît era normal, percepea o senzaţie minunată, ca de vis.

– Eu... Noi... S-a întîmplat ceva?

– Ai adormit lîngă foc. Am încercat să te trezesc, dar aveai un somn prea profund.

– Vinul. Rosalie coborî capul şi începu să-şi frece tîmplele care-i zvîcneau. Abia atunci observă unde se afla mîna lui. Era lipită de sîni. Sfîrcurile ei se înălţară şi se întărîră. Rosalie gîfîi scurt. Oare el observase?

– Da, cred că ai băut prea mult vin. David nu îşi mişcă mîna, nevrînd să crească starea de tensiune în care ea se găsea deja. Nu observase sau poate că era imun. Îmi asum întreaga responsabilitate, Rosalie. De aceea te-am adus aici în loc să te duc acasă... pentru a te putea supraveghea.

Ea îşi răsuci capul şi zări scaunul tare tras pînă aproape de pat.

Era singurul care se găsea în cameră.

– Acolo ai stat toată noaptea?

– Da.

– Ai rămas treaz, privindu-mă cum dorm.

– Cred că am aţipit de vreo două ori.

În acest moment, Rosalie simţi că îl iubea. Gemînd uşor, îi presă mîna mai aproape de inima ei. Viaţa i se părea un capriciu. Dragostea ar fi trebuit să ajungă sub chipul unui cavaler în armură albă, fluturînd un stindard şi să nu i se strecoare

pe la spate în timp ce ea visa. Dragostea trebuia anunţată de muzică şi trandafiri şi nu de senzaţia asta de mahmureală şi de hainele mototolite în care dormise.

– Te simţi bine? Vrei să-ţi aduc ceva?

– O aspirină, te rog. Am o durere cumplită de cap.

David ieşi repede din cameră. Rosalie îşi înfăşură pătura în jurul umerilor, tremurînd. „Avusese" muzică şi trandafiri, muzica din inima ei şi un trandafir minunat din suflet.

– Oh, David, suspină ea. Oare ce aş putea să fac?

O lacrimă se rostogoli pe obraz şi ea o şterse cu furie. Nu avea nevoie de lacrimi. De data aceasta va fi puternică, curajoasă şi matură.

– Ţi-am adus două. Şi un pahar cu apă. David se aşeză pe marginea patului, îi întinse aspirinele şi ridică paharul pînă la buzele ei.

Rosalie bău. Simţi apa rece ducîndu-se în jos pe gît, dar mîna cu care el îi susţinea bărbia o simţea fierbinte, fierbinte de pasiunea care se năştea întotdeauna între ei atît de repede, de neaşteptat.

– Mulţumesc, spuse ea.

El apucă paharul şi îl aşeză pe măsuţa de lîngă el. Apoi, se ridică de pe pat şi se aşeză în scaunul acela nenorocit.

– Cît e ceasul? întrebă ea.

– Aproape două.

– Ar trebui să plec acasă.

– Afară e frig... şi plouă.

– Tu ai de gînd să rămîi acolo... pe scaun?

– Da. S-ar putea să mai ai nevoie de mine.

„Am nevoie de tine acum, David, lungit aici lîngă mine, cu braţele încolăcite în jurul meu.

– Dacă ai de gînd să rămîi în scaunul acela tare pentru tot restul nopţii, eu plec acasă. Rosalie îşi muşcă buza. Oricum, probabil că ar trebui să plec.

– Nu se va întîmpla nimic, Rosalie. Îţi promit.

Ore el ştia cum se simţea ea? Îşi dădea oare seama? I se oglindeau toate acestea în privire?

– Asta este ultima mea grijă, zise ea, încercînd să pară veselă. Ceea ce mă îngrijorează este că tu stai în scaunul acela tare. Nu-ţi face bine la spate.

El zîmbi.

– Vrei să-mi spui că nu mai sînt tînăr?

– Ei... mai eşti?

– Nu. Patruzeci.

– Atunci este clar. Cu o bravadă care era foarte departe de ceea ce simţea, Rosalie se rostogoli către cealaltă parte a patului şi lovi salteaua cu mîna. Vino aici. Nu e nevoie să te dezbraci. Ai încălcat obiceiurile.

– Scaunul e foarte bun.

– Nu te prosti, David. Sîntem amîndoi adulţi. Eşti în perfectă siguranţă cu mine. El îşi arcui o sprînceană. Nu astă seară, dragă, îl tachină ea. Mă doare capul.

El rîse.

– Rosalie, eşti o femeie extraordinară. Pantofii lui loviră podeaua cu un zgomot sec. E a doua oară cînd mă iei aşa de tare.

– Aşteaptă pînă data viitoare, domnule. Rosalie se întinse pe partea ei de pat şi îşi trase pătura pînă sub bărbie, încercînd să pară calmă. Patul scîrţîi şi salteaua protestă cînd David se urcă pe cealaltă parte, complet îmbrăcat, cu excepţia pantofilor şi a centurii.

– Noapte bună, Rosalie, spuse el, întorcîndu-se cu spatele către ea şi acoperindu-şi cu jumătatea lui de pătură mijlocul.

– Noapte bună.

În ciuda faptului că rămăsese treaz mai toată noaptea, David se trezi devreme. Rosalie stătea răsucită lîngă el, unul din braţele ei se odihnea în jurul mijlocului său, picioarele lipite de ale sale şi

toate formele ei atrăgătoare lipite de spatele lui.

Era atît de uşor să se rostogolească peste ea, să o cuprindă în braţe, să o sărute, atît de simplu să o determine să îi răspundă la sărut. La urma urmei erau deja în pat. Dacă începeau acum, nimic nu i- ar mai fi putut opri.

David îşi încleştă fălcile împotriva pasiunii care ameninţa să răstoarne stabilitatea argumentelor sale. Cu mişcări blînde, pentru a nu o trezi, îşi eliberă talia de braţul ei. Acest pas fu realizat fără o prea mare durere de cap.

Partea cea mai complicată era să se desprindă de trupul ei. Suferi în tăcere, depărtîndu-se de picioarele ei delicioase.

Cînd se ridică din pat, salteaua scîrţîi. David înjură cu voce înceată. În cele din urmă izbuti să ajungă în picioare şi rămase lîngă pat, privind-o. Respiraţia îi deveni scurtă, gîfîitoare.

Rosalie continua să doarmă încolăcită în patul lui, cu părul răsfirat pe pernă şi cu coapsele în spaţiul cald în care se găsise el cîteva momente mai devreme. Se gîndi că era ori un prost să o părăsească aşa, sau cel mai nobil bărbat pe care Dumnezeu îl trimisese pe Pămînt.

Bîjbîind în lumina palidă a zorilor de zi, David înconjură patul în vîrful picioarelor, căutîndu-şi pantofii. Nu îi încălţă decît după ce ieşi afară din dormitor.

– Am scăpat ca prin urechile acului, şopti, alunecînd neauzit prin cadrul uşii.

Aşteptă pînă ce respiraţia îi reveni la normal şi se îndreptă spre bucătărie pentru a pregăti micul dejun pentru doi.

Rosalie se trezi plină de fericire şi în primul moment nu îşi dădu seama unde se află pînă ce nu zări perna de lîngă ea. Fusese folosită. Doi într-un pat. Se simţea atît de bine.

Zîmbi, în ciuda unei senzaţii neplăcute pe care o mai resimţea în cap şi intră în baia lui David, încercînd să mai salveze din aparenţe.

Hainele şi faţa ei arătau amîndouă încă foarte adormite.

Era însă prea fericită pentru a mai ţine cont de asta.

Îl găsi în bucătărie turnînd în două pahare sucul de portocale.

– Ai pregătit micul dejun pentru mine?

– Bună dimineaţa, Rosalie. David trase încă un scaun lîngă masă. M-am gîndit că o să ai timp pentru micul dejun înainte de a pleca la serviciu. O să fie o schimbare binevenită după atîtea

cereale.

– De unde ştii?

– Muncă de detectiv.

Spionare de la fereastră. Era şi ea o bună cunoscătoare a procedeului.

– Drăguţ din partea ta, David. Rosalie luă loc pe scaunul oferit şi servi micul dejun împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Singura problemă era că el nu răspundea dragostei ei.

După ce ea plecă, David se îndreptă spre baie. Străbătu dormitorul şi trecu pe lîngă pat. Aici încă mai persista un anume parfum, iar aşternuturile păstrau încă amprentele trupului ei.

Ridică perna şi o presă de faţă, trăgînd aerul cu putere. Dorinţa îl copleşi, o dorinţă atît de intensă, încît gemu cu glas tare.

– La dracu'!

Aruncă perna înapoi pe pat şi păşi rigid sub duş. Lăsă să curgă peste el un şuvoi de apă rece.

David stătea la fereastră urmărind-o pe Rosalie plecînd la repetiţii. Trecuse o săptămînă de cînd fusese în casa lui, o săptămînă de cînd dor-

mise în patul lui, o săptămînă de cînd îi simţise trupul presat atît de aproape de al său.

I se părea că trecuse o eternitate.

Părăsi fereastra şi se opri lîngă şevalet. Rover îl urmă cu paşi săltaţi, dînd din coadă, cu zîmbetul acela al lui, cîinesc.

Trebuia să rezolve ceva în legătură cu cîinele. Peste cinci săptămîni va pleca. De îndată ce va fi martor la debutul lui Rosalie pe scenă, va părăsi Tupelo şi se va muta în alt loc, un oraş unde nu se va mai putea găsi atît de aproape de hotarul paradisului.

David apucă pensula şi începu să picteze.

Rosalie aştepta în sala de teatru împreună cu cei care fuseseră distribuiţi, întrebîndu-se dacă, la urma urmei, nu era prea bătrînă pentru scenă. Repetiţiile duraseră mult, iar regizorul fusese pretenţios. Abia dacă reuşise să îngrămădească tot ce avea de făcut într-o singură zi de lucru, memorînd versuri şi cîntece, repetînd.

Singurul lucru bun din toate aceste activităţi frenetice era faptul că nu mai avusese cînd să-i simtă lipsa lui David.

– Ascultaţi-mă un moment! Denis Gossoway, regizorul, ridică mîinile pentru a le atrage atenţia. Mîine seară vom începe construirea şi pictarea decorurilor. Echipa noastră este foarte bună, dar i-ar prinde bine şi o mînă de ajutor. Dacă vreunii dintre voi au timp să ajute la decoruri sau cunoaşteţi pe cineva care se pricepe, anunţaţi-mă.

Wayne Evans, cel care îl interpreta pe Evazionistul Viclean, ridică două degete.

– Sînt îndemînatic cu ciocanul. Am să ajut la lucrările de tîmplărie.

– Bine. Altcineva? B.J. Nanney va picta decorurile dar a avut întotdeauna nevoie de ajutor. Din întîmplare, e careva dintre voi pictor?

Rosalie ridică mîna.

– Cunosc eu pe cineva.

Hotărî că mituirea era cea mai bună soluţie. Cînd ajunse acasă de la repetiţii aranjă pe masă farfuriile, şerveţelele, tacîmurile şi platoul cu plăcintă de ananas. Apoi luă telefonul.

El răspunse imediat.

– David? Ştiu că este tîrziu dar am văzut lumina aprinsă şi m-am gîndit că nu te-ai culcat.

– Rosalie, cum merge?

– Perfect.

– Îmi pare bine, spuse el.

Amîndoi rămaseră tăcuţi.

Ea ţinea receptorul în mînă, plină de speranţă. Chiar numai şi sunetul respiraţiei lui de la celălalt capăt al firului o făcea să-l dorească.

– David... mă întrebam dacă ai putea veni pînă aici.

– Acum?

– Dacă nu te deranjează prea mult.

– Vin imediat.

Cît agăţă receptorul în furcă şi îşi împrospătă rujul de pe buze el se făcu auzit la uşă.

– Intră, ne aşteaptă o plăcintă.

– Sună bine. În ultima vreme nu am mai gustat nimic dulce.

Ea turnă cafea în două ceşti apoi se aşeză la masă.

– Arăţi bine, zise el.

– Şi tu la fel.

Mîncară în linişte, aruncîndu-şi ocheade unul altuia de fiecare dată cînd era posibil. Cînd atmosfera deveni atît de grea şi de încărcată de pasiuni contradictorii, Rosalie, care simţea că în curînd îşi va pierde respiraţia, se ridică de la masă şi începu să se plimbe de colo-colo.

– Te frămîntă ceva, observă el. S-a întîmplat

ceva rău?

– Nu cred. Începu să-şi frîngă mîinile în poală şi se apropie de el, nu suficient de aproape ca să-l atingă, dar îndeajuns de aproape pentru a-l putea privi exact în ochi.

– Aş dori să faci ceva pentru mine, David.

– Aş face orice pentru tine, Rosalie.

Ea zîmbi.

– Asta sună ca în cîntecul meu.

– Te-am ascultat cînd repetai. Cred că melodia mi-a rămas în minte.

„Dar eu? Te gîndeşti oare la mine în aceeaşi măsură în care mă gîndesc eu la tine?

– Mîine seară începem să construim şi să pictăm decorurile pentru „Oliver". Fălcile lui David se încleştară, dar nu o întrerupse. Le-am spus că tu i-ai putea ajuta.

– Nu. Scaunul scrîşni pe podea cînd el ţîşni în picioare. Îmi pare rău, Rosalie. Nu pot.

– Nu poţi sau nu vrei?

– Are vreo importanţă?

– Da.

– Aş face orice pentru tine, Rosalie. Ştii asta.

– Mai puţin lucrul acesta.

– Exact. Îmi pare rău.

– De ce, David?

– Nu vreau să-mi fac legături în oraşul acesta. Voi pleca peste cinci săptămîni şi cînd se va

întîmpla aceasta, vreau să fie o ruptură clară.

– Cu nimeni în urma ta care să-ţi deplîngă plecarea?

David se apropie de ea cu o privire închisă. Rosalie nu se dădu înapoi. El îi cuprinse faţa între palme, foarte atent, abia atingîndu- i pielea.

– Nu vreau să-mi iau angajamente, Rosalie. Faţă de teatru, faţă de Rover, faţă de oricine altcineva.

Dragostea ei nu avea nici un viitor. Rosalie îşi dădea acum seama de asta. Probabil că o ştiuse dintotdeauna. Conştientiză acest fapt ca un spin în inimă, dar nu se putea opri să nu-l iubească.

– David... Îi prinse mîinile într-ale ei, mîngîindu-le cu blîndeţe. Am avut de gînd să te mituiesc cu plăcinta. M-am gîndit chiar şi la şantaj. Să-ţi spun că mi-am dat cuvîntul că tu vei merge acolo şi că astfel promisiunile mele nu vor mai avea nici o valoare. Degetele lor se întrepătrunseră şi Rosalie ridică mîinile lor împreunate către obrajii ei. Privindu-te acum, văzînd durerea din ochii tăi, nu-ţi pot cere să faci asta pentru mine. Îţi cer să faci asta pentru tine însuţi.

– Rosalie...

– Ssst... Cu mîna liberă ea îi acoperi buzele. Nu poţi fugi tot restul vieţii, David. Ştiu că nu poţi deveni ca înainte peste noapte, dar ai putea începe cu paşi mici... cel puţin unul.

David simţi durerea. Îl durea tandreţea, dorinţa, sentimentul de vinovăţie.

– După ce totul se va termina, voi pleca, spuse el.

– Ştiu asta. Rosalie zîmbi. Îţi mulţumesc, David.

– De unde ai ştiut că pînă la urmă voi spune da?

– Ochii tăi întotdeauna au spus da.

– Eşti o vrăjitoare, Rosalie.

– Dacă eram o vrăjitoare, ai fi fost robul farmecelor mele.

– Asta şi sînt.

Cu mîinile împreunate, ei se priviră lung, cu ochii plini de dor. Rosalie îşi umezi cu limba buza de jos. David rămase neclintit, simţind cum moare puţin cîte puţin pe dinăuntru.

8

Vremea capricioasă din Mississippi se schimbase din nou. Aşa că noiembrie ar fi putut trece drept o lună de primăvară. David îşi făcuse un obicei în a merge pe jos pînă la teatru. Cît timp ea era pe scenă repetînd, el se găsea înapoia scenei, ajutînd la punerea pe picioare a unui sat din Anglia lui Dickens.

Dialogurile se purtau în zgomotul persistent al ciocanelor şi fierăstraielor, dar odată ce actorii începeau să cînte, toate lucrările se sistau. Cei mai mulţi ieşeau afară să fumeze, dar David se ducea în cea mai întunecată aripă a scenei, de unde o privea pe Rosalie.

Fusese întotdeauna o femeie frumoasă, pe care era plăcut s-o priveşti, s-o atingi, dar pe scenă era cu totul alta. El o observa încîntat, din locul în care se afla.

Vocea ei răsuna în sala teatrului. David îşi imagină că Rosalie cînta doar pentru el, aşa cum o făcuse în seara în care venise la el acasă, pentru

a-l anunţa că primise rolul.

Apoi, în timp ce se îndreptau împreună către casă, lui David îi plăcu să creadă că trebuia să existe ceea ce se numeşte izbăvire.

– Săptămîna viitoare este Ziua Recunoştinţei, David, începu ea, legănînd mîinile lor împreunate.

Era tîrziu, aproape ora unsprezece şi luna se ascunsese în spatele unui nor întunecat, aducător de ploaie. Dar David nu trebuia s-o vadă pentru a-i zări expresia.

– Nu mi-am dat seama.

– Aşa că, în mod sigur, nu ţi-ai făcut nici un fel de planuri.

– Nu. N-am sărbătorit niciodată Ziua Recunoştinţei.

– De ce? Sau întrebarea este prea personală?

Acum treceau pe sub un felinar. Toată căldura şi tandreţea personalităţii ei i se oglindeau pe faţă. Cum ar putea oare să-i refuze vreodată ceva?

– Cînd eram mic, nu au existat niciodată bani pentru a cumpăra un curcan. Iar mai tîrziu... cînd m-am căsătorit cu Gretchen, aveam impresia că eram tot timpul de serviciu. Nu ne-am format niciodată obiceiul de a petrece sărbătorile.

– Nici măcar Crăciunul?

– La început, da. Dar după ce a devenit clar faptul că între noi nu mai rămăsese nimic, nici măcar nu ne-am mai deranjat să trecem prin toate aceste lucruri. Rosalie îşi ridică privirea către el. David simţi impulsul de a o săruta. Darurile

trebuie să vină din inimă, Rosalie.

Rosalie îşi aminti de trandafirul pe care i-l dăruise el. Acum venise momentul de a-i dărui ceva în schimb.

– David, vino de Ziua Recunoştinţei acasă la mine.

– Îţi mulţumesc, dar...

– Te rog? Ea îi acoperi buzele cu mîna. Nu spune nu.

– Vei fi cu familia ta. Băieţii tăi vin acasă după şcoală. Nu vreau să fiu un intrus.

– Nu vei fi un intrus. Am invitat-o şi pe Betty. Ea nu are familie.

– Rosalie, inima ta are grijă de toţi năpăstuiţii soartei.

– Are grijă de prieteni.

El o opri sub felinar, privind-o drept în faţă.

– Asta sîntem noi doi? Prieteni?

Observă fiorul care o străbătu, îl simţi cu palmele. Îşi accentuă strînsoarea mîinilor şi o trase mai aproape.

– Cred că sîntem mai mult decît prieteni, David.

– Şi eu cred, Rosalie. Cu dosul mîinii îi ridică bărbia. Rosalie îşi umezi interiorul buzelor cu vîrful limbii, aţintind spre el nişte ochi strălucitori şi adînci, precum albastrul cerului de vară. Era aproape... atît de aproape, încît îi putea simţi formele trupului moale şi ispititor prin ţesătura hainelor. Sîntem mai mult decît prieteni, mult mai mult.

Ea se mută mai aproape, înălţîndu-se pe vîrful picioarelor, astfel încît cuvintele ei fură doar o şoaptă.

– Pot să mă împac cu ideea, David.

– Şi eu... atîta timp cît tu nu eşti în casa mea, iar eu nu sînt în casa ta.

Obrajii ei se împurpurară, amintindu-şi.

– Nu voi mai bea vin. Nu voi mai sfîrşi în patul tău.

– Mă voi asigura ca aşa ceva să nu se mai întîmple. Faţa ei nu îşi pierduse expresia strălucitoare. Nu înţelegi, Rosalie? E vorba de mai mult, mai mult decît posibilitatea de a sfîrşi în patul meu... e posibilitatea de a ajunge în inima mea. Nu pot lăsa ca acest lucru să se întîmple.

– Nu ştiu de ce toate astea mă fac tristă, dar asta se întîmplă.

David simţea respiraţia ei caldă, dulce, mîngîindu-i buzele, obrajii. O prinse de umeri, flirtînd cu tentaţia care îl stăpînea şi blestemînd soarta.

– Nu fi tristă, Rosalie. Nu din cauza mea.

Ea oftă şi se dădu înapoi. David îşi retrase mîinile, trăind dintr-o dată sentimentul puternic că pierde ceva.

– Dacă te răzgîndeşti, David... în legătură cu curcanul... vino.

– Nu mă voi răzgîndi.

Între ei, atmosfera deveni apăsătoare, ca şi cum ar fi participat la înmormîntarea unui prieten drag şi nu ştiau cum să verse lacrimi pentru pier-

derea lui. Ca un consimţămînt reciproc, restul drumului către casă nu se mai ţinură de mînă.

Cînd ajunseră la intrarea casei ei, Rosalie se întoarse către David.

– Mîine seară, David.

El aproape că dădu un răspuns negativ... pentru binele amîndurora. Apoi şi-o imagină plimbîndu-se singură spre teatru, pe străzile acelea întunecate.

– Mîine seară, consimţi el. Conştient de faptul că mai avea doar cîteva săptămîni. Va reuşi să rămînă puternic pînă atunci.

Ziua Recunoştinţei sosi parcă prea repede. Era o idee de iarnă în aer şi vîntul aspru, tare, scutura cele cîteva frunze uscate care mai atîrnau în stejarul cel bătrîn.

În casă, Rosalie băgă curcanul în cuptor şi aruncă o privire pe fereastră. O singură lumină era aprinsă în casa lui David, cea de la bucătărie.

– La ce te uiţi, mamă? Jack apăru în spatele ei şi o îmbrăţişă drăgăstos. La bătrîna veveriţă?

– Nu. La vecinul meu, David Kelly. Îl invitasem la cină de Ziua Recunoştinţei.

– Bine. Îmi place să fie cît mai multă lume. Jack scoase laptele din frigider şi apucă cutia cu

cereale de pe ultimul raft, ajungînd la ea uşor, fără să aibă nevoie de scaun. Rosalie era mîndră de statura băieţilor ei, înalţi, puternici şi plini de nobleţe.

Rosalie îşi găsi ocupaţie pregătind salata scoasă din congelator şi un ghiveci din fasole verde, în timp ce Jack înfuleca micul dejun cu un apetit uriaş, normal la vîrsta lui.

– Cineva special? Întrebarea pusă ca din întîmplare de Jack o prinse cu garda deschisă.

– Cine, dragă? întrebă ea, încercînd să cîştige timp cu pretinsa ei ignoranţă.

– „Dragă"? Ce naiba, mamă. Asta sună ca un citat din spectacolele alea antice de televiziune. „Tata ştie cel mai bine".

Rosalie îşi şterse mîinile ude cu prosopul pentru vase, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lîngă fiul ei la masă.

– Este special, Jack. Dar nu este nimic între noi.

Jack îi acoperi palma cu mîna.

– E-n regulă, mamă. Tu eşti o femeie frumoasă. Este normal ca bărbaţii să te observe. Trebuie doar să fii atentă, asta-i tot.

– Nu-i seamănă deloc lui Harry. Sînt sigură de asta.

– Jimmy şi cu mine eram prea mici pentru a face ceva în legătură cu Harry, dar acum sîntem bărbaţi. Nimic de felul acesta nu se va mai întîmpla vreodată. Ne vom asigura de asta.

Rosalie rîse.

– Ce e atît de distractiv, mamă? Jimmy intră în bucătărie, întinzîndu-se şi căscînd. Se culca întotdeauna ultimul dar se şi scula ultimul.

– Pînă acum am crezut că trebuie să am grijă de voi doi. Se ridică de la masă şi îl îmbrăţişă pe Jimmy. Acum se pare că voi doi aveţi grijă de mine.

– Din partea mea e în regulă. Pe cine vrei să omorîm? Mormăind, intră într-o poziţie de box şi lovi aerul cu pumnii de trei ori la rînd.

– Tocmai îi spuneam mamei cît de maturi sîntem, dar ai stricat totul, asule.

– A fost doar o manifestare temporară a copilăriei, asta-i tot. Jimmy pescui cutia cu cereale şi extrase un castron din dulăpior. Băiete, ce bine e să fii acasă. Trase adînc aer în piept. Îmi miroase a plăcintă de casă. Plus curcan, salată şi prăjitură de ananas.

– Am auzit pe cineva pronunţînd prăjitură de ananas? Betty se strecurase în bucătărie fără să bată la uşă, ţinînd în mînă un coş plin cu fructe de ananas, contribuţia ei anuală la festinul de Ziua Recunoştinţei.

Jack şi Jimmy se ridicară de la masă şi o îmbrăţişară cu putere. Ea îi ciupi de obraji şi le strînse mîinile.

– Dacă o să vă faceţi cumva şi mai frumoşi, o să vin după voi la şcoală ca să elimin cu o bîtă de baseball toate fetele de acolo.

– Jack are una care are nevoie de aşa ceva. Se ţine scai de el.

– Vorbeşte pentru tine, asule.

Rosalie intră şi ea cu voioşie în discuţie, dar o parte din mintea ei umbla aiurea. Peste drum, un bec lumina o bucătărie singuratică.

David îşi spusese că nu se va duce. Îi comunicase chiar şi lui Rover acelaşi lucru.

– Nu merită să ne facem atîtea griji în legătură cu Ziua Recunoştinţei. Deschise o conservă cu mîncare pentru cîini şi turnă conţinutul în vasul lui Rover. Amîndoi ne vom descurca foarte bine, nu-i aşa, băiete? Rover dădu energic din coadă, exprimîndu-şi acordul. Cine are nevoie de familie? Corect, băiete? Coada căţelului se lovea de podea. Doar pentru că este dulce, blîndă şi tandră... astea nu sînt motive pentru a renunţa la o tradiţie atît de lungă. Ce spui, Rover?

Rover, foarte ocupat cu ceea ce avea în farfurie, ignoră întrebarea.

David se apropie de fereastră. Băieţii înalţi ai lui Rosalie o ajutau prin bucătărie. Mutau de colocolo nişte platouri de porţelan de China, în timp ce Betty supraveghea ceva ce fierbea într-o oală mare pe sobă.

David se întrebă dacă acel ceva nu era ciorbă de curcan. Avusese aşa ceva odată, cînd Ziua Recunoştinţei îl suprinsese de serviciu. El, împreună cu Hubert Franklin, erau acolo la datorie şi soţia lui Hubert le adusese cina, friptură de curcan, garnisită în tot felul, inclusiv ciorba aceea. Franklin îi spusese atunci că arta de a prepara ciorba e pe cale să dispară.

David rămase lîngă fereastră, privind spre bucătăria lui Rosalie, dar nevăzînd altceva decît interiorul sufletului său. Nici măcar o licărire de lumină nu străpungea bezna absolută din vidul ce se căsca înlăuntrul lui.

Dintr-o dată se trezi privind ţintă în ochii lui Rosalie. Ea se afla la fereastra ei, ţinînd mîinile pe perdea. Inima lui bătea să-i spargă pieptul şi simţi picăturile de sudoare adunîndu-se deasupra buzei superioare, în ciuda faptului că i se făcuse frig.

Rosalie lăsă perdeaua să cadă şi dispăru. David păşi încet de lîngă fereastră, privind parchetul, pentru a nu se împiedica în crăpături.

Rosalie întîrzie cît putu de mult masa. În cele din urmă îi fu clar că David nu avea să vină.

– Hai să mîncăm, spuse ea.

– Credeam că n-o să mai spui niciodată asta, mamă, replică Jimmy. Mor de foame.

– Ţie ţi-e întotdeauna foame, îl puse la punct Jack. Îi ţinu lui Rosalie scaunul şi apoi alunecă într-al său, murmurînd: Îmi pare rău de vecinul tău, mamă.

– Mulţumesc. Rosalie îl bătu uşor pe mînă.

Jack terminase de tăiat în feli curcanul cînd se auzi o bătaie în uşă. Betty îşi arcui sprîncenele. Jack o privi pe Rosalie, iar Jimmy îşi împinse scaunul înapoi.

– Mă duc eu, mamă.

– Nu. Aşteaptă. Duse o mînă la gît şi îşi simţi arterele pulsîndu-i sălbatic. Deschid eu.

– E cumva prea tîrziu? întrebă David, cînd ea deschise uşa.

– Nu, David. Niciodată nu e prea tîrziu.

Îl conduse la masă şi îi făcu cunoştinţă cu Betty şi cu fiii ei.

– La naiba, Jack, ai văzut cum se priveau unul pe altul?

– Da. Şi care ţi se pare a fi problema?

Jack şi Jimmy erau aşezaţi pe locurile lor din

spatele maşinii lui Shine Jenkins şi se îndreptă către sud, spre Baton Rouge, unde, în a doua după Ziua Recunoştinţei urma să aibă loc un mare meci de fotbal între şcoala lor şi LSU.

– Mda, însă a rămas să spele vasele.

– Mamei i-a prins bine ajutorul.

– Jack, eu nu cred că mintea lui era la spălatul vaselor.

Shine Jenkins rînji către ei peste umăr.

– Băieţi, vă deranjează dacă deschid radioul? Toate chestiile astea siropoase mă fac să dorm.

– Dă-i drumul, Shine, replică Jimmy, dar dacă o să auzim chestiile tale siropoase cred că o să încep să vărs.

– Să regurgitezi, omule. Chiar nu aţi învăţat nimic la colegiu? Shine găsi un post cu muzică western şi mări volumul suficient de tare pentru a face ferestrele să zbîrnîie. Apoi urlă, ca să acopere zgomotul. Dacă e vorba de tipul ăla solid pe care l-am văzut la voi acasă cînd v-am luat de acolo, nu mi-aş face atîtea griji pentru el.

– De ce? întrebă Jimmy, aplecîndu-se spre locul din faţă pentru a se putea face auzit.

– L-am văzut la televizor, ştiţi emisiunea lui Donna Frensberg? A fost citat pentru bravură ieşită din comun sau aşa ceva, în legătură cu atacul ăla armat asupra băncii din Red Bay, acum vreo trei ani. Shine făcu un balon mare din guma

pe care o mesteca şi apoi îl sparse cu zgomot. Nu e unul dintre poliţiştii care fac orice să apară la televizor. Este un erou adevărat, omule.

Rosalie spăla vasele în timp ce David le ştergea. Stăteau amîndoi în picioare lîngă chiuveta din bucătărie şi ea îi trecea farfuriile una cîte una. Din cînd în cînd mîinile ei pline de detergent veneau în contact cu ale lui şi şoldurile lor se frecau unul de celălalt. Camera era animată de curenţi sexuali.

– Băieţii tăi sînt nişte tineri foarte drăguţi, zise David. Îmi pare rău că au trebuit să plece imediat după cină.

– Aveau un drum lung de făcut şi au vrut să fie de faţă la toate petrecerile dinaintea meciurilor. Rosalie îşi cufundă mîinile în apa plină de clăbuci şi scoase de acolo ultimul platou de porţelan de China. Nu mai erau vase de spălat şi David era nevoit să plece. Dacă ar fi fost o femeie modernă, licenţiată în arta seducţiei, l-ar fi putut determina să rămînă. Din păcate era doar o femeie obişnuită, licenţiată în arta de a supravieţui.

Cu un oftat, întinse către el ultima farfurie. Pal-

ma lui îi acoperi mîna şi rămase acolo. Respiraţia i se opri în gît.

– O să scapi, spuse ea. Ochii lor se întîlniră şi apoi amîndoi rămaseră pierduţi într-o privire lungă, cercetătoare. Rosalie îşi drese vocea... vreau să spun, farfuria.

În ochii lui se aprinse o flacără albastră şi expresia lui deveni plină de pasiune. Luă farfuria din mîna ei şi, încet, o puse deoparte.

– Ştiu ce vrei să spui, Rosalie.

Ea îşi umezi buzele.

– Drăguţ din partea ta să stai să mă ajuţi cu vasele. Ai fost generos.

– Nu am fost niciodată generos şi nici drăguţ. Am fost egoist. Am vrut să rămîn cu tine. Se depărtă puţin pentru a lua prosopul pentru vase, astfel încît contactul dintre ei dispăru.

Rosalie ar fi vrut să urle. În schimb, încercă să continue conversaţia.

– De obicei, Betty făcea asta. Cred că ea a inventat lucrul pe care s-a grăbit să ajungă acasă să-l facă. Întinse mîinile după panglica cu care îşi strînse părul. Mînecile pe care le ridicase pentru a spăla vasele alunecară înapoi, lăsîndu-i braţele la vedere.

David privi lung dantelăria fină de vene albastre care pulsau sub pielea ei delicată.

– Rosalie, eu nu am mai reuşit să inventez

nimic, nici un motiv pentru a sta deoparte.

– Atunci... nu mai sta deoparte.

– Curcanul a fost delicios, ciorba minunată... dar cred că am venit astăzi aici pentru a vedea asta. Urmări cu degetul arătător desenul venelor de-a lungul braţului ei.

Rosalie se întrebă cît timp şi-ar fi putut opri respiraţia. Mîna lui o simţea fierbinte pe braţ, plină de tandreţe şi sexy.

Îi trecu prin minte că ar fi putut leşina dacă David nu-şi va retrage mîna, însă îşi dădu seama că ar fi murit dacă el făcea acest lucru.

– E atît de moale, şopti David, prelungind atingerea. Atît de delicată. Mîna lui coborî pe braţul ei şi îi atinse coapsele.

Dorinţa explodă în ea, atît de puternic şi atît de repede, încît începu să tremure.

– Da, gemu ea, întinzînd mîinile după el. Oh, da.

David o presă de pieptul său, apoi o strînse mai tare, inima lui bătînd nebuneşte alături de a ei, căldura trupului său făcînd-o să se înfioare. Era încordat tot din cauza tensiunii şi încercă să se oprească. De pe buzele ei scăpă un geamăt.

Scăpaseră amîndoi de sub control şi ştiau asta.

– Te doresc, David... aici... acum.

– Rosalie...

– Nu mai contează nimic altceva. Nimic.

Amîndoi fură cuprinşi de o pasiune furioasă. Sărutările lui puternice aşteptau parcă un răspuns, iar sărutările ei deveniră sălbatice şi necontrolate. Mîinile lui David alunecară sub fusta ei şi Rosalie îşi încolăci un picior în jurul lui. Cu buzele strîns împreunate, mişcările lor deveniră sincrone.

Anii lungi de negare îi aduseseră la disperare. Pasiunea, care acum îşi cerea drepturile, îi făcuse îndrăzneţi.

– Te rog... David... Te rog...

El răspunse rugăminţii ei. Petecul mic de mătase care încă îi mai separa fu înlăturat. David o ridică în braţe şi o sprijini de chiuveta din bucătărie; apoi, cu o singură zvîcnire puternică, o pătrunse.

Felul în care făcură dragoste nu avu în el nimic drăguţ, dulce sau sentimental. Aşteptarea fusese prea lungă, dorinţa prea disperată. Unghiile ei se înfipseră adînc în umerii lui, lăsînd, prin cămaşă, urme pe piele. Iar el îi cuprinse cu mîinile coapsele şi se cufundă în ea fără milă.

Cu David pătrunzînd-o adînc, Rosalie lăsă la o parte orice urmă de maniere civilizate. Într-un limbaj pe care mai tîrziu l-ar fi putut considera şocant, spuse ce îi plăcea, tot ceea ce dorea, ceea ce trebuia să obţină.

David se conformă fără împotrivire. Îi muşcă

buzele pînă ce simţi în gură sîngele, îşi trecu limba peste sînii ei pînă ce simţi că sînt gata să ia foc, mîinile lui îi atingeau trupul, mîngîind, explorînd, făcîndu-i sîngele să fiarbă.

Toţi acei ani în care sexualitatea ei rămăsese ascunsă fură uitaţi şi Rosalie se simţi ca şi cum ar fi luat foc. I se dărui lui David cu totul, mai complet decît se dăruise înainte oricărui bărbat. Ceea ce împărţeau acolo, pe chiuveta din bucătăria ei, cu apa plină de clăbuci care şiroia de-a lungul picioarelor ei era o dragoste matură, o experienţă totală între doi adulţi.

Se lăsară purtaţi de valurile sălbatice ale pasiunii pînă cînd îşi atinseră destinaţia, locul acela inundat de lumină, spaţiul acela înalt la hotarul lumii, unde toate păreau ireale şi în acelaşi timp atît de minunate, încît era dureros să-l priveşti.

Rosalie îşi rezemă capul pe umărul lui David, iar el îşi trecu mîna prin părul ei ud. Cu blîndeţe, ea depuse o sărutare pe pielea gîtului pe care cămaşa lui nu îl acoperea. David fu străbătut de un fior.

Un lucru atît de nedemn de luat în seamă. Un fior. Şi totuşi, însemna pentru Rosalie mai mult decît un milion de cuvinte. David fusese impresionat de ea, pînă în punctul în care o singură mişcare făcută cu blîndeţe îi răscolea întregul corp. Dacă asta nu se numea dragoste, era totuşi

ceva suficient de mulţumitor.

– Rosalie?

Ea nu îşi înălţă capul, nu îl mişcă, nu reuşi să-l mişte.

– A fost minunat, David. Să nu stricăm totul prin cuvinte.

David o strînse în braţe, se prinse de ea ca şi cum ar fi plutit în derivă în largul oceanului şi ea era singura portiţă de scăpare. Tot ceea ce făcuse, făcuse în mod inconştient. O avusese ca un animal, fără a se gîndi la viitorul ei. Rosalie nu era genul de femeie de care un bărbat se putea folosi pentru ca apoi s-o lase baltă. Nu era genul de aşa-zisă femeie modernă, obişnuită cu legături de o noapte.

Rosalie merita mai mult. Merita un bărbat în stare să-i facă jurăminte în faţa altarului şi apoi să mişte munţii din loc pentru a-şi ţine acele jurăminte... iar el nu ar fi putut fi niciodată acel bărbat.

O strîngea aşa de tare la piept, încît braţele începură să-i tremure şi se simţi ruşinat.

Ea îi atinse încă o dată, uşor, gîtul cu buzele şi el gemu în agonie. De această dată, să părăsească totul era mai rău chiar decît moartea: va rămîne cu mustrări de conştiinţă care îl vor tortura tot restul vieţii.

O îndepărtă blînd, rugîndu-se în tăcere ca ea să înţeleagă, să nu se simtă rănită, sperînd cu

disperare că ceea ce făcea era ceea ce trebuia să facă, sperînd că făcea un gest nobil.

Stînd încă aproape unul de celălalt, cu apa care se adunase într- o baltă la picioarele lor, David îşi netezi hainele apoi, cu degetul, urmări linia buzelor ei.

– Sper ca tu să mă ierţi, Rosalie, pentru că eu nu mă voi putea ierta niciodată.

Plecă precipitat, incapabil să îndure lumina din ochii ei. Ieşi din bucătărie fără să-şi întoarcă privirea, închizînd cu grijă uşa după el.

Rosalie rămase cu ochii aţintiţi spre uşa închisă, dorindu-şi acum să fi fost genul de femeie în stare să facă bucăţi mobila şi să urle. Cum era posibil să fii cuprins de o fericire deplină, aproape glorioasă şi în acelaşi timp să te simţi oribil, dureros de trist?

Obrajii şi întreg trupul încă ardeau de flacăra pasiunii. Se simţea relaxată, eliberată, „salvată". Şi totuşi inima ei era fărîmată într-un milion de bucăţi.

Continua să fixeze cu privirea uşa sperînd că poate se va deschide, iar David va intra înăuntru şi îi va spune: „M-am gîndit, Rosalie, nu te pot părăsi după ce am trăit o experienţă ca aceasta".

Uşa rămînea închisă. Îşi strînse degetele în pumni, dorind, rugîndu-se ca uşa să se deschidă.

Totuşi, nu se întîmplă nimic.

– David, David, murmură ea.

Îşi încolăci braţele în jurul ei, scîncind ca o pisicuţă lovită. Scene din trecut i se derulară prin faţa ochilor şi se revăzu pe sine, o actriţă pe scena vieţii, victimă a circumstanţelor nefaste succedate una după alta.

Bătrînul ceas de pe perete marcă cu zgomot ora exactă. Cînd Rosalie îşi recăpătă luciditatea, fu surprinsă să descopere cît de tîrziu era de fapt, şi cît timp trecuse de cînd stătea în picioare în bucătărie.

Se aplecă pe fereastră şi încercă să descopere ceva peste drum. În dormitorul lui David era lumina aprinsă. Era oare tolănit în pat, doborît de somn, epuizat după ce făcuse dragoste?

Nu, nu era cinstit din partea ei. Atunci cînd o părăsise, fusese dureros şi pentru el. Văzuse asta în ochii lui, o simţise după felul în care o mîngîiase pe faţă.

Rămase cu privirea aţintită asupra ferestrei dormitorului lui pînă cînd ceasul de pe perete o făcu conştientă de trecerea timpului. Rosalie nu mai era o femeie tînără – şi în curînd David va fi plecat.

Se îndreptă cu paşi repezi către baie, scoţînd hainele de pe ea şi lăsîndu-le să cadă în dîra de umezeală pe care picioarele ei o lăsau de-a lungul parchetului. Mîine, totul se va clarifica, însă în seara asta, va fi curajoasă.

După ce făcu o baie, îmbrăcă o pereche de

blugi curaţi şi un tricou, apucă în mînă un pulover şi ieşi afară în noapte. Era foarte tîrziu, dar lumina din camera lui David era încă aprinsă.

Traversă curtea din spatele casei şi urcă treptele de la intrare. David nici măcar nu încuiase uşa şi într-un fel asta reînvie în ea speranţa, sau poate el fusese atît de supărat, încît uitase să încuie uşa.

Se strecură înăuntru şi găsi, în întuneric, drumul către dormitorul lui. David era întins pe pat, purtînd încă blugii şi pantofii de tenis, cu mîinile împreunate sub ceafă şi cu privirea aţintită în tavan.

Rosalie alunecă spre intrarea dormitorului, înfometată de nevoia de a-l observa, dorind disperată, să-l atingă. Pieptul lui se înălţa şi cobora în ritmul respiraţiei lui gîfîitoare. Toate liniile trupului erau dure, încordate sub starea de tensiune.

Era conştientă de tulburarea lui; altfel nu ar fi ajuns pînă la uşa dormitorului fără ca el s-o observe. Fusese poliţist. În circumstanţe obişnuite, experienţa şi antrenamentul ar fi trebuit să-i pună simţurile în stare de alarmă.

Dar ea spera că acestea nu erau circumstanţe obişnuite.

Strînse în mîini cadrul uşii pînă cînd articulaţiile degetelor se albiră. Nu mai făcu nici o mişcare, de-abia izbutind să respire.

Pieptul gol al lui David arăta magnific, minunat. Muşchii păreau sculptaţi. Arăta puternic, bronzat

şi dur. Părul de pe corp, negru şi misterios, răsucit într-un mod care o atrăgea, se ivea de deasupra blugilor.

Rosalie tînjea. Visa. Dorea.

Era o femeie gen Peeping Tom, aşteptînd în faţa uşii dormitorului lui, fără a fi invitată sau măcar anunţată? Se pregătea să-şi facă cunoscută prezenţa atunci cînd David făcu prima mişcare.

Încetişor, el întoarse capul. Privirea lui întunecată era încă încărcată de pasiune. Nu mai făcu nici o altă mişcare, nu scoase un cuvînt.

Ea se sprijini de cadrul uşii.

Cînd se părea că Rosalie era gata să depăşească muchia ascuţită a timpului ei şi să se prăbuşească în neant, David vorbi:

– De ce ai venit?

– Pentru că te doresc.

David se ridică din pat şi păşi către fereastră. Rosalie observă cicatricea adîncă, lungă, care îi însemna spatele. Sunetul îi scăpă de pe buze fără voia ei şi David se răsuci spre ea, cu ochii arzînd.

– Sufletul meu este la fel de urît, Rosalie. Sînt marcat, însemnat. Tu meriţi mai mult.

– Nu! Ar fi vrut să alerge la el, să-şi încolăcească braţele în jurul lui şi să-l strîngă la piept. Instinctul, însă, o menţinu lîngă uşă. Tu eşti bun, David, bun, drăguţ şi nobil.

David îşi vîrî mîinile încleştate în buzunare.

– Nu crezi că şi eu te doresc, Rosalie? Oare nu ştii că mi-aş da sufletul pentru a mă elibera,

pentru a avea dreptul să mă apropii de tine fără restricţii, să-ţi fac curte, să te duc în locuri în care ai merita să fii, locuri minunate cu chelneri în livrele, vinuri scumpe şi şervete împăturite pe masă?

Ea se apropie cu un pas, dar el ridică mîna.

– Te rog. Dacă mă atingi, nu-ţi promit că mai pot rezista.

– Atunci, nu mai rezista.

– Rosalie...

Ea se apropie de el cu îndrăzneală şi siguranţă. Îi înconjură mijlocul cu braţele şi îşi rezemă capul pe pieptul lui dezgolit.

– Nu-ţi cer să faci promisiuni, David. Ştiu că vei pleca.

– Da, voi pleca. Cu toate că trupul lui încă încordat îi mai opunea o urmă de rezistenţă, mîinile lui i se aşezară pe umeri.

În ea renăscu speranţa.

– Tot ceea ce-ţi cer este un scurt interludiu de dragoste, ceva de care ne vom putea aminti atunci cînd te vei înapoia în Alabama, iar eu mă voi întoarce la afacerile care m-au ajutat să-mi trec băieţii prin şcoală.

Poate că mintea lui s-ar mai fi putut împotrivi, dar trupul îl trădă. Rosalie veni mai aproape, se cufundă în pasiunea de nestăvilit pe care o simţea răbufnind din el.

– Nu înţelegi, David? Toată viaţa m-am lăsat purtată de orice curent a ieşit în calea mea. De această dată am spart tiparul şi am făcut ceva pentru mine, pentru că am dorit să se întîmple aşa. Îşi dădu capul pe spate pentru a-i privi faţa. Nu trebuie să te îndrăgosteşti de mine. Nu trebuie să mă doreşti.

– Dar te doresc, Rosalie... Chiar mai mult. David îşi trecu degetele prin părul ei. Te-am dorit din prima zi în care te-am întîlnit, din momentul în care ţi-ai ridicat braţele şi ţi-am observat reţeaua aceea delicată de vene albastre de sub pielea ta moale. Îşi lipi buzele de ale ei într-o sărutare tandră. Am stat lîngă fereastră şi am visat cum ar fi dacă te-aş avea în braţele mele, în patul meu.

Cu un zîmbet, Rosalie îşi întoarse capul către pat.

– David... iată-mă.

Braţele lui înţepeniră şi David îşi îngropă faţa în părul ei.

– Aş vrea să fiu în stare să fac promisiuni, Rosalie...

– N-am nevoie de ele.

În tăcere, se lipiră strîns unul de celălalt, cu inimile bătînd să le spargă piepturile, cu respiraţiile împreunate.

– Ar trebui să fiu cel mai norocos bărbat în viaţă, rosti el, ridicînd-o în braţe cu o grijă desă-

vîrşită.

Patul se afundă sub ei, crăpat, ieftin şi bătrîn, cu aşternuturile lui decolorate care, în lumina lunii, apăreau pure şi imaculate. Se găseau într-un loc vrăjit. Amîndoi simţeau asta.

David străbătu camera către patul luminos şi strălucitor. Se simţea de parcă ar fi fost fermecat. Cînd ajunseră la destinaţie, o întinse pe aşternut, apoi se lungi peste ea, studiindu-i faţa.

Rosalie îi zîmbi.

Sosise la Tupelo doborît şi plin de răni, în căutarea unui alt loc unde se putea ascunde; dar această femeie drăguţă, extraordinară, turnase balsam asupra sufletului său rănit şi îi descuiase porţile închise. Încet, încet, ea îi indicase drumul către libertate.

– Mai avem trei săptămîni, Rosalie.

– Vor fi trei săptămîni pline.

9

De data asta totul fu diferit. Pasiunea lor fu la fel de intensă, dar dragostea lor se derula fără grabă. Se dezbrăcară unul pe celălalt, găsind timp să admire, să mîngîie, să sărute.

Ea se tolăni în patul lui, cu pieptul gol luminat de razele lunii, iar el puse muzică – Domingo cîntînd „O Paradise". Apoi se aşeză pe marginea patului, admirînd-o.

– Eşti minunată, îi şopti el, urmărind cu degetul linia dintre gît şi crăpătura caldă dintre coapsele ei. Aş vrea să te pictez.

– Cum sînt acum? Ea roşi, dintr-o dată timidă.

– Da. Exact aşa. Se întinse lîngă ea şi o îmbrăţişă. Dar mai întîi vreau să te sărut.

O sărută atît de tandru, încît ei i se păru că se înalţă în paradis, împărtăşind fericirea îngerilor. Se agăţă de el, dăruindu-şi inima, sufletul, în timp ce vocea superbă a lui Domingo se revărsa peste ei.

– Şi eu vreau să te sărut, murmură ea, cînd se opriră pentru a-şi trage respiraţia.

Încet, Rosalie îl întoarse pe David pe spate, îl muşcă uşurel de gît şi parfumul ei îl copleşi.

– Miroşi ca un trandafir, şopti el.

Ea se aplecă mai aproape de el, îngropîndu-şi buzele în cîrlionţii care îi acopereau pieptul.

– Îţi plac trandafirii, David?

– Sînt nebun după ei...

Limba ei caldă coborî în buricul lui şi apoi în jos pe abdomen, lăsînd în urmă o dîră fierbinte. Muzica de operă se ridică către înălţimi şi David odată cu ea.

– Rosalie... Rosalie. Îi rostea numele ca pe o rugăciune şi ca pe o rugăminte în acelaşi timp.

Plină de atenţie şi tandreţe, Rosalie îl apucă între buze şi-l transportă dincolo de hotarul lumii. Era un dar minunat al inimii de care se va putea bucura pentru tot restul vieţii.

Muzica, dragostea, razele de lună şi trandafirii se amestecară toate împreună, iar David şi Rosalie nu mai puteau realiza unde se termina unul şi unde începea celălalt. Cu buzele şi cu mîinile îşi creară plăcere unul altuia şi cînd acest lucru nu mai fu deajuns, se împreunară în acea lungă, dulce şi înceată călătorie către extaz.

Cînd totul luă sfîrşit, adormiră ţinîndu-se în braţe.

Dimineaţa o pictă. Ea se afla în pat, abia trezită, cu urmele dragostei întipărite încă pe pielea ei. Părul dezordonat îi stătea foarte sexy, iar în ochi îi jucau luminiţe de bucurie.

Pensula lui David schiţă o trăsătură pe şevalet.

– Eşti un model grozav, Rosalie. Natural, fără ca tu să-ţi dai seama de asta.

– Tu meriţi toate laudele.

David rîse. Era minunat să-l audă rîzînd. De cînd îl cunoştea nu îl văzuse niciodată pe David atît de deschis, de relaxat.

– Terminăm totul într-o singură şedinţă?

– Continuăm pînă cînd oboseşti. Cu acuarelele merge foarte repede.

Se aplecă intens asupra muncii sale, complet absorbit. Lui Rosalie îi plăcea să-l privească pictînd, adora felul în care se mişcau mîinile lui. Era aproape ca şi cum ar fi făcut dragoste, pe pînză.

Rover se strecură înăuntru, în cercetare, adulmecă îndelung picioarele lui David şi apoi dispăru. Afară, veveriţa începuse să se ciorovăiască, oţărînd o gaiţă care se năpustise în jos, cu gîndul de a lua în stăpînire teritoriul.

Era o dimineaţă admirabilă, însorită, o dimineaţă care s-ar fi putut repeta dacă ei doi ar fi fost căsătoriţi. „Căsătoriţi". Cuvîntul se fixă în mintea ei ca o promisiune. David emana forţă şi tandreţe, era în acelaşi timp dur şi blînd, un bărbat complicat, pe care l-ar fi putut iubi pentru tot restul vieţii.

Mintea ei se jucă cu această promisiune de parcă ar fi fost adevărată dar, în cele din urmă, trebui să înfrunte cruda realitate. Mai erau doar

trei săptămîni. Asta era tot.

– Ce s-a întîmplat, Rosalie?

Cum ar fi putut să-i spună adevărul? Că se întristase gîndindu-se că nu peste mult timp nu-şi vor mai aparţine unul altuia?

– Cred că mi s-a făcut foame

– Atunci, hai să luăm micul dejun. David îşi aranjă pensulele. Pot să termin pictura mai tîrziu.

– Dar nu va fi diferit? Vreau să spun că trebuie să mă spăl pe faţă, să-mi aranjez părul şi să mă îmbrac înainte de a mînca.

– Ai dreptate, Rosalie. Ochii lui avură o sclipire drăcească cînd se aşeză pe marginea patului şi îi cuprinse faţa în mîini. Cred că va fi nevoie să te răvăşesc din nou.

Ea se prefăcu că reflectează adînc. Abia reţinîndu-şi un hohot de rîs, îl împinse pe cearceaf.

– Asta ar putea să dureze ceva, David.

– Ai din nou dreptate. David lăsă să-i cadă pantalonii şi se căţără peste plapumă. Cred că cel mai bine ar fi să încep acum.

Totul restul zilei de vineri zburdară de colo-colo ca nişte copii. Rosalie se simţea încîntată să-i

ofere lui David prima vacanţă adevărată din viaţa lui, iar el exulta în a-i dărui ei toate acele mici plăceri cărora femeia din ea le simţise lipsa.

După ce serviră micul dejun, David construi un leagăn în curtea din spate şi o împinse pe Rosalie atît de sus pe cît puteau rezista frînghiile. Hohotele ei de rîs le consideră drept o recompensă. O dădu în leagăn pînă ce obrajii ei deveniră trandafirii şi apoi se îndreptară, mînă în mînă, către magazinul din colţ.

– Închide ochii, Rosalie, făcu el, în timp ce alegea un cărucior din şir. Vreau să-ţi fac o surpriză.

– Dacă voiai să-mi faci o surpriză, de ce nu m-ai lăsat acasă?

– Pentru că nu pot suporta să stau departe de tine.

Ziua în care îşi luaseră rămas bun apăru undeva neclar în mintea lor, dar ei rîseră, pretinzînd că nici nu existase.

– Şi eu cum o să merg? întrebă ea, închizînd ochii.

– Te voi conduce eu. David o prinse de mînă. Ai încredere în mine, Rosalie?

– Întotdeauna, David.

Rîzînd, terminară un şir de rafturi şi se îndreptară spre un altul, David punînd din cînd în cînd cîte ceva în cărucior şi Rosalie încercînd să ghicească ce anume.

– Varză, încercă ea.

– Tu crezi că aş servi o prinţesă cu varză?

– Banane?

– Bananele sînt pentru maimuţe. David o conduse de-a lungul intervalului şi se opri în dreptul unui raft. Să nu te uiţi, Rosalie, dar să ştii că în faţa noastră sînt două femei care se holbează la noi.

– Cum arată?

– Una arată ca o coadă de ponei ajustată la o bilă de popice, iar cealalaă ca Elmer Fudd după ce şi-a mînjit buzele cu ruj.

Rosalie chicoti.

– Grace Crowley şi Mildred Martin. Zîmbeşte şi fă-le cu mîna, David. Vreau să mă asigur că te-au văzut.

Continuînd s-o ţină de mînă pe Rosalie, David zîmbi larg către cele două femei. Apoi, pentru siguranţă, îşi flutură şi mîna.

– Ce fac acum, David?

– Se prefac că de cinci minute încoace nu ne-au învrednicit nici măcar cu o privire.

– Pot să mă uit?

– Doar dacă nu priveşti spre cărucior.

Rosalie deschise un ochi. Mildred şi Grace se întoarseră cu spatele şi îşi împărtăşeau cu voce tare punctele de vedere în ceea ce privea avantajele cartofilor pai, serviţi cu salată de roşii faţă de fulgii de porumb, dar, la intervale regulate de timp, aruncau priviri fugitive peste umăr.

Rosalie le surprinse privindu-i şi le făcu cu mîna.

Mînate de curiozitate, Mildred şi Grace se precipitară spre Rosalie.

– Iată-le că vin, o atenţionă David. Să nu te uiţi în cărucior, Rosalie.

– Pentru Dumnezeu, Rosalie, începu Mildred, punîndu-şi o mînă în dreptul inimii care începuse să-i bată mai repede. Ce surpriză să te revăd. Aruncă o privire semnificativă spre David. Probabil că de Ziua Recunoştinţei ţi-au venit în vizită rude din afara oraşului.

– Nu. Acesta este David Kelly, noul meu vecin.

– Vecin? Arcuindu-şi sprîncenele, Grace o privi de sus, pe Rosalie, cuibărită lîngă David.

Rosalie tocmai se gîndea ce le-ar mai fi putut spune, cînd David interveni în discuţie. Era numai farmec. În decurs de cîteva minute, aproape că le făcuse pe Mildred şi Grace să toarcă pentru el. Rosalie îl urmărea fascinată. Era o faţetă a lui David pe care nu o mai remarcase.

– Ce au însemnat toate acestea? o întrebă, după ce cele două femei îi părăsiseră.

– Fac tot felul de speculaţii în legătură cu văduvia mea prea veselă de cînd a murit Harry. Am vrut să le ofer un subiect de discuţii, dar am impresia că le-ai fermecat aşa de tare, încît vor uita viciul.

– Cam asta a fost şi ideea. Uneori, cu puţin tact, poţi dezamorsa o situaţie critică.

– Probabil că ai fost un poliţist foarte bun.
David înţepeni, cu privirea pierdută în gol.
– Odată... am fost.

Ajunşi acasă, David o instrui pe Rosalie să se aşeze lîngă foc, în timp ce el se apucă să despacheteze cumpărăturile.

– Vreau să-ţi pregătesc prînzul, zise el.

– Ai pregătit şi micul dejun.

– Vreau să te răsfăţ.

Rosalie îl sărută zgomotos pe gură şi se duse apoi să se aşeze pe covoraşul întins în faţa căminului. Se simţea îngrijită, iubită.

– Închide ochii, Rosalie, o preveni David pe hol. Zîmbind, ea închise ochii. Podeaua veche scîrţîi sub paşii lui. Farfuriile de porţelan zbîrnîiră cînd le aşeză pe măsuţa din faţa focului. Acum, poţi să-ţi deschizi ochii. Masa este servită. Era ora trei după- amiaza. Sau poate ar fi mai bine să-i spunem cină.

Platoul era plin de bunătăţi interzise la care, însă, visează toţi copiii: ciocolată cu frişcă, căpşuni, portocale, îngheţată şi sirop de fructe.

Ea îşi lovi mîinile, zîmbind.

– Dacă ceva din ceea ce ţi-ai dori lipseşte, zbor acum înapoi la magazin ca să o cumpăr.

– Tu eşti singurul lucru care îmi lipseşte. Rosalie îl trase jos peste ea, apoi îşi plimbă mîinile peste pieptul lui. Eşti atît de priceput!

– Sînt chiar mai priceput cu căpşunile. Luă una între buze şi i-o oferi. Ea mîncă prima căpşună în acest mod, apoi pe a doua şi pe a treia. La a patra se opri pentru a încerca gustul buzelor lui. Apoi îi unse buzele cu frişcă.

– Hmm. Din ce în ce mai bine, murmură ea. Dar doresc mai mult.

– Orice, Rosalie. Poţi să obţii tot ce-ţi doreşti.

Ea întinse mîna spre nasturii cămăşii.

– Tînjesc după o salată de fructe... cu ciocolată. Cu o mişcare îndrăzneaţă, smulse cămaşa de pe el şi îşi presă palmele de pieptul lui.

David simţea sîngele zvîcnindu-i în urechi şi dorinţa întărindu-i bărbăţia. Oare în cîte feluri o dorea? se întrebă. Şi de cîte ori? Se iubiseră în patul lui răvăşit, scăldaţi în primele raze ale soarelui, apoi mai tîrziu, în bucătărie, Rosalie avînd încă obrajii trandafirii după ce se dăduse în leagăn. O dorise şi atunci, în magazin, în timp ce ea îşi provoca clevetitoarele şi apoi din nou, îndată ce ajunseseră acasă.

Avusese dintotdeauna un apetit sexual mărit, dar, în ceea ce o privea pe Rosalie, era mai mult decît atracţie, mai mult decît dorinţă.

Ea tăie în două o portocală de pe platou şi o stoarse deasupra pieptului său. În ochi îi jucau sclipirile pasiunii în timp ce se aplecă şi începu să

lingă sucul.

– Delicios. Limba trecu uşor peste sfîrcurile lui.

Pasiunea crescu în el ca într-un armăsar care nu se mai putea stăpîni. Rosalie picură sirop de ciocolată peste mijlocul lui şi îl urmă imediat cu limba. Armăsarul începu să se cabreze, lovind cu copitele în aer.

– E rîndul meu, murmură el.

Ea nu mai făcu nici o mişcare pînă ce el îi scoase hainele, bucată cu bucată. Se întinse apoi în faţa lui, pe covor, flăcările învăluind-o într-o lumină aurie; David luă siropul şi îl picură peste sfîrcurile ei. Rosalie îi simţi cum se întăreau, ca nişte muguri de floare. El îi acoperi cu buzele, savurînd aroma dulceagă a pielii, trăgîndu-i adînc în gură pentru a sorbi şi ultimele picături de sirop şi tot ce era mai bun din Rosalie.

Ea îl stimula cu gemete uşoare de plăcere şi şoptindu-i sugestii erotice. Iubea acest lucru la ea, faptul că o femeie atît de dulce şi de drăguţă se dăruia într-un mod atît de complet dorinţei.

– Eşti grozavă cu sirop, şopti el, cu buzele lipite de pielea ei.

– Încearcă-mă cu ciocolată, îl îndemnă ea, şi cu căpşuni, în cele mai erotice locuri.

Vîrfurile degetelor ei fură primele înmuiate în ciocolată, apoi vîrfurile degetelor de la picioare. El linse apoi toată ciocolata în timp ce ea suspina de plăcere.

David renunţă la tot ce mai avea îmbrăcăminte

pe el şi se lungi lîngă ea, îmbrăţişînd-o. Flăcările îi făceau să apară cînd învăluiţi în roşu, cînd în auriu, încălzind trupurile lor, deja înfierbîntate. Înlănţuiţi, cu inimile tresăltînd în piept şi sîngele zvîcnindu-le în vene, se sărutară ca doi iubiţi care se revăzuseră pentru prima oară după război.

– Fructele, şopti ea, cînd ridicară capetele pentru a putea respira.

David se întinse peste ea şi le alese pe cele mai coapte.

– Da, spuse ea, cînd el era din nou în căutare de fructe. Oh, da... da, gemu ea cînd el îşi apropie buzele de cel mai suculent dintre toate.

Repetară aceleaşi jocuri pînă ce lemnele din cămin se transformară într-un morman de jar care mocnea înăbuşit. Şi, amintindu-şi de parfumul portocalelor, al căpşunilor şi al siropului, se împreunară. O pătrunse repede şi cu forţă, aşa cum îl rugase ea, şi, în cele din urmă, rămaseră înlănţuiţi, satisfăcuţi, transpiraţi, lîngă castroanele goale şi resturile înnegrite ale focului.

Betty observă diferenţele în ceea ce o privea pe Rosalie de cum intră în *Edge of Paradise* vineri seara, tîrziu.

– Să nu-mi spui că bujorii ăştia din obraji vin

doar de la faptul că ţi-ai revăzut băieţii de Ziua Recunoştinţei.

– Nu. Nu o să spun asta. Zîmbind, Rosalie luă şorţul agăţat de cuier şi îl strînse în jurul taliei.

Betty bătu darabana cu degetele pe tejghea.

– Şi ce ai să-mi spui? Nu că ar fi problema mea. Sînt doar o bătrînică curioasă.

– Eşti prietena mea. Rosalie se repezi la Betty şi o îmbrăţişă. Sînt fericită, Betty. Ştiu că nu va dura mult, dar mă voi bucura de fiecare clipă.

– Categoric că nu o să dai nume şi nici nu mă aştept la asta, dar dacă mi-ar trece prin cap să ghicesc, aş zice că e vorba despre bărbatul care tocmai se îndreaptă către masa numărul doi, şi care are aerul că ar stăpîni jumătate din lume şi cea mai mare parte a raiului pe deasupra.

– David! Rosalie se răsuci pe călcîie. El se aşezase la masa doi, minunat şi sexy, făcînd dragoste cu ea din priviri.

Apucă într-o mînă ibricul de cafea şi se îndreptă spre el.

– Cafea?

– Tu.

Privirile lor se încrucişară şi temperatura crescu dintr-o dată cu zece grade.

– Nu mă aşteptam să vii în seara asta.

– N-am putut să mă abţin.

– Dacă m-ai fi anunţat mai din timp, ai fi putut face drumul cu maşina.

– Nu am ştiut decît atunci cînd tu ai ieşit din

parcare.

Întinse mîinile către ea şi ea le prinse într-ale sale. Degetele lor se întîlniră şi se strînseră.

– Sînt bucuroasă că ai venit, David.

– Şi eu.

Orele se făcură zile, iar zilele săptămîni. Rosalie şi David fură grijuli să nu cadă în rutină, să nu considere nimic ca fiind de la sine înţeles. Petrecură fiecare zi şi fiecare noapte de parcă ar fi fost prima lor zi şi prima lor noapte, pline de surprize şi de fericire.

Niciodată nu fuseseră mai fericiţi. Casa lui Rosalie era plină de muzică, iar el picta de parcă îngerii îl urmăreau, uitîndu-i-se peste umăr.

În inimile lor, amîndoi pretindeau că ar fi putut continua aşa la nesfîrşit.

A doua săptămînă din decembrie aduse peste Mississippi zăpada. Acoperi oraşul cu un covor alb, împiedicînd plimbările pe jos, pe care David

şi Rosalie le făceau spre teatru. Aşa încît, cînd se apropie timpul pentru repetiţii, David curăţă zăpada de pe parbrizul vechii maşini a lui Rosalie, porni motorul să se încălzească şi o conduse prin străzile pline de zloată pînă la teatru.

– Deci, cam asta ar fi, anunţă regizorul, după ce se adunaseră cu toţii. Ultima săptămînă înainte de premieră.

Rosalie şi David nu se putură privi unul pe celălalt. Ea aştepta, frîngîndu-şi mîinile în poală, iar el rămase cu privirile aţintite drept în faţă.

– Începînd de mîine seară, vom începe repetiţiile cu costume şi cu machiaj.

Regizorul îşi continuă discursul, exprimîndu-şi aprecierea pentru munca depusă şi concluzionă, spunîndu-le ce succes răsunător va avea piesa.

Rosalie nu auzise aproape nimic. Se gîndea doar la plecarea lui David. Avea să plece după premieră, sau va aştepta ultima reprezentaţie? Îşi va lua rămas bun sau va pleca pur şi simplu? Îi va spune oare unde se va duce sau nu va mai auzi nimic de el, niciodată?

Nu va muri de inimă rea?

– Rosalie... Rosalie. Regizorul o chema pe scenă pentru actul întîi.

Se grăbi să ajungă pe scenă fără a privi în direcţia lui David. Nu dorea să-i vadă expresia, nu voia ca el să-şi dea seama că toată povestea cu acel scurt interludiu de care îşi vor aminti mai tîrziu nu fusese decît o minciună. Îl dorea al ei

pentru totdeauna. Asta simţise tot timpul.

În culise, îşi apăsă cu mîna stomacul. Unul din colegii de scenă îi cuprinse umerii cu braţul.

– Eşti bolnavă, Rosalie?

– Nu. Doar puţin ameţită, cred.

Celălalt îi puse palma pe frunte.

– Mă sperii. Să nu mi te-mbolnăveşti acum. Mai este atît de puţin timp pînă la premieră.

– Nu mă voi îmbolnăvi.

Dacă s-ar fi luat în considerare şi rana din inimă, atunci ar fi o afecţiune mortală. Şi trebuia să treacă prin reprezentaţia vieţii ei – trebuia să-şi reţină lacrimile şi să accepte plecarea lui David.

Rămase singură într-un colţ, aşteptînd parcă pe cineva să-i spună ce să facă.

În maşină, pe drumul de întoarcere, atmosfera rămase încordată. Trecură pe lîngă trei blocuri fără să vorbească. Evitară pînă să se şi atingă.

În cele din urmă, David rupse tăcerea.

– Te-ai descurcat foarte bine în seara asta, Rosalie.

– Mulţumesc.

Depăşiră în viteză alte două blocuri. Rosalie fu

scuturată de un fior, cu toate că avea pe ea o haină groasă şi sistemul de încălzire al maşinii mergea în regim maxim.

– Ţi-e frig?

– Nu.

El nu îi oferi confortul braţului său, iar ea nu făcu nici o tentativă de a se apropia de el. Ceea ce părea atît de natural între ei cu două săptămîni înainte, acum era de-a dreptul imposibil.

Cînd ajunseră acasă, David parcă maşina şi rămase înăuntru, cu motorul mergînd. De obicei, cînd se înapoiau acasă după repetiţii, purtau amîndoi o conversaţie despre locuinţele fiecăruia, tachinîndu- se unul pe celălalt.

Însă, în această seară, amîndoi rămaseră cu privirile pierdute în noapte. Rosalie îşi încleştă mîinile vîrîte în mănuşi.

– Ei bine, iată-ne ajunşi, spuse el într-un final şi opri motorul. Ieşi din maşină fără a mai adăuga ceva, trecu de partea cealaltă şi deschise portiera din partea ei.

Rosalie se sprijini de mîna lui şi păşi afară din maşină. Se priviră unul pe celălalt în lumina palidă a lunii de iarnă.

Deodată, David îşi desfăcu braţele. Ea se repezi la pieptul lui şi îşi împreunară buzele sărutîndu-se cu disperare. Crivăţul rece le ciupi nasurile şi îi muşcă de obraji, dar ei nici măcar nu

băgară de seamă, continuînd să se sărute.

Cînd numai acest simplu fapt nu mai fu de ajuns, David o ridică pe braţe şi intră cu paşi repezi în casă. Începură să se dezbrace cînd uşa nu se închisese bine în urma lor. Jachetele şi mănuşile aterizară pe podeaua sufrageriei. Ea îşi aruncă pantofii undeva între balansoar şi cămin iar bluza ei nimeri pe birou.

Străbătură holul cît putură de repede, Rosalie se sprijini de perete, cu genunchii moi.

– Acum, David. Nu mai pot să aştept.

– Nici eu.

Sfîşie cu mîna toată îmbrăcămintea care mai rămăsese şi o presă de perete. Acolo, pe hol, cu picioarele ei în jurul şoldurilor lui şi cu degetele împreunate, încercară să moară din dragoste.

Furia cu care se consumă actul dragostei îi marcă pînă la acea ultimă clipă de dăruire. În timp ce moartea dulce, înceată, îi copleşea, se sprijiniră, epuizaţi, de perete.

Ţinîndu-l pe după mijloc, Rosalie îşi lipi obrazul umed de sudoare de al lui.

– Peste cîteva zile nu vei mai fi aici.

Durerea din vocea ei o simţi ca un cuţit răsucit în inimă.

– Aşa e cel mai bine.

– Pentru tine sau pentru mine?

– Pentru amîndoi.

– Ştiu că nu au existat nici un fel de angajamente, şi în privinţa asta m-am ţinut de cuvînt, David. Dar aş vrea să ştiu de ce. De ce trebuie să pleci? Tot trebuie să te stabileşti undeva. De ce nu aici?

– Pentru că, atunci cînd sînt cu tine, Rosalie, trebuie să mă gîndesc şi la viitor.

– Şi asta e atît de rău?

– Nu există nici un viitor pentru mine atîta timp cît eu sînt legat de trecut.

– O legătură de dragoste, David?

Dură destul de mult pînă cînd el îi răspunse. Cît dură aşteptarea, Rosalie simţi ceva murind încet înlăuntrul ei.

David îi prinse faţa în mîini şi o forţă să-l privească. Ceea ce ea văzu în ochii lui o făcu să se înfioare.

– Sentimentul de vinovăţie, Rosalie.

10

Restul zilelor săptămînii trecură foarte repede şi nici unul din ei nu mai pomeni de plecarea lui, decît în seara premierei.

– Vei pleca după premieră? întrebă Rosalie.

Se aflau în casa ei. Ea era aşezată în faţa mesei de toaletă, pregătindu-se pentru a merge la teatru.

– Voi rămîne la toate reprezentaţiile, Rosalie.

– Vreau să stai în primul rînd, undeva unde te pot vedea. Tu eşti talismanul meu norocos.

David se rezemă de tocul uşii, privind-o cum îşi pieptăna părul. Braţul ei drept era ridicat şi îşi lăsase capul pe spate. Strălucirea lămpii îi evidenţia venele albastre de pe o parte a gîtului şi de pe faţa interioară a braţului. O văzuse mai înainte întinsă pe patul lui, goală, aşteptîndu-l. O văzuse căţărîndu-se pe scăunelul ei de bucătărie, încercînd să ajungă la cutia cu cereale. O urmărise pe fereastră, dansînd şi rîzînd în hohote împreună cu băieţii ei.

Dar cel mai mult o iubea aşa cum era acum, aranjîndu-şi părul, cu mîinile deasupra capului şi cu pielea încă îmbujorată după dragoste.

O iubea. Conştientiză adevărul dintr-o dată, cu totul neaşteptat şi fără să dorească acest lucru. Îşi încleştă fălcile, încercînd să nege. Dar Rosalie stătea acolo, în faţa lui, cu venele ei de un albastru palid pulsînd gingaş sub pielea ei delicată şi, în aceste condiţii, să nege i se păru un lucru imposibil.

Ea se întoarse de la masa de toaletă.

– Ai spus ceva, David?

– Nu. Nu am spus nimic. Probabil că gemuse. Trebuia să fie mai atent pentru a nu se da de gol. Fuseseră de acord asupra acestei probleme şi trebuiau să lase lucrurile aşa cum erau.

De cînd oare începuse s-o iubească? Categoric, era vorba de săptămîni. Probabil din cauza aceasta nu mai încercase să găsească un cămin pentru Rover. Subconştientul său ştia ceea ce raţiunea refuza să admită.

– Unde vei merge, David? întrebă ea, cu ochii pierduţi în oglindă.

El evita s-o privească; îi era teamă că ea ar fi putut bănui adevărul.

– Nu m-am decis încă. Îşi dădu seama că minte. Se va întoarce acasă. Acasă la Red Bay. Înapoi, să culeagă rămăşiţele, să încerce să-şi reia viaţa de unde o părăsise. Pînă atunci, nu va mai putea vorbi despre dragoste cu Rosalie,

pentru că nu avea nici cea mai mică idee cît va dura toată această treabă. Nu i se părea cinstit să-i dea speranţe care se vor dovedi false sau să o determine să-l aştepte.

Şi oricum, ea nu pomenise niciodată că i-ar fi împărtăşit dragostea.

Şi totuşi...

Privirea lui se fixă asupra patului din camera ei. Făcuseră dragoste în el şi aşternuturile erau răvăşite. În ultimele trei săptămîni îşi mărturisiseră grija pe care o nutreau unul faţă de celălalt într-o mie de feluri.

– Putem să cădem la o înţelegere? David îi zîmbi şi simţi că o iubeşte atît de mult, încît percepu senzaţia ca pe o durere fizică.

– Ce fel de înţelegere? Ochii ei îi întîlniră privirea în oglindă.

– Nu voi renunţa la pictură dacă tu nu vei renunţa la muzică.

Cu mişcări încete, ea aşeză pieptenele înapoi pe masă. Cum să mai cînte după ce David va fi plecat? El era muzica ei, cîntecul care se înălţa dinăuntrul ei, era sufletul, era inima ei.

– Poate că pentru puţin timp nu voi mai cînta... Dar asta nu va dura o veşnicie, David.

– Promiţi?

– Promit. Se apropie de el şi îi încolăci braţele în jurul mijlocului. Tu mi-ai dăruit muzica.

David o strînse mai aproape de el, poate pentru a mia oră şi totuşi, conştient de faptul că era

îndrăgostit de ea, i se păru că o ţinea la piept pentru prima oară. Îşi aplecă fruntea şi îşi lipi obrazul de părul ei moale.

Rămaseră aşa un timp îndelungat, apoi ea se desprinse din braţele lui.

– Este timpul să plecăm.

– Dă-i gata în seara asta, Rosalie.

– Am să încerc.

De pe scenă, Rosalie încercă să ignore toate feţele spectatorilor, cu excepţia uneia singure, David. Se aşezase în faţă şi central, aşa cum îi promisese.

Simţi că ar putea muri din dragoste acolo, în mijlocul scenei, în faţa tuturor celor din Tupelo. „David". Va pleca peste două zile şi ea încă nu îi mărturisise dragostea ei.

Exista doar un singur fel în care i-ar fi putut-o spune.

Replica ei muzicală se termină şi ea păşi înainte, cîntînd pentru el, doar pentru el – *As long as he needs me* [1]. Făcu toate mişcările pe care le repetase dar nu-şi luă nici o clipă ochii de la el.

Cînd cîntecul luă sfîrşit, auditoriul se ridică în

1. Tot timpul cît vei avea nevoie de mine.

picioare, aplaudînd furtunos. Doar atunci Rosalie observă lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

„Te iubesc, David".

Se întîlniră în culise, după ce reprezentaţia se termină.

– Ai fost minunată. Magnifică. Vedeta spectacolului.

– Exagerezi.

– Cînd poţi pleca de aici?

– Chiar acum.

Se strecurară afară pe una din ieşirile laterale, ţinîndu-se de mînă. Odată ajunşi în maşină, ea se cuibări lîngă el.

– Mîine este vineri. Jack şi Jimmy vor veni acasă să-şi petreacă wekeend-ul.

– Vin să te vadă pe scenă?

– Dă.

Rosalie nu mai adăugă nici un cuvînt. David va rămîne pînă la ultima reprezentaţie de duminică, dar aceasta va fi ultima lor noapte împreună. Sosise momentul să-şi ia rămas bun.

El conduse maşina încet, savurînd senzaţia capului ei rezemat de umărul său. Va fi pentru ultima dată.

– Acasă la mine, spuse ea, în timp ce el parca

maşina. Vreau să mă trezesc cu perna de cealaltă parte a patului meu folosită.

David o trecu pragul ca pe o mireasă. În dormitor, o dezbrăcă cu mişcări studiate, ca pe un cadou de Crăciun pierdut şi regăsit după ani lungi de căutare. Catalogă cu atenţie fiecare curbă, fiecare linie a trupului ei. Memoriză desenul tenului ei, gustul buzelor ei.

Apoi o culcă pe pat şi se apropie de ea ca un mire, pecetluind pentru totdeauna jurămintele lor de iubire.

Vineri se treziră dimineaţa devreme, strîns înlănţuiţi. Rosalie îi mîngîie faţa lui David.

– Încă o dată, David. Apoi pleacă repede, fără să-ţi iei rămas bun.

Însă inimile lor îşi luară rămas bun.

Draperiile de la fereastra bucătăriei filtrau lumina soarelui de iarnă şi o împrăştiau pe linoleumul care acoperea podeaua, iar cîteva raze luminau masa pe care erau aşezate castroanele pline cu fulgi de porumb. Rosalie aştepta lîngă fereastră.

– Ai fost extraordinară, mamă, spuse Jack.

– Da. Fantastică. Ne-ai observat pe toţi, acolo în primul rînd, ovaţionîndu-te în picioare... Betty, Jack, subsemnatul de vizavi?

– Tipul ăla are un nume, Jimmy. David. Strînse perdeaua în mîini, aşteptînd.

Linguriţele din mîinile lui Jack şi Jimmy se opriră în aer şi cei doi schimbară între ei priviri mirate.

– Nu ţi-ai luat micul dejun, mamă, zise Jack.

De ce nu te aşezi la masă să mănînci?

– Imediat... poate. Degetele ei se jucau cu faldurile draperiei.

Jimmy şopti un cuvînt pe sub mustaţă. Jack îşi încruntă sprîncenele.

Uşa din spatele casei lui David se deschise. Rosalie se aplecă înainte, rezemîndu-se cu coatele de pervazul ferestrei. David ţinea în mîini două genţi de voiaj, iar Rover ţopăia în urma lui.

Ea îşi ţinu respiraţia. El se opri în curte pentru un moment, ca şi cum ar fi uitat ceva, apoi aruncă o privire în direcţia ferestrei. Ochii lui stăruiră asupra ei. Ea strînse cutele perdelei cu ambele mîini.

Un taxi parcă la marginea drumului şi se auzi un claxon. Încet, David îşi întoarse privirea. Nu făcu nici un semn din cap, nu zîmbi, părea că nici măcar nu o băgase în seamă.

Nu era nevoie să-şi spună la revedere. Privirile lor spuseseră tot ceea ce s-ar fi putut spune.

Rosalie aşteptă la fereastră pînă ce taxiul galben se pierdu în josul străzii, ducîndu-l pe David şi cîinele către o destinaţie necunoscută.

Deci, luase cîinele cu el. Asta fusese ultima ei speranţă.

Încet, se întoarse cu faţa către băieţi.

– Ce-aţi zice de nişte bomboane cu ciocolată? Sau poate ar fi mai bine dacă aş face o plăcintă cu mere? Sau aţi prefera o prăjitură cu nuci?

Jack se apropie de ea şi îşi puse un braţ în jurul umerilor ei.

– Ce ţi-a putut face, încît ai ajuns să plîngi?

– Mie? Să plîng? Rosalie îşi atinse faţa cu mîinile şi fu surprinsă găsind-o udă de lacrimi. Furioasă pe sine însăşi, le îndepărtă. Probabil pentru că mi-am dat seama că am depăşit treizeci şi cinci de ani.

– Stai aici, mamă. Jimmy trase un scaun. Eu şi Jack vom face prăjitura.

– Voi doi sînteţi minunaţi. Oare ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

Îşi turnă o ceaşcă cu cafea şi se aşeză la masă, în timp ce băieţii se apucară de gătit. Aduseră fiecare mai multă făină decît ar fi putut să încapă în castronul unde trebuiau să facă aluatul.

Rosalie îi urmărea cu mîinile împreunate pe ceaşca de cafea. Erau amîndoi nişte fii minunaţi, iubitori, responsabili, care munceau din greu. Dar ea ar fi vrut mai mult. Şi această cerinţă, care-i apăru deodată în minte, o şocă.

Ce fel de mamă era? Încercă să uite ceea ce gîndise adineaori. O mamă a naibii de bună, asta era. Dar, să fii mamă, nu însemna neapărat să nu mai fii nimic altceva.

– Jack... Jimmy... vreau să vorbesc cu voi.

– Dă-i drumul, mamă, zise Jimmy, întorcîndu-se spre ea cu castronul în mîini.

– Aş vrea să vă aşezaţi la masă, vă rog. Prăjitura poate să mai aştepte.

– Probabil că este ceva serios. Jack încălecă scaunul care se afla lîngă ea.

– Este. Rosalie împinse ceaşca deoparte şi îşi puse mîinile una lîngă alta pe masă. Inspiră adînc pentru a-şi face curaj. Vreau să fac nişte schimbări majore în viaţa mea, dar nu pot realiza nimic fără cooperarea voastră sau chiar fără permisiunea voastră.

Se întinse peste masă şi apucă cîte o mînă a fiecăruia.

– Ştiu cît de greu munciţi şi apreciez acest lucru. Şi nu cred că aş fi reuşit să vă ţin la şcoală dacă amîndoi nu aţi mai fi avut şi cîte o slujbă cu jumătate de normă.

– Măcar atît putem face şi noi, replică Jack.

– Ce aţi spune dacă aş împrumuta o parte din banii voştri pentru şcoală? Nu mulţi, dar suficienţi pentru a-mi permite un profesor de canto? Cineva din oraş îmi va spune dacă am sau nu destul talent pentru a merge mai departe.

– Hei, mamă, dar asta e grozav! Jack şi cu mine ne-am întrebat întotdeauna de ce nu ai făcut nimic cu vocea ta.

– Serios? Rosalie păru uimită. Nu se gîndise niciodată că era posibil ca şi copiii să-şi facă griji în privinţa părinţilor, în acelaşi mod în care părinţii sînt îngrijoraţi în privinţa copiilor.

– Da. Nu trebuie să te preocupi de noi, mamă.

Sîntem bărbaţi acum. Putem să ne purtăm singuri de grijă.

– Şi eu vă consider bărbaţi şi sînt mîndră de voi. Rosalie îşi aranjă panglica din păr. Şi, de curînd, am descoperit că aş vrea să fiu mîndră şi de persoana mea. Odată visam să ajung cîntăreaţă de operă. Acum... e prea tîrziu să iau totul de la început, dar aş vrea să încerc, cu toate că este foarte greu.

– Sîntem sută la sută de partea ta, mamă, spuse Jack.

– Da, adăugă Jimmy. Cu totul de partea ta.

Amîndoi înconjurară masa şi o îmbrăţişară.

Tîrziu, în aceeaşi seară, Jack şi Jimmy trecură s-o vadă pe Rosalie la *Edge of Paradise*.

– Ce faceţi voi doi aici? îi întrebă ea. Credeam că sînteţi deja pe drum către şcoală.

– Shine pleacă mîine dimineaţă. Jack o luă de mînă şi o trase după el în bucătărie. Jimmy şi cu mine am avut o discuţie. Vrem să convocăm o conferinţă de familie.

– Plus Betty, sări Jimmy. Am venit cu un plan.

– Linda! Betty ţipă către una din ajutoarele bucătarului. Treci aici. A apărut o urgenţă de familie care are nevoie de prezenţa mea. Zîmbind, îi conduse spre o odăiţă care îi ţinea loc de birou. Băieţi, oricare ar fi lucrul care v-a făcut să arătaţi ca doi şoareci care au păcălit pisica, vreau să-l ştiu

şi eu.

– Iată planul. Jack începu să vorbească, în timp ce mama lui asculta din ce în ce mai uimită.

La Departamentul de poliţie din Red Bay, David stătea de vorbă cu şeful departamentului, Clyde Downing.

– Deci, îţi vrei înapoi slujba? Clyde deschise o pungă nouă de cartofi prăjiţi şi îndesă cîţiva în gură. În ciuda obiceiului său de a mînca pe toată durata zilei tot felul de fleacuri, rămăsese un tip musculos şi zvelt.

– Dacă mă mai primeşti.

– Ai fost cel mai bun poliţist pe care l-am avut. Băgă în gură încă o mînă de cartofi prăjiţi. Povestea aceea cu Stephanie. Acum ţine de trecut?

– Nu ştiu. Încă mă învinovăţesc pe mine. Cred că vreau să-mi dovedesc că îmi pot vedea de îndatoririle de ofiţer de poliţie fără ca emoţiile să-mi întunece judecata.

– David, judecata ei a fost umbrită. A intrat pe aleea aceea singură, în timp ce tu cumpărai cafea şi plăcintă de la magazinul de alături. Nu a respectat regulile şi din cauza asta a murit.

– Nu, nici unul dintre noi nu a respectat regulile şi din cauza aceasta a murit. Dacă ea nu ar fi

fost... David se opri şi îşi trecu mîna prin păr în timp ce amintirile îl năpădiră. Luaserăm o pauză. Cînd eu am intrat în magazin, copiii nu erau acolo, şi apoi, cînd am ieşit, Stephanie era deja pe alee. Totul s-a întîmplat repede. Am fugit într-acolo, dar era prea tîrziu. Deja o înjunghiaseră.

– Poate că altcineva i-ar fi împuşcat pe golanii aceia, însă tu n-ai făcut-o.

– Pentru Stephanie era deja prea tîrziu, iar ei nu erau decît nişte copii.

Clyde se ridică de la birou şi îi întinse mîna.

– Bine ai revenit, David.

David închirie un apartament micuţ, suficient de aproape de serviciu pentru a putea face drumul pe jos, cu Rover urmîndu-l îndeaproape. Căţelul deveni rapid mascota poliţiei. Un mucalit făcuse propunerea de a-l antrena drept cîine pentru depistarea explozibililor.

David se oferi voluntar pentru cele mai grele schimburi, încercînd să se concentreze asupra muncii. Cît timp se afla la serviciu putea păstra controlul asupra amintirilor sale, dar, odată ajuns în apartament, înconjurat de toate acele acuarele care o înfăţişau pe Rosalie, amintirile îl năpădeau.

La început suferi. Îi era dor de ea; tînjea după

prezenţa ei; avea nevoie de ea. Doar cu o sticlă de bere şi cu un cîine drept companion se lăsa cuprins de disperare.

Chiar şi lui Rover îi venea din ce în ce mai greu să stea să-l asculte.

– Ai dreptate, Rover, concluzionă David. Am fugit de acolo. Iar acum trebuie să-mi recîştig dreptul de a mă întoarce.

În seara dinaintea Crăciunului îşi despachetă pensulele pentru prima dată de cînd părăsise Tupelo. Din memorie, o pictă pe Rosalie la masa ei de toaletă, pieptănîndu-şi părul. Imediat după ce sfîrşi, ieşi în oraş şi cumpără un brăduţ. Era primul brad pe care îl avea după atît de mulţi ani. Pentru că se hotărîse aşa de tîrziu, îl cumpărase dintre rămăşiţe şi, în plus, îl alesese pe cel mai scund, dar considera că pentru început era destul de rezonabil.

Atîrnă de crengi floricele de porumb şi puse în vîrf o stea din staniol pe care o făcu singur.

– Ăsta e de departe cel mai urît brad pe care l-am văzut vreodată. Prietenul şi colegul lui, ofiţerul de poliţie Hubert Franklin, trecuse pe la el şi rămăsese în cadrul uşii, ţinînd în mînă o farfurie cu mîncare în chip de cadou.

– E primul brad de cînd nu mai sînt copil. Poate chiar o să-mi devină foarte drag.

– Poftim. Hubert puse în mîinile lui David o farfurie caldă. Soţia mea se temea că ai să mori de foame fără specialitatea ei. Rînji. Am făcut turul

pe la toţi burlacii din departamentul de poliţie.

– Spune-i că-i mulţumesc.

– O să-i spun, dar trebuie s-o faci şi tu, singur. Te-a văzut în magazin, holbîndu-te la nu ştiu ce sirop de ciocolată şi mi-am spus că erai cît pe ce să mori înţepenit acolo.

Se putea întîmpla şi asta. Să mori din cauza amintirilor.

– June îşi face prea multe griji.

– Mda... Ei bine... cred că de-asta s-a măritat cu mine, ca să poarte cuiva de grijă. Hubert îi întinse mîna. Crăciun fericit, David.

– La fel, Hubert.

După ce Hubert plecă, David îşi turnă un pahar cu vin, se aşeză lîngă brăduţ şi rămase cu privirea aţintită spre ultimul portret al lui Rosalie. Poate că în momentul acesta ea se distra împreună cu băieţii ei şi cu Betty. Se mai gîndea oare la el? Îi era dor de el?

Schiţă un gest de salut cu paharul de vin spre portret.

– Crăciun fericit, dragostea mea.

Betty şi Rosalie făceau ultimele retuşuri la bradul pe care îl împodobiseră la cafenea. Ultimul ornament rămas în cutie era un trandafir din por-

ţelan roz. Rosalie îl ridică şi îl lipi de obraz.

– Ţi-e dor de el, nu-i aşa? întrebă Betty.

– De unde ai ştiut că mă gîndeam la David?

– Ai iarăşi privirea aceea visătoare.

– Mă întrebam dacă este fericit, Betty. Mă întrebam dacă sărbătoreşte seara aceasta.

– Eu mă întreb dacă ştie ce fel de femeie a părăsit.

– Nu m-a părăsit, am avut o înţelegere. Rosalie îşi trecu degetele peste petalele de porţelan ale trandafirului şi îl agăţă de o creangă a bradului. L-am iubit, Betty. Încă îl mai iubesc. Dar chiar dacă el s-ar afla aici şi s-ar fi îndrăgostit de mine, nu m-aş grăbi cu o altă căsătorie. Am planuri. Ochii începură să-i arunce scîntei. Planuri mari.

– Vei reuşi, draga mea. Betty o îmbrăţişă strîns. Ştiu că vei reuşi.

Cu fiecare zi ce trecea, sentimentul de culpabilitate al lui David în legătură cu Stephanie dispărea, puţin cîte puţin. Mîndria pe care o resimţea făcîndu-şi treaba bine, încurajările pe care le primea din partea celorlalţi ofiţeri de poliţie, laudele care îi erau aduse de către şeful său îl făceau să se simtă ceea ce fusese odată.

Şi totuşi... mai exista un lucru pe care trebuia

să-l facă, o persoană cu care trebuia să se întîlnească.

O sună pe fosta lui soţie.

– Gretchen. Aş vrea să vorbesc cu tine.

– Ai avut şansa să vorbeşti cu mine atunci cînd eram căsătoriţi. Nu mă interesează ceea ce ai avea de spus.

– Ai toate motivele să fii supărată. Voiam doar să-ţi cer scuze şi aş fi preferat să nu o fac la telefon.

După o lungă ezitare, ea fu de acord să se întîlnească. David agăţă receptorul şi se simţi mult mai uşurat. Nu se lăsase influenţat de ea. Nu se enervase iar discuţia nu degenerase în ceartă. Tot ceea ce simţea acum pentru ea aducea mai mult a tristeţe.

Două săptămîni mai tîrziu o întîlni în apartamentul ei. Ea insistase atît asupra întîrzierii cît şi asupra locului de întîlnire. David presupuse că asta îi dădea mai multă încredere în sine.

Se îmbrăcase special pentru această ocazie. Cu toate că detesta să poarte costum şi cravată, Gretchen reacţionase întotdeauna pozitiv cînd îl vedea îmbrăcat aşa. „De ce ţii neapărat să arăţi ca un vagabond"? obişnuia să spună. „Alţi băr-

baţi se îmbracă elegant pînă şi în zilele lor libere. Iar tu? Nu. Tu trebuie să porţi pantalonii ăştia vechi şi decoloraţi şi cămăşile astea ordinare".

Se sprijini de butonul soneriei. Rămase afară, în frig, timp de aproape cinci minute înainte ca ea să-i dea drumul în casă.

– Bună, Gretchen. Arăţi bine. Era îmbrăcată în galben, culoarea ei preferată.

– Am ştiut întotdeauna că galbenul dă tenului meu o anume strălucire.

O urmă în camera de zi, cu gîndul la altă femeie, al cărui ten nu avea nevoie de nici un ajutor din afară pentru a străluci. „Rosalie". Simţi cum dorinţa îi cuprinde tot trupul şi îşi strînse degetele în pumni.

– Stai jos, David. Pot să-ţi ofer ceva? Am nişte vin la gheaţă.

„Vin". Spera ca ea să nu-şi facă gînduri că această vizită urma să contribuie la reînvierea căsătoriei lor destrămate.

– Nu, mulţumesc. Nu va dura mult.

– Ei bine, de ce nu te-ai mai deranjat să vii? Dacă ai iarăşi de gînd să-ţi spui placa şi apoi să pleci, de ce nu ai făcut-o la telefon?

David se aşeză.

– Nu e vorba de asta, Gretchen. Între ei lucrurile se desfăşurau întotdeauna în acest mod. După numai două minute el cădea în defensivă, cerîndu-şi scuze pentru greşeli pe care nici măcar nu le făcuse.

Presupunea că acesta era motivul pentru care niciodată nu-şi ceruse scuze în faţa ei în ceea ce o privea pe Stephanie. Cu doi ani înainte îşi dăduse seama că îi ceruse iertare lui Gretchen, cît să-i ajungă pentru o viaţă întreagă.

Ea se aşeză, picior peste picior, pe scaunul din faţa lui. Gretchen avusese dintotdeauna picioare frumoase.

David îi studie expresia feţei. Ea aştepta să vadă cum reacţiona el. El îşi compuse cu grijă o expresie neutră.

– Gretchen, am venit aici să-ţi spun că îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am trădat. Îmi pare rău că atunci, cu Stephanie...

– Continui să-mi împui capul cu asta? Gretchen se ridică şi începu să se plimbe nervoasă. Cît mai trăiesc, nu vreau să mai aud numele ăsta. Ea mi-a distrus căsnicia.

– Nu, Gretchen. „Noi" ne-am distrus căsnicia. Totul se terminase cu mult înainte de a apare ea între noi. Eu îţi cerusem deja divorţul. Îţi aminteşti?

– Crezi că toate astea te absolvă de orice vină?

– La timpul respectiv, aşa am crezut. Dar m-am înşelat. Niciodată nu te-aş mai putea răni aşa. David se apropie de ea şi o prinse de mîini. Am nevoie de iertarea ta, Gretchen.

Privirea ei se aprinse de furie.

– Vrei să-ţi spun că totul este în regulă? Să neg faptul că am plîns pînă mi-au secat lacrimile, trei săptămîni încheiate, după ce tu ai mărturisit?

Că aproape mi-am pierdut minţile după ce am divorţat?

– Nu. Ştiu că nu a fost totul în regulă. Dar pentru ceea ce s-a întîmplat îmi asum toată vina... şi îţi cer iertarea.

– Deci nu vrei să luăm totul de la capăt? Să mai încercăm o dată?

– Nu. David îi strînse mîinile într-ale sale. Eşti o femeie minunată, Gretchen, atrăgătoare şi ştiu că, într-o zi, vei găsi bărbatul potrivit.

– Tu ai găsit?

– Da.

– Înainte sau după divorţ?

El îşi lăsă mîinile să cadă pe lîngă corp şi se îndreptă spre uşă. Ea fugi după el şi îl prinse de mînă.

– Îmi pare rău, David. Sincer. Cred că am vrut să te rănesc.

David se întoarse către ea.

– Încearcă să fii fericită, Gretchen. Încearcă să laşi trecutul în urmă. O sărută pe obraz. Asta este ceea ce fac şi eu.

Ea se luptă să se stăpînească şi reuşi.

– Succes, David, spuse ea şi îi strînse mîna.

El îşi dădu seama că aceasta era cea mai apropiată formă de exprimare a iertării ei. Va reuşi să accepte şi asta.

– Succes şi ţie.

Peste încă două săptămîni, David reuşi să-şi aranjeze o absenţă de cîteva zile la serviciu. Îl lăsă

pe Rover în grija lui Hubert şi June Franklin şi se îmbarcă în autobuzul pentru Tupelo.

Casa de lîngă Rosalie rămăsese neocupată. Ăsta era un noroc pe care scontase. Alt noroc era faptul că proprietarul fusese dispus s-o închirieze doar pentru o săptămînă.

David plăti banii de chirie, apoi luă un taxi spre Madison Street. Cînd în faţa ochilor se ivi casa lui Rosalie, aproape că îi veni să strige de bucurie. Soarele din după-amiaza aceasta tîrzie îşi trimitea razele oblice prin ferestrele colorate din camera de la mansardă, iar în faţa intrării se formase un curcubeu.

Cînd taxiul ajunse suficient de aproape, observă parcarea goală. Îşi dusese oare Rosalie maşina la un service? În mod categoric avea nevoie de reparaţii. Sau plecase mai devreme la serviciu?

David plăti taxiul şi intră în bătrîna casă care scîrţîia sub paşii săi. Lăsă bagajele jos. În casa lui Rosalie se aprinse o lumină. El se grăbi să ajungă la fereastră.

O zări înăuntru, umblînd încolo şi încoace prin dormitor. Îşi opri respiraţia, privind-o. Făcuse ceva cu părul. Era mai scurt şi mai creţ. În prima clipă, îi păru rău. Îi plăcea felul în care ea obişnuia să-şi tot aranjeze panglica ce îi ţinea strîns părul.

Se aplecă, pentru a o vedea mai bine. Ceva nu i se păru a fi în regulă. Rosalie era prea slabă. Nu cumva era bolnavă?

Avusese în gînd să-i facă o surpriză la cafenea. Să cumpere şampanie şi nişte flori, apoi s-o conducă acasă şi să facă dragoste cu ea încet, fără grabă, în patul lui. Dar văzînd-o acum, atît de slabă, îşi dădu seama că nu mai putea să aştepte. Trebuia să afle imediat ce se întîmplase.

Tocmai se desprindea de la fereastră cînd ea se întoarse. Degetele lui David se crispară pe marginea pervazului.

Femeia care îl privea de dincolo de drum nu era Rosalie. Înnebunit, încercă să distingă ceva în dormitorul ei. Masa de toaletă dispăruse. Dispăruse şi halatul roz pe care Rosalie îl ţinea totdeauna agăţat de uşa dulapului.

Femeia trase cu o smucitură jaluzelele jos.

– Prostule, rosti David. Credeai că va fi întotdeauna aici, aşteptîndu-te?

Rămase în picioare lîngă fereastră, cu ochii holbaţi spre casa de vizavi. Dacă nu ar fi fost atît de surescitat la gîndul că o va vedea, ar fi observat cu siguranţă cîteva schimbări minore. Pe uşa din spate atîrna o coroniţă din flori uscate, iar în curte se găsea un leagăn nou nouţ. Cu bugetul ei atît de limitat, Rosalie niciodată nu şi-ar fi putut permite asemenea lucruri.

Plecă de la fereastră şi îşi culese de pe jos haina. Un singur lucru mai putea face, exista un singur loc unde se mai putea duce. Îşi ridică gulerul pentru a se putea apăra de frig şi îşi îndreptă paşii către *Edge of Paradise.*

Masa doi era liberă. Era prea devreme pentru gloata obişnuită care venea aici vinerea. Trase un scaun şi se aşeză, scrutînd încăperea. Rosalie nu apărea de nicăieri.

Big Betty Malone îşi plesni palmele, îşi desfăcu şorţul, îşi aranjă părul cu mîna şi ieşi din bucătărie, îndreptîndu-se către masa doi.

– Bună, David. Eşti în trecere pe aici?

– Îmi pare bine că te văd, Betty. Îi adresă un zîmbet. Nu, nu sînt doar în trecere. A fost o excursie pregătită.

Expresia de pe faţa lui Betty rămase neschimbată. Ceva nu era în regulă. David putea simţi asta.

– Vrei o ceaşcă de cafea?

– O vreau pe Rosalie.

Betty trase celălalt scaun şi se aşeză şi ea. David avu presentimentul unei nenorociri.

– S-a întîmplat ceva, Betty? Ceva în legătură cu Rosalie?

– Rosalie e bine.

– Unde este?

– Înainte de a-ţi spune asta, aş vrea să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

Instinctul îi spunea că poate avea încredere în Betty. Era cea mai apropiată prietenă pe care Rosalie o avea în Tupelo şi persoana pe care o îndrăgea cel mai mult după familia ei. Betty ţinea întotdeauna cont de interesele lui Rosalie.

Îşi urmă instinctul.

– Dacă pot, încuviinţă el.

– De ce te-ai întors?

– S-o văd pe Rosalie.

– Nu mi se pare suficient. Şi nici pentru Rosalie nu mi se pare suficient. Multor bărbaţi le-ar face plăcere să vină şi să plece cînd doresc şi să petreacă cîteva săptămîni în patul ei de fiecare dată cînd ajung pe aici.

– Ţi-a povestit totul?

– Nu era nevoie să-mi povestească. Orice prost ar fi putut observa ce se petrecea între voi.

– Nu am venit aici ca să petrec cîteva săptămîni în patul ei şi apoi să plec. O iubesc, Betty. Au existat cîteva probleme în viaţa mea pe care a trebuit să le rezolv, înainte de a putea veni aici să vorbesc cu ea.

Betty lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

– Atunci cred că ar fi mai bine să-ţi spun.

– Să-mi spui ce?

– Cred că aşa ar fi vrut şi ea.

Mintea lui David devenea din ce în ce mai alarmată. Se sili să rămînă liniştit.

– A plecat. A părăsit Tupelo. A plecat pentru a-şi crea o carieră în New York.

11

Rosalie locuia într-un apartament micuţ, cu garaj, în Moriston, New Jersey. Nopţile lucra la un local al cărui proprietar era fratele lui Big Betty Malone, iar ziua făcea naveta la New York unde studia cu un profesor de canto.

Viaţa ei era plină şi ocupată. Dar uneori, la sfîrşitul vreunei zile, cînd se întorcea în apartamentul ei gol şi îşi scotea din picioare pantofii, îşi dorea să fie înapoi acasă, aproape de băieţii ei şi suficient de aproape de Betty pentru a-i putea da un telefon să-i spună „Vino pînă la mine pentru un joc de gin rummy".

Dar, mai mult decît orice, îi lipsea David. Îi era dor de poeziile pe care el obişnuia să i le citească tîrziu noaptea, după ce făcuseră dragoste şi stăteau îmbrăţişaţi sub pătură. Îi era dor să-l vadă pictînd. Voia să se scoale dimineaţa şi să se întindă peste pat, ştiind că el e acolo.

Atît cît durase, totul fusese ca un vis frumos.

Încercînd să scape de gîndurile care o apă-

sau, Rosalie îşi puse o jachetă peste uniformă şi se îndreptă spre cafenea. Era la o distanţă de doar trei blocuri, dar vîntul se strecură pe sub haine şi îi răvăşi părul. Februarie, în New Jersey, era considerabil mai rece decît în Mississippi.

Se bucură cînd zări firma cu neon *Murphy's place, good food, good entertainement*[1]. Se strecură pe uşa din spate.

– Ura, puştiule. Cum mai merge? zbieră Murphy. Era un tip mare, corpolent, puţin cam aspru cîteodată şi totuşi o persoană plăcută. Avea multe în comun cu sora lui.

– Dacă mai studiez încă cinci sute de ani, poate că reuşesc. Rosalie îşi agăţă haina în cuier şi se întinse după costum – o rochie neagră cu un şirag de mărgele.

– Eşti tare. Du-te înăuntru şi impresionează-i.

– O să încerc.

La localul lui Murphy dădea două spectacole pe seară. Se aşeza pe un scăunel înalt, aflat pe o scenă mică, dispusă într-un colţ al cafenelei şi, avînd ca acompaniament doar muzica de pian, interpreta balade de dragoste. Între melodii servea la mese.

Urcă pe scenă şi se aplecă peste pian.

– Hai să cîntăm muzica din „Oliver" astă seară, Bill. În cheia fa.

---

1. Localul lui Murphy, mîncare bună, voie bună.

– Perfect. Bill era atît de talentat, încît făcea singur cît o orchestră.

Rosalie ridică microfonul şi începu să cînte „As long as he needs me".

Majoritatea celor care populau localul continuară să mănînce, dar cîţiva îşi lăsară jos tacîmurile pentru a asculta. Rosalie consideră acest fapt drept o realizare.

Începuse cea de-a doua bucată cînd îl văzu pe David apărînd în cadrul uşii. Vocea nu o trăda niciodată, mulţumită săptămînilor de exerciţii cu un profesor de canto foarte pretenţios. Dar inima aproape că îşi opri bătăile.

Degetele i se crispară pe microfon şi ea privi direct în ochii aceia, de un albastru atît de intens. Era tot pe fugă? Venise doar în trecere?

David se aşeză la o măsuţă din cel mai îndepărtat colţ al încăperii, neluîndu-şi ochii de la ea. Nu părea a fi în trecere; avea aerul unui bărbat care venise hotărît să-şi revendice drepturile.

Tot ceea ce cîntă, cîntă pentru el.„Oh David, David. De ce ai venit"?

De îndată ce sfîrşi, se grăbi să coboare de pe scenă şi se îndreptă către micuţa ei cabină. Avea treizeci de minute de intimitate, treizeci de minute ca să-şi îmbrace uniforma şi să-şi adune gîndurile înainte de a reveni în cafenea. Oare David mai era încă acolo? Dacă se grăbea puţin, poate că îl prindea. Dar oare dorea asta? Putea să mai suporte ca inima ei să fie rănită încă o dată?

Se auzi o bătaie în uşă. Surprinsă, îşi strînse mai tare halatul în jurul ei. Niciodată nu venise cineva aici.

– Murphy? întrebă ea, deschizînd larg uşa.

– Sărbători fericite de Sfîntul Valentin, Rosalie. David rămase în uşă, ţinînd în mînă un singur trandafir roz şi o sticlă cu şampanie.

Rosalie simţi aerul oprindu-i-se în gît şi se temu că nu va fi în stare să vorbească. Se sprijini de uşă cu o mînă în timp ce cu cealaltă îşi ţinea halatul.

– Cum ai intrat aici?

– Le-am arătat insigna. David zîmbi. Ai fi surprinsă să afli cît de cooperanţi devin oamenii cînd au de-a face cu un ofiţer din departametul de poliţie din New York?

– Stai în New York? De cînd?

– De cînd nu te-am putut găsi în Tupelo... Pot să intru, Rosalie?

Cît de formali deveniseră unul cu altul şi cît de trist era acest lucru. Rosalie ţinea uşa deschisă.

– Da, însă nu pot sta mult. Peste aproximativ douăzeci de minute trebuie să fiu înapoi în local.

– Murphy a spus că poţi să stai cît vrei. Îi întinse trandafirul. Pentru tine.

– Mulţumesc. Rosalie îl lipi de obraz, simţind moliciunea petalelor catifelate, iubindu-l pe David pentru că alesese culoarea roz. Dar încă nu este Sfîntul Valentin.

– Va fi săptămîna viitoare. El veni mai aproape,

atît de aproape, încît picioarele lui le atinseră pe ale ei. Rosalie se luptă să-şi găsească respiraţia. Am început să ţin sărbătorile, Rosalie.

– Oh, David. Mîna ei şovăi lîngă faţa lui, fără s-o atingă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost pierdută. Mă bucur pentru tine.

Amîndoi se priviră lung, intens. Nici unul dintre ei nu putea să- şi întoarcă capul. Blînd, David o prinse de mînă. Ea nu se putu împotrivi. Cînd buzele lui se presară de palma ei, Rosalie simţi că picioarele o trădează.

– Ţi-am simţit lipsa, Rosalie.

Buzele lui era calde, umede şi tandre. Rosalie mai fură cîteva momente înainte de a-şi retrage mîna.

– Nu pot să merg înapoi, David.

– Eu nu vreau să merg înapoi. Vreau să merg înainte. Împreună cu tine.

Ea îşi întinse mîna după panglica din păr, doar pentru a descoperi că nu mai era acolo. Purta părul într-alt fel acum, cu mai mult stil, mai sofisticat, în concordanţă, cumva, cu noul ei stil de viaţă. Se întoarse cu spatele la David şi se apropie de măsuţa de toaletă.

– Viaţa mea e diferită acum, David. Mobila am lăsat-o la Betty; băieţii au maşina. Am luat bani din fondul lor pentru şcoală pentru a putea ajunge aici să studiez cu un profesor de canto. În vara aceasta, ei vor locui la Betty şi o vor ajuta la cafenea.

– Sînt mîndru de tine, Rosalie.

– Este ceea ce am vrut dintotdeauna să fac. Să devin cîntăreaţă de operă. Fiii mei mi-au dat această şansă. Rosalie ridică de pe masă o perie pentru păr – mai mult pentru a ţine ceva în mînă – şi o trecu de cîteva ori prin păr. Nu pot să-i dezamăgesc. Nu pot să mă dezamăgesc.

David îngenunche în faţa ei şi îi luă mîna.

– Nu-ţi cer să renunţi la visurile tale; îţi cer doar să fiu şi eu o parte din ele. Îşi lipi palma ei de obraz. Te iubesc, Rosalie. Ea încercă să spună ceva, dar el îi acoperi gura cu degetele. Sst, nu e nevoie să spui nimic, încă... Am ştiut de cînd am părăsit Tupelo. De aceea m-am întors la Red Bay, în loc să plec spre sud, în Florida.

– Ai încetat să mai fugi?

– M-am oprit. David îi zîmbi. Doar dacă nu ai de gînd să te muţi la Chicago sau la Londra, sau la Paris. Te voi urma oriunde, pentru că nu vreau să te pierd, Rosalie.

Dacă ar fi auzit cuvintele acestea cu trei luni în urmă, s-ar fi aflat şi acum în Tupelo, Mississippi, ar fi lucrat ziua la un birou de avocatură, iar nopţile ar fi servit la mese, apoi s-ar fi grăbit să ajungă în braţele lui David, în patul lui David. Îl dorea; îl dorea cu disperare.

Însă avea nevoie de mai mult, de mult mai mult.

– Oh, David, începu ea, aplecîndu-se înainte, uitînd să-şi mai ţină halatul. Acesta se desfăcu,

expunînd vederii furoul vaporos pe care îl purta dedesubt şi chiar mai mult.

Planurile lui David, îndelung pregătite, se risipiră ca un fum. Plănuise să-i facă curte, cu flori şi şampanie, să-i declame acele atît de vechi declaraţii de dragoste. Dar văzînd pielea ei delicată strălucind în lumina lămpii, ştiu că era pierdut.

Se auzi un sunet micuţ, ca un mieunat de pisică şi Rosalie îşi dădu seama că ieşise din gura ei. Cu blîndeţe, David îşi strecură mîinile înăuntrul halatului ei şi îi atinse pielea, cu degetele arzînd ca nişte flăcări. Dorinţa pe care o simţi crescînd în ea era aproape de nesuportat.

Se trezi în braţele lui, în genunchi împreună cu el pe podea, strîngîndu-l pe după umeri cu atîta forţă, încît unghiile ei îi intrară în carne.

– După ce te-am părăsit te-am dorit în fiecare clipă. Buzele lui îi căutau gura, înfometate.

Totul se întîmpla ca şi cum n-ar fi fost despărţiţi niciodată. Presaţi atît de aproape, încît nasturii cămăşii lui se îngropau în sînii ei, Rosalie depărtă buzele pentru a primi mişcările limbii lui. Se agăţă de el, moale şi umedă de dorinţă, şi îl întinse pe covor.

Cînd el se rostogoli peste ea, sprijinit în coate, sorbind-o din priviri, ea reuşi să îngaime.

– Încuie uşa.

Se simţi părăsită cînd el se ridică de jos. Se auzi un clic cînd zăvorul intră în lăcaşul lui.

David se întoarse şi aşteptă deasupra ei,

devorînd-o cu privirea.

– Rosalie?

– Orice s-ar întîmpla, David, vreau să te am. Încă o dată. Îi cuprinse cu mîinile capul şi îl împinse jos, spre sîni. Sîntem în siguranţă. Nimeni nu va veni aici.

Îi dezgoli unul din sîni şi îi prinse sfîrcul între buze. Plăcerea se înălţă în ea şi tot trupul i se întări, plin de dorinţă. Se arcui, gemînd, sub mîngîierile lui umede, fierbinţi.

În timp ce buzele lui David rămaseră lipite de sîni, mîinile lui îi cercetau în jos trupul, oprindu-se să-şi lase pecetea arzătoare în locurile erotice atît de familiare. Dedesubt, Rosalie deveni sălbatică, mişcîndu-se astfel, încît trupul lui încordat fu încarcerat între coapsele ei.

Buzele lui urcară în sus, pe gît, apoi reveniră iarăşi, acoperindu-i gura. Se sărutară de parcă ar fi inventat sărutul, pînă ce începură să gîfîie, pînă ce doar sărutul nu li se mai păru de ajuns.

În cele din urmă, David fu cel care se opri. O privi lung, cu faţa crispată de pasiune şi de efortul de a se reţine.

– Jur că niciodată nu voi mai face nimic fără a-ţi spune de la început că te iubesc. David o sărută pe frunte, apoi îi sărută vîrful nasului şi obrazul. Te iubesc, Rosalie. Acum şi întotdeauna.

Dragostea pe care ea o simţea pentru el era ca o grădină vara, minunată, plină de verdeaţă şi vie. Dar oare cum i-ar fi putut spune că tocmai

dragostea era la originea celor mai multe dintre eşecurile ei? Nu era ea cea care îi destrămase visele?

Acum era aproape, atît de aproape. Nu putea să accepte ca dragostea s-o împiedice.

Se încordă şi îşi presă trupul mai aproape de el.

– Te rog... David. Te rog.

Nu trebuia să-i ceară mai mult. Cu mişcări rapide, nerăbdătoare, el fu înăuntru. Era o reuniune glorioasă a celor două trupuri, a inimilor şi a sufletelor, care îi purtară departe, pînă ce se întinseră epuizaţi, gîfîind, pe podea.

Rămaseră aşa pentru o bucată de vreme, David cu capul culcat pe şoldul ei, iar Rosalie, cu mîinile vîrîte sub cămaşa lui, mîngîindu-i spatele, blînd, cu mişcări circulare.

– David, David, şopti ea.

– M-am întors, Rosalie. M-am întors ca să rămîn.

Rosalie îşi schimbă poziţia şi îl sărută pe gît. Pielea lui era umedă şi fierbinte.

– E timpul să plec la lucru, murmură ea

– Te aştept aici.

O ajută să se ridice, apoi îi aranjă furoul din satin. Cu tandreţe, atinse cu o mînă obrazul ei care ardea.

Venise ca să rămînă. Rosalie culese de pe masă peria şi încercă să-şi descîlcească părul. Avea nevoie de timp pentru a se gîndi.

David se aplecă şi se sprijini cu mîinile de masă, atingîndu-i spatele lui Rosalie cu pieptul său larg.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Rosalie, şi sînt pregătit să aştept oricît.

– Şi dacă voi spune nu?

– Trupul tău a spus deja da. În cele din urmă şi inima ta va spune acelaşi lucru. Îi căută privirea în oglindă. Voi rămîne lîngă tine pentru a-mi primi răspunsul.

– Şi pînă atunci?

– Depinde de tine, Rosalie. Cred că nu ai nici o îndoială în privinţa faptului că te doresc...

Pomeţii ei se colorară.

– Într-adevăr.

– Dar sînt dispus să trăiesc ca un călugăr dacă asta este ceea ce doreşti tu.

– Credeam că ştiu exact ce vreau să spun... pînă ce tu ai închis uşa după tine. Simţi lacrimile fierbinţi brăzdîndu-i obrazul. Nu putea să izbucnească în plîns tocmai acum; trebuia să se concentreze, să fie puternică. Cred că nici eu nu mai ştiu ce vreau.

– Ultima dată, amîndoi am avut o înţelegere. Muşchii braţului se umflară atunci cînd David presă cu putere palmele pe măsuţa de toaletă. Cu trupul lui fierbinte atît de aproape de spatele ei, Rosalie se simţea neajutorată. De data aceasta nu va mai fi suficient, Rosalie.

Ea nu spuse nimic, nu reuşi să deschidă gura.

David o ţintui cu ochii sălbatici pînă ce, în cele din urmă, ea fu nevoită să-şi întoarcă privirea.

– Trebuie să plec, zise ea.

– Te voi aştepta. David depuse un sărut delicat pe umărul ei gol şi ieşi din cameră. Uşa se închise după el cu un zgomot sec.

Să aştepte unde? Şi pînă cînd? Fusese prea tulburată pentru a-l întreba.

Rosalie îşi lipi mîinile de obrajii congestionaţi. Treizeci de minute în compania lui David şi deja nu se mai putea concentra; ce se putea întîmpla, oare, dacă erau tot timpul împreună? Trebuia să exerseze arpegii, să înveţe diferite bucăţi muzicale – şi toate astea, pentru numele lui Dumnezeu, „în limbi străine".

Înhăţă uniforma din cuier şi începu să se îmbrace. Îşi încheie de două ori greşit nasturii de la bluză.

– La naiba, zise ea. Trebuia neapărat să înveţe să spargă mobila. Poate că, în felul acesta, se va putea spune că are temperament artistic.

Zîmbi. Îşi putea imagina ce părere ar fi avut Jack şi Jimmy despre „asta".

„Jack şi Jimmy. Oh, Doamne".

Îşi prinse capul în mîini şi gemu tare. Se sacrificaseră pentru ea, împrumutînd bani pe care o dată trebuia să-i înapoieze.

Rosalie se simţi dintr-o dată foarte hotărîtă. Nu putea să-i dezamăgească, „nu îi va dezamăgi". Şi

la urma urmei, de această dată, nu se va dezamăgi nici pe ea însăşi.

Cu această decizie luată, se grăbi să intre în restaurant. Spera doar că hotărîrea ei va rămîne fermă în faţa lui David.

– Prietenul tău te-a găsit acolo în spate, Rosalie? o întrebă Murphy cînd ea ajunse în bucătărie.

– Da, mulţumesc. Nu am ştiut că va dura chiar atît de mult.

– Meritai asta. Vin din ce în ce mai mulţi clienţi aici de cînd ai început să cînţi. Şi în plus, m-am gîndit că revederea unui vechi prieten te-ar putea înveseli.

Murphy aruncă o bucată de costiţă pe masa pe care se tăia carnea şi o împărţi în bucăţi mai mici.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie de aşa ceva, iar Betty m-a ameninţat că dacă află că te-ai întristat va veni personal pînă aici ca să mă jupoaie de viu.

– Eşti în siguranţă, Murphy. M-a înveselit. „Şi chiar mai mult". Mai simţea încă furnicături pe tot trupul şi pielea ei era încă fierbinte. Spera ca toate acestea să nu fie prea evidente.

Îşi strînse şorţul pe mijloc şi, apucînd în mînă carneţelul, intră în restaurant, trecînd de la o masă la alta. Îşi roti privirile în jurul camerei căutîndu-l pe David. Nu îl zări nicăieri.

. Încercă să considere asta drept un motiv să se simtă uşurată, dar nu prea reuşi. Pînă la urmă, sfîrşi prin a deveni îngrijorată.

Cînd sosi timpul pentru cea de-a doua melodie, el încă nu-şi făcuse simţită prezenţa. Cu un mare efort de voinţă, termină ceea ce avea de făcut şi se întoarse în cabină. Sperase ca David s-o aştepte acolo.

Dezamăgirea o percepu aproape fizic. O dovedi în mişcările greoaie cu care îşi schimbă hainele.

– Cam atît cu devotamentul nemuritor, îşi spuse, în timp ce-şi lua haina din cuier.

Era timpul să se îndrepte către casă.

Ieşi afară şi îşi ridică gulerul în jurul gîtului. Noaptea era întotdeauna mai rece şi, de asemenea, în nopţi ca acestea avea mai multă strălucire.

Rosalie îşi ridică ochii spre stele. Erau atît de multe, încît păreau nişte confetii strălucitoare aruncate pe cerul întunecat al nopţii.

– Pune-ţi o dorinţă, Rosalie.

David ieşi la iveală din colţul de umbră în care se aflase, privind drept în ochii ei.

– Credeam că ai plecat.

– Ţi-am spus că voi aştepta. O mîngîie pe faţă. Întotdeauna, Rosalie.

Ea îi acoperi mîna, cu propriile sale mîini, tremurînd. Cu degetele lui calde atingîndu-i pielea, se simţea în stare să obţină orice – pe David, o carieră, să fie în acelaşi timp mamă şi soţie. Mai

ţinu cîtva timp mîna lui pe obrazul ei, apoi se depărtă puţin de el.

– Mai e vreun tren cu care să te poţi întoarce?

– Nu.

Ea oftă.

– În cazul acesta, bănuiesc că va trebui să petreci noaptea în apartamentul meu.

El făcu un pas în direcţia ei şi îi atinse faţa cu dosul mîinii, studiind-o în lumina pe care o revărsa deasupra lor becul din faţa intrării.

– Ce văd la tine? Frică? Vocea lui blîndă era ca o mîngîiere. Nu trebuie să te temi de mine, Rosalie. Nu voi face nimic dacă nu vei fi şi tu de acord.

– Nu asta este problema. Însă, atunci cînd sînt cu tine doresc...

– Atunci, am să-mi caut un alt adăpost pentru noapte.

– E tîrziu. E un oraş mic.

– Pot să înnoptez la postul de poliţie.

– Oh, David. Rosalie zîmbi resemnată şi-l prinse de mînă. Vino.

– Unde mergem?

– Acasă. O luară în jos pe stradă, ţinîndu-se de mînă. Doar de data asta, continuă ea.

– Deci, să înţeleg că te-ai hotărît?

Ea se opri lîngă un arţar aşezat în dreptul unui felinar.

– Nu înţelegi? Am aşteptat asta toată viaţa. Este marea mea şansă, David. Dacă nu reuşesc acum, nu voi mai reuşi niciodată.

– Eu nu-ţi voi sta în cale, Rosalie. Vreau să te ajut.

– Ştiu asta. Puse o mînă pe obrazul lui. Crezi că nu ştiu?

– Atunci, ce este?

Rosalie îl strînse de braţ.

– E rece. N-am putea continua această conversaţie înăuntru?

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Ajunşi în apartament, Rosalie puse de ceai şi se aşeză pe canapea, lîngă David.

– Cînd te văd aici, lîngă mine pe canapea, îmi vine foarte greu să vorbesc, mărturisi ea.

– Introducerea asta îmi dă curaj.

– Nu. Te rog, nu. Puse ceaşca deoparte şi îşi trecu mîinile prin păr.

David îi admiră nuanţa în lumina lămpii. Miere şi scorţişoară. Adorase dintotdeauna părul ei, chiar din prima zi în care o întîlnise.

– Nu îmi este teamă de tine, David, de ajutorul tău, sau chiar de dragostea ta. Îmi este teamă de „mine". Rosalie ridică ceaşca şi o strînse cu amîndouă mîinile. Îi dădea mai multă siguranţă. Vezi tu, odată am avut planuri, visuri măreţe, dar am îngăduit că dragostea mea pentru Joe Mack să le pună în umbră. Am tot spus „Cîndva visurile se vor îndeplini". Dar dragostea noastră ne făcea să ne simţim bine şi ne-am complăcut în această situaţie. Le-am tot lăsat deoparte pînă cînd a fost prea tîrziu.

– Atunci erai tînără, aproape un copil.

– Iar apoi a urmat Harry. „Credeam" că eram îndrăgostită... şi m- am complăcut din nou. Şi am căzut în cursă.

– Cu noi va fi altfel. Noi ştim ceea ce vrem şi încotro ne îndreptăm.

– Eu nu ştiu încotro mă îndrept. Nu încă. Şi pînă voi afla... Rosalie aşeză ceaşca pe o măsuţă. Nu te mai pot vedea, David, nici să avem întîlniri întîmplătoare, nici să-mi faci curte şi categoric nu poate fi vorba de căsătorie.

– Accept... pentru un timp. David o prinse de mînă şi pe după umeri şi o trase lîngă el. Rosalie, tu eşti femeia pe care am aşteptat toată viaţa s-o întîlnesc. Tu „eşti" viaţa mea. Un miracol. O privi adînc în ochi şi ea simţi că se îneacă. Nu am de gînd să te las să pleci.

– Irlandez încăpăţînat, zîmbi ea.

– Perfect adevărat. David slăbi strînsoarea şi ea se ridică în picioare.

– Mă duc să aduc aşternuturi. O să dormi pe canapea.

Canapeaua era veche şi cam desfundată. Îl durea spatele, dar nu asta îl oprea să doarmă. Rosalie. Pereţii apartamentului erau foarte subţiri.

O auzise la baie şi apoi mai tîrziu la măsuţa de toaletă, cotrobăind prin nişte cutii şi scăpînd peria din mînă.

Cu toate că pînă acum n-o văzuse pierzîndu-şi firea, i se părea că aude de dincolo un zgomot ca şi cum prin cameră ar fi început să zboare tot felul de obiecte. Consideră asta ca pe un semn bun.

Oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Pătura se încurcă în ceva şi îi lăsă labele picioarelor pe dinafară. Nu-şi mai bătu capul să le vîre înapoi şi le mişcă de cîteva ori în curentul de aer. Vor avea şi ele o contribuţie la disconfortul general – fălcile îi erau încleştate, dinţii îl dureau şi dorinţa, supărător de evidentă, îl făcea să-şi simtă corpul ca şi cum ar fi fost prelucrat pe masa de tortură.

Se rostogoli pe cealaltă parte şi se izbi cu capul de braţul canapelei. Din ce dracu' era făcută? Din cărămizi? O să fie mîine într-o formă grozavă cînd va ieşi pe teren, indispus şi cu ochii împăienjeniţi.

Ei bine, la ce altceva trebuia să se aştepte? O părăsise fără nici o vorbă. Nu-i spusese nici măcar unde pleacă. Credea că de cum va apărea în oraş ea se va repezi direct în braţele sale?

Îşi aminti de cămăruţa aceea din spate, de la Murphy. Asta nu mai avea importanţă. Aşa se întîmplaseră întotdeauna lucrurile între ei. O dorinţă de nestăvilit care îi tîra în jos pe pantă. Însă

ceea ce dorea acum erau angajamente, jurăminte sacre, care nu vor mai fi niciodată călcate. Şi dragoste.

Ea nu-i spusese niciodată că-l iubea. Şi ce dacă, la urma urmei?

Lovi cu piciorul cuvertura care rămăsese agăţată în ceva şi înjură. Dacă ea nu era îndrăgostită de el, va trebui s-o facă să se îndrăgostească... cumva.

– David...

Sunetul vocii ei calde îl determină să sară din aşternut. Ea stătea în dreptul uşii de la camera ei, cu o singură lampă aprinsă, cea de lîngă pat, a cărei lumină îi venea din spate. Era o vampă cu faţa de înger şi cu inocenţa deghizată în păcat.

Era mai mult decît se putea descrie în cuvinte. David simţi că ia foc şi inima începu să-i bată în piept nebuneşte.

– Nu am putut dormi. Rosalie traversă camera şi se opri chiar lîngă el. Cămaşa ei de noapte diafană, de culoare roz, se frecă de picioarele lui.

– Probabil că e molipsitor. Nici eu nu am reuşit să adorm. În condiţia în care se găsea, David fu surprins să se audă vorbind.

Rosalie se aplecă şi ridică cuvertura.

– Strînge-mă în braţe, David. Doar atît, strînge-mă în braţe.

El îşi desfăcu braţele şi ea se strînse atît de

aproape de el, încît se simţiră o singură persoană. David îi dădu părul pe spate şi o legănă tandru în braţe, dăruindu-şi dragostea liber şi necondiţionat.

– Ce s-a-ntîmplat, Rosalie?

– Mi-e teamă. Rosalie îşi rezemă capul între gîtul şi umărul lui. David îi simţea respiraţia caldă pe piele. Mi-e teamă să nu fac o alegere greşită.

– Vine un timp cînd fiecare se teme de ceva. E un lucru natural.

Ea îl strînse atît de tare, încît David îi simţi braţele tremurînd.

– Nu vreau să te pierd, David...

– Nu mă vei pierde. Nu voi lăsa să se întîmple asta.

– Şi totuşi... nu vreau să pierd această şansă. Scoase un oftat. Nu ştiu ce ar trebui să fac...

– Ssst... Sst... Cu mişcări line ale corpului şi ale mîinilor, David încercă s-o liniştească. Dormi, Rosalie. Dormi, dragostea mea.

În dimineaţa următoare se suiră în acelaşi tren. Umăr lîngă umăr, cu peisajul care era înghiţit în direcţia opusă şi roţile trenului care cîntau propriul lor cîntec, David şi Rosalie nu schimbară nici un cuvînt.

El îşi ţinu tot timpul privirea pe fereastră, plin de speranţă, iar ea privi drept înainte, aşteptînd.

Cînd ajunseră la destinaţie, el o prinse de

mînă.

– Te părăsesc acum, Rosalie. Am să-ţi acord cîtva timp.

– Eşti dulce, David. Îţi mulţumesc.

– Dacă ai nevoie de mine ştii unde să mă găseşti... pentru orice. La orice oră din zi sau din noapte. Voi fi acolo pentru tine. David se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Te iubesc, Rosalie. Să ţii minte asta.

– Voi ţine minte.

El se întoarse şi plecă repede, înalt, mîndru şi minunat. Rosalie îl privi cum se depărta, ţinînd o mînă pe buze, pentru a prelungi senzaţia de căldură dată de sărutul lui.

Niciodată nu-şi va lua la revedere. Probabil pentru că ştiau că se vor mai revedea... undeva, cîndva.

Rosalie rămase nemişcată pînă ce el dispăru din vedere, apoi se grăbi s-ajungă în stradă şi chemă un taxi. Profesorul ei de canto o aştepta.

12

Mirella Tagliovini stătea în picioare lîngă fereastră, cu privirea îndreptată în jos, către grădina ei particulară. Cu o mînă subţirică se sprijinea în bastonul cu mîner de argint, în timp ce cealaltă se juca nervoasă cu o broşă din aur, prinsă cu un ac de pieptul bluzei. Pentru un observator obişnuit, s-ar fi putut crede că era cu totul pierdută în contemplarea grădinii, dar Rosalie nu era un observator obişnuit. Ştia că profesoara ei era atentă la orice mişcare, cît de mică, ce avea loc în sala de muzică.

– Bună dimineaţa, Rosalie, o întîmpină ea, fără să se întoarcă cu faţa spre uşă. Eşti în întîrziere cu cinci minute.

– Îmi pare rău. Ştia prea bine că scuzele nu aveau nici o importanţă pentru Mirella Tagliovini.

Mirella se răsuci spre ea şi cu totul neaşteptat, zîmbi.

– Acest lucru nu va avea nici o importanţă. Vei

munci mai mult şi vei recupera timpul pierdut. Se îndreptă spre un scaun în stil victorian, îmbrăcat în catifea, şi se aşeză. Astăzi, vei cînta Puccini – „Vogliatemi bene... Oh! quanti occhi fisi". Îşi trecu degetele peste broşa de la piept. L-am rugat pe Rodolfo să vină pentru a cînta cu tine.

Marele duet de dragoste din „Madame Butterfly". Rosalie îşi încleştă degetele şi le ascunse după fustă. Cum ar putea să cînte despre dragoste cînd ea tocmai îl părăsise pe David? Cum va putea cînta cînd lăsase muzica să iasă din viaţa ei?

– Eşti pregătită, Rosalie?

Ea încuviinţă din cap.

Mirella Tagliovini bătu din palme şi cel pe care îi ridicase în slăvi, Rodolfo, păşi înăuntru. Cîntase la Londra, Roma şi Paris. Cîntase cu cele mai mari soprane ale lumii... şi acum va cînta cu Rosalie.

Îşi desfăcu pumnii şi îşi impuse să se relaxeze. Pentru asta venise în New York, pentru asta îşi riscase toate economiile, pentru asta exersa împreună cu Mirella Tagliovini.

– Eşti surprinsă, Rosalie? o întrebă profesoara.

– Copleşită este un cuvînt mai potrivit.

– Vrei să fii cunoscută? Trebuie să lucrezi cu cei mai buni... Acum este momentul să începem. Mirella Tagliovini se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. Acesta era semnalul ei.

În timp ce interpreta împreună cu partenerul ei „Love me with a little love, a childlike love", Rosalie se simţi posedată de plinătatea inimii lui Butterfly. Vocea ei se înălţă, împreună cu a lui şi umplu aerul, adîncind golurile din propria ei inimă.

Cînd bucata ajunse la sfîrşit, Mirella deschise ochii. Rosalie îşi ţinu respiraţia în timp ce profesoara ei, complet nemişcată, o privea cu atenţie.

Încet, bătrîna doamnă îşi părăsi scaunul şi se apropie de Rosalie.

– Lacrimi, copilul meu? întrebă cu blîndeţe, punîndu-şi o mînă pe obrazul lui Rosalie.

– Nu m-am putut abţine. Am simţit cîntecul în sufletul meu.

– Draga mea... nu e nevoie să te scuzi. Am auzit durerea din inima ta. A fost superb...

– Durerea a fost reală, spuse Rosalie încetişor.

– Suferinţa este necesară unui artist.

Zile întregi, Rosalie suferi. Încercă să-şi înece amarul muncind, dar nu izbuti decît să simtă mai acut lipsa lui David. Disperată, îşi călcă pe inimă şi formă numărul de telefon al lui Betty Malone.

– Rosalie! S-a întîmplat ceva, dragă?

– De unde şti?

– De obicei nu suni în mijlocul zilei.

– Betty, de ce nu mi-ai spus că vine?

– Voia să-ţi facă o surpriză. Ştii doar ce fire romantică am. Trei soţi şi încă mai cred în dragostea adevărată. Nu e tare? Poate că e influenţa bătrînului cîntec country-western pe care-l cîntă Mickey Gilly. True love waist[1].

Mîna lui Rosalie se crispă pe receptor, întrebîndu-se cît mai avea de gînd David s-o aştepte.

– Rosalie... mai eşti acolo, dragă?

– Da. Sînt aici. Ştiu că pare o prostie, dar cred că aş vrea mai degrabă să ascult decît să vorbesc. Tu întotdeauna ai reuşit să faci ca totul să pară în regulă... chiar dacă eu eram conştientă că nu era chiar aşa.

– Eu nu prea înţeleg de ce atîta supărare. David mi-a spus că te iubeşte, că vrea să se căsătorească cu tine...

– Tocmai asta este problema. Nu mă pot mărita cu el.

– Aş vrea să ştiu şi eu de unde această idee? Doi e un număr foarte confortabil. Mult mai bun decît unu. Uite, mi-am tot închipuit că o să găsesc pe cineva într-una din zilele astea şi o să-i dau cîte ceva de înţeles... Tu nu te-ai răzgîndit în

1. Dragostea adevărată aşteaptă.

privinţa lui, nu-i aşa?

– Nu. Încă îl mai iubesc.

– Atunci, dragă, pentru numele lui Dumnezeu, nu cred că e cazul să fii atît de amărîtă... exceptînd poate faptul că tînjeşti după *Edge of Paradise.* Betty rîse în sinea ei.

Cu toate că nu era mai aproape de a lua o decizie decît fusese înainte, Rosalie se simţi mai bine dispusă. Betty făcea întotdeauna asta cu ea, o făcea să se simtă veselă chiar dacă toată lumea se prăbuşea în jurul ei.

– Mulţumesc, Betty. Mă simt mai bine.

– Perfect. Cum merge cu cîntatul?

– Profesoara mea spune că voi fi pregătită pentru o audiţie peste cîteva luni.

– Te descurci foarte bine, draga mea. Mai gîndeşte-te şi la Big Betty care îţi ţine pumnii strînşi.

Mai discutară o vreme despre băieţi, despre cafenea şi despre cum mai mergeau treburile la teatru.

După ce agăţă receptorul în furcă, Rosalie plecă spre restaurantul lui Murphy. Ca primă melodie, îşi alese o bucată din „Carousel". În timp ce cînta, cercetă mulţimea adunată în local, încercînd să-l depisteze pe David.

Trecuse o săptămînă de cînd îl văzuse ultima dată, de cînd îl atinsese şi îl sărutase. Cît timp voia să stea deoparte? Nu obosise aşteptînd?

Cu un picior încolăcit în jurul scaunului, Rosalie se aplecă spre microfon şi începu să fredoneze minunatul cîntec *If I loved you* [1]. În cîntec, eroina jura o dată şi încă o dată că-i va spune eroului ei că-l iubea.

Cînd se pierdu şi ultima notă a cîntecului, Rosalie îşi roti încă o dată privirea în jurul încăperii, încercînd să-l găsească pe David. Nu-i spusese niciodată că-l iubea. Îşi reaminti toate situaţiile în care ar fi putut să-i spună, „ar fi trebuit" să-i spună, şi se simţi foarte tristă.

– Aştepţi pe cineva, Rosalie? o întrebă pianistul.

– Nu, Bill. Cred că nu.

Se înapoie în camera de toaletă, îşi scoase costumul şi se aşeză la o măsuţă. Un singur trandafir roz, ofilit şi pe moarte, se afla într-o vază, aproape de marginea mesei.

„Sărbători fericite de Sfîntul Valentin", aşa îi spusese David. Scoase cu mare grijă trandafirul din apă, îi şterse tulpina cu un şerveţel şi îl aşeză pe masă. Un trandafir perfect. David îl folosise pentru a marca fiecare ocazie importantă în care se aflaseră împreună.

„Am început să ţin sărbătorile". Ochii lui străluceau cînd îi spunea asta.

---

1. Dacă te-am iubit.

Mîine era Sfîntul Valentin. O zi perfectă pentru a sărbători dragostea.

Fără nici o avertizare, tristeţea pe care o acumulase atîtea zile, dispăru. Cu un zîmbet, se aplecă şi mîngîie trandafirul.

– Sărbători fericite de Sfîntul Valentin, dragostea mea, murmură ea.

David stătea aşezat în spatele biroului său, în clădirea poliţiei, corectînd cîteva hîrtii scrise cu doar cîteva minute mai înainte.

– Hei, Kelly. Ce planuri măreţe ţi-ai făcut pentru diseară?

Wayne Maycomb, cel căruia în secţie i se spunea Romeo, îl privea peste hîrtiile sale. Era un tip masiv, corpolent şi prietenos şi în plus ajutase foarte mult la mutarea lui David la Departamentul de Poliţie din New York.

– Nimic, cu excepţia unei băi bune.

– Cu o femeie, sper.

– Nici o şansă.

– Ai nevoie de reabilitări majore, omule. Wayne îşi vîrî umerii într-o jachetă cu New York Yankees. Ce-ai zice să vii diseară cu mine? Cunosc pe

puţin trei femei cărora le-ar face plăcere să aşeze un zîmbet peste mutra aia urîtă a ta.

– Mulţumesc, dar nu în seara asta, Wayne.

Wayne extrase din buzunar un pieptene şi şi-l trecu de cîteva ori prin părul său, de un roşu aproape incredibil.

– Ei, atunci, ne vedem mai tîrziu, prietene. Sărbători fericite de Sfîntul Valentin.

– Mda. Şi ţie la fel.

David se îmbrăcă la rîndul lui şi ridică gulerul hainei. Îşi vîrî mîinile în buzunare şi ieşi în stradă. Se întorcea acasă de unul singur. Nu era exact ceea ce se aşteptase să facă.

În drum spre apartamentul său trecu pe lîngă un magazin şi se opri în faţa vitrinei. Era decorată cu inimi roşii şi cutii cu bomboane legate cu funde de culoare roşie, toate la preţ redus. „Dragoste la jumătate de preţ" spunea reclama.

David îşi continuă drumul. Ar fi fost dispus să ia dragostea la orice preţ. Dragostea lui Rosalie. Oare cît timp va mai fi în stare să îndure înainte de a se năpusti din nou în viaţa ei?

Lovi cu piciorul într-o cutie goală de bere, apoi se opri, o ridică şi o aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi. Îi spusese că îi va da timp şi exact asta avea de gînd să facă. Chiar dacă, pentru el, însemna sinucidere curată.

Un poster imens pentru „Elixirul mistic persan"

decora vitrina unui magazin de o calitate îndoielnică, care oferea afrodisiace, cu garantarea funcţionării. Pe poster, doi iubiţi, erau strîns îmbrăţişaţi.

David se grăbi mai departe, gelos pe cei doi amanţi desenaţi pe bucata de carton. Va ajunge acasă. Va face o sută de genoflexiuni şi pe urmă un duş rece.

– La dracu', mormăi el, cînd o pisică se năpusti în aleea din preajma clădirii unde locuia şi se încurcă printre picioarele lui. Era un motan mare şi galben. Şterge-o, motanule. Du-te şi găseşte-ţi o fată. Toţi ceilalţi au aşa ceva.

Intră în holul blocului. Urcatul scărilor pe jos nu îi îmbunătăţi deloc starea de spirit în care se găsea. Bîjbîi în broască cu cheia care nu se potrivea şi împinse uşa.

În acelaşi moment, intră în alertă. În apartament era cineva. Simţea, mirosea asta. Se mişcă în tăcere, cu mîna în interiorul hainei, pe tocul pistolului pe care îl ţinea agăţat de umăr.

Îl învălui un parfum ce aducea a trandafir.

– Sărbători fericite de Sfîntul Valentin, David. Rosalie ieşi din colţul de umbră şi aprinse o lampă. Surpriză! Zîmbind, îşi deschise larg braţele.

Din doi paşi, David traversă camera şi o cuprinse cu braţele, atît de strîns, încît ea începu să se teamă pentru coastele ei.

– David. Rosalie rîse şi se dădu puţin în spate, pentru a-l putea privi. Nu e nevoie să mă strîngi chiar aşa de tare. Nu am de gînd să plec nicăieri.

– Cum ai urcat aici? o întrebă el, conducînd-o către canapea,

– Am minţit. I-am spus portarului că sînt sora ta şi că am venit tocmai din Alabama cu nişte veşti foarte importante pentru tine.

David se depărtă de ea doar atît cît s-o poată privi în ochi. Ceea ce văzu îl determină să îndrăznească să spere.

– Şi cam care ar fi acele veşti, Rosalie?

Cu tandreţe, ea îl mîngîie pe faţă, începînd cu sprîncenele şi terminînd cu buzele lui.

– Te iubesc, David. Te-am iubit în Tupelo, te-am iubit în New Jersey şi te iubesc şi în New York.

Zîmbind, îşi presă buzele de ale lui într-un sărut atît de dulce, încît lui David i se păru că aude îngerii cîntînd.

– Eşti ultima şi cea mai mare dragoste a mea, David.

Erau atît de multe lucruri pe care el ar fi vrut să le spună, atît de multe lucruri pe care ar fi vrut să le afle. Dar Rosalie era acum în braţele lui, cu ochii strălucitori, cu buze ademenitoare, iar el îşi simţea sîngele fierbîndu-i în vene.

O lipi de el încît îi putea zări sufletul prin pupila strălucitoare a ochilor ei.

– Mi-ai spus că ai început să ţii sărbătorile, murmură ea, cu buzele doar la un centimetru de ale lui.

– Datorită ţie. David atinse cu degetul dunga de umezeală din interiorul buzei ei inferioare.

– Cred că a cam trecut timpul să-l sărbătorim pe Sfîntul Valentin, ce zici? Rosalie îi trase cămaşa din pantaloni şi îşi plimbă mîinile pe pieptul lui gol.

– Ai vreo idee în minte?

– Asta... răspunse ea, presîndu-şi buzele de gîtul lui. Şi asta... Rosalie întinse mîna spre catarama curelei.

– Mai spune o dată, Rosalie, şopti David, în timp ce îi scotea cu mişcări lente hainele.

– Sărbători fericite de Sfîntul Valentin.

– Nu. Cealaltă parte. David o întinse pe canapea şi ea îi zîmbi, miere şi frişcă, foc şi fum.

– Te iubesc, David. Întinse mîinile către el şi David se apropie de ea, alunecînd acolo unde trebuia să fie. Te iubesc... Te iubesc, fredonă ea încetişor, în ritmul blînd, legănat, al dragostei lor.

O săptămînă de separare finală şi, cînd ajunseră la capăt, vocile lor se înălţară triumfătoare.

Ea îşi modifică poziţia, pentru a încăpea amîndoi faţă în faţă pe canapeaua îngustă.

– Mărită-te cu mine, Rosalie.

– Nu am venit aici în seara aceasta pentru a-ţi

spune asta. De-abia am izbutit să-ţi spun „Te iubesc". Îl sărută pe obraz, apoi căută cu mîna cicatricea de pe spatele lui. Cu blîndeţe, îşi plimbă degetele de-a lungul ei.

– Te sperie profesia mea, Rosalie.

– Mi-a fost teamă de absolut tot... pînă ce am ajuns împreună pe canapeaua asta desfundată.

El rîse.

– Problema asta se poate rezolva. O ridică în braţe şi o duse în dormitor. În lumina neonului de la firma unei săli de biliard din apropiere, se întinse peste ea şi îi studie faţa.

– De data aceasta nu va fi vorba de nici un fel de aventură, Rosalie.

– Vrei să plec? întrebă ea şoptit, prinzîndu-i faţa între palme şi apropiindu-i-o de a ei.

El îi cuprinse buzele într-un sărut care le tăie amîndurora respiraţia.

– Vreau să rămîi... pentru totdeauna.

– Doar în seara aceasta, David.

– Şi mîine seară?

– Voi veni după ce îmi termin lecţia, înainte de a lua trenul înapoi spre New Jersey.

– Şi în noaptea următoare?

Realizînd complexitatea amănuntelor, Rosalie îşi muşcă buza.

– Nu ştiu. Poate că vei veni tu la mine.

– Acasă la mine sau la tine. Asta este ceea ce

doreşti, Rosalie?

Ea îşi trecu mîinile prin părul lui şi îi apăsă capul spre sîni.

– Te doresc, David.

Aşa cum se întîmpla întotdeauna cu ei, pasiunea izbucni repede, ca o flacără. David îi răvăşi trupul cu buzele, ştiind că, pentru moment, asta era tot ce avea de la Rosalie, partea lui din dragosea ei.

Cu lumina albastră a neonului învăluind pielea ei în mister, David savură pe îndelete şi în întregime fiecare curbă, fiecare adîncitură, iubind atît de mult ceea ce făcea. Îi cercetă tot trupul. Pielea moale şi catifelată a sînilor, apoi în jos, pînă la împreunarea coapselor ei.

– Iubeşte-mă, iubeşte-mă, David, murmură ea, oferindu-i aroma de mosc şi de miere a trupului ei, muzica tandră a sufletului ei.

El o primi, în totalitate. Cu unghiile strîngînd spasmodic cearceaful, Rosalie îl impulsiona cu fraze întretăiate, abia şoptit. Lumea ei se destrămă în mii de bucăţi strălucitoare, ce se reuniră apoi într-o singură stea arzînd, care era David. Îi simţea căldura înăuntrul ei, peste ea, înconjurînd-o în noapte.

Cînd primele raze ale dimineţii atinseră pervazul ferestrei, ea adormi, epuizată, în braţele lui.

David îşi legănă încet braţele, privind-o, cum

doarme. Ea era cea care venise la el. După ce agonizase timp de o săptămînă aşteptînd şi punîndu-şi tot felul de întrebări, o găsise în apartamentul lui, gata să-i cadă în braţe.

Nu era chiar tot ceea ce-şi dorise, dar era un început. David rămase nemişcat pînă ce soarele îşi proiectă lumina pe covor. Nu era nevoie să se uite la ceas pentru a şti că trebuia să plece.

Apucă cearceaful mototolit şi îl aşternu cu blîndeţe peste ea. Potrivi ceasul pentru ca Rosalie să nu întîrzie la lecţia ei şi ieşi în stradă, îndreptîndu-se spre clădirea poliţiei.

– Arăţi ca naiba, îl întîmpină Wayne Maycomb. O noapte grea?

David se mulţumi să zîmbească.

– Ei bine, atunci dă-i înainte. Ţine-ţi secretele după ce eu ţi le-am împărtăşit pe ale mele, îl tachină Wayne, fără nici o intenţie de a fi răutăcios.

– Este specială, Wayne. Şi dacă sînt norocos, într-una din zilele acestea, va purta inelul pe care i-l voi dărui.

Wayne chicoti.

– Îţi legi singur lanţuri de picioare. Te credeam

un bărbat mai cu capul pe umeri. Un artist care o să-şi plîngă de milă.

– Pictura este doar un hobby.

– Sora mea adoră acuarela ta pe care i-am dăruit-o de ziua ei. Mi-a mărturisit că are de gînd s-o arate unui prieten care ţine o galerie de artă.

– Să-i comunici că apreciez lucrul acesta.

– După cum o ştiu eu pe Becky, o să vină ea aici pentru a-ţi mulţumi. Se consideră o cunoscătoare de artă şi îi face plăcere să descopere noi talente.

– Eu nu ştiu dacă sînt un nou talent. Sînt doar un ofiţer de poliţie căruia îi place să picteze.

– Să nu-i spui aşa ceva lui Becky. Spune-i că trăieşti şi respiri doar pentru artă. Spune-i că fără artă, sufletul tău se va veşteji şi va muri. Cam acestea sînt lucrurile pe care un cunoscător de artă adoră să le audă din gura unui artist.

Singurul lucru pentru care sufletul lui David s-ar fi veştejit şi ar fi murit era Rosalie. Dar nu-i răspunse nimic lui Wayne. Abia dacă reuşi să-şi îndeplinească îndatoririle ce îi reveneau ca apărător al legii.

Cu toate că somnul ei fusese foarte scurt în apartamentul lui David, vocea lui Rosalie nu avu de suferit. Dimpotrivă, nu avusese o interpretare mai bună în cadrul lecţiei sale.

– Astăzi le faci concurenţă îngerilor, Rosalie, îi spuse Mirella, cu un zîmbet aprobator.

– Datorită lui David. Numele îi scăpase de pe buze din cauza fericirii care îi inundase inima, dar imediat îşi dădu seama că greşise.

– David? Mirella se încruntă. Cine este acest David?

– Un bun prieten... răspunse Rosalie, încercînd să evite continuarea discuţiei. Apoi, simţind tot mai mult că îl trădează pe David, adăugă: De fapt, e mai mult decît un prieten. Este bărbatul pe care-l iubesc.

– Aha... dragoste. Mirella se apropie de fereastră şi îşi aruncă privirea spre curtea ei.

Rosalie aşteptă, întrebîndu-se ce va urma. Va fi concediată pentru că îndrăznise să iubească?

Cînd se întoarse cu faţa la Rosalie, ochii lui Mirella luceau tăios, precum diamantele care îi împodobeau gîtul şi degetele.

– Nu-ţi pot impune cum să-ţi trăieşti viaţa ta particulară. Tot ceea ce mi-a stat în putinţă, am făcut. Îşi ridică mîinile în aer cu un gest teatral. Dar îţi voi spune asta, continuă ea, lovind cu bastonul în podea, pentru a-şi sublinia vorbele:

Rosalie, nu lăsa nici un bărbat să se interpună între tine şi artă. Dacă o vei face, eşti sortită eşecului.

Tîrziu în aceeaşi seară, în timp ce descuia uşa de la apartamentul lui David cu o cheie de rezervă, Rosalie se gîndi la ceea ce îi spusese Mirella. Joe Mack îi întrerupsese drumul către artă. Nu în mod deliberat, desigur. Dar erau doi îndrăgostiţi şi apoi au apărut gemenii, care au devenit principala prioritate, inclusiv faţă de o carieră în muzica de operă.

Rosalie începu să cutreiere prin micul apartament al lui David. Era oare capabilă să îmbine dragostea şi cerinţele unei cariere de cîntăreaţă în acelaşi timp? Din moment ce va trebui să muncească enorm pentru a-şi crea un nume în lumea operei, în cel mai bun caz îi va rămîne foarte puţin timp pentru a-şi îndeplini îndatoririle de soţie. În ceea ce-l privea pe David, ar fi fost cinstit din partea ei?

Poate că ar fi mult mai uşor pentru amîndoi dacă ar pleca chiar acum. În timp, vor uita acea pasiune înaltă, strălucitoare, care îi stăpînea pe

amîndoi în aceeaşi măsură. În timp, dragostea lor se va ofili. El era un artist; ea era o cîntăreaţă. În artă, durerea se putea metamorfoza în frumuseţe.

Dacă se grăbea, putea prinde următorul tren spre New Jersey. Îşi luă poşeta şi în acel moment, uşa se deschise.

David rămase în picioare în faţa uşii, aţintind asupra ei o privire de un albastru intens. Arăta foarte obosit.

– Voiai să mă părăseşti, Rosalie? o întrebă, zărindu-i poşeta din mînă.

– Da.

Rămaseră aşa, fără să se mişte, faţă în faţă. Durerea oglindită în ochii lui îi frînse inima. Degetele ei se încleştară pe poşetă şi Rosalie îşi umezi buzele.

David nu se clinti. Rămase ţintuit în acelaşi loc, tăcut şi magnific, aşteptînd-o.

Poşeta alunecă pe podea şi ea traversă în fugă încăperea, repezindu-se în braţele lui.

– David, David, murmură ea, lipindu-şi faţa de pieptul lui. Sînt atît de egoistă.

– Eşti doar speriată. David o legăna în braţe şi îşi presă buzele de părul ei.

– Te rog, strînge-mă. Nu-mi da drumul.

El o strînse la piept, încercînd s-o liniştească cu mîinile, şoptindu-i la ureche cuvinte dulci, încărcate de dragoste. Oftînd, ea se cuibări mai

aproape, simţindu-se apărată şi fericită.

Ca întotdeauna, curînd, apăsarea fierbinte a pasiunii nu mai putu fi negată. El îşi desfăcu nasturii cămăşii şi împinse mîinile ei înăuntru. Îi trase în sus fusta şi îşi plimbă palmele peste pielea ei caldă. Ea răspunse chemării mişcărilor şi amîndoi căzură victime ale dorinţei.

– Rosalie. David rosti numele ei plin de fervoare, ca şi cum fiecare ar fi fost plin de un erotism aproape insuportabil.

– Ia-mă, David, zise ea. Acum.

În tăcerea grea care umplea încăperea, David o îmbrăţişă, rezemînd-o de perete şi o posedă cu mişcări violente. Se iubiră cu disperare şi sălbăticie, ca şi cum le-ar fi fost teamă că acestea sînt ultimele clipe petrecute împreună.

Şi cînd totul luă sfîrşit, David o eliberă în tăcere şi îi aranjă îmbrăcămintea. Rosalie rămase liniştită, lăsîndu-l pe el să-i poarte de grijă.

– Te iubesc, David, şopti ea. Te rog să nu te îndoieşti niciodată de asta.

– Şi eu te iubesc, Rosalie. Îşi puse vîrfurile degetelor pe obrazul ei: Aş putea picta faţa aceasta şi în somn. Obrazul acesta.... pielea... buzele.

Rosalie îşi opri respiraţia, încercînd să oprească timpul care se scurgea pe lîngă ei. David îi împinse părul umed pe spate şi apoi se aplecă şi o sărută pe frunte. Ea îşi simţi ochii umezi şi

lacrimile gata să izbucnească.

– Cel mai nobil mod de a-ţi arăta dragostea este s-o dăruieşti. David culese poşeta ei de pe jos şi i-o puse în mînă, îndoindu-i degetele în jurul mînerului. Te conduc la tren.

– Bine.

Trebuia să ajungă la timp la restaurantul lui Murphy. Dragostea nu putea opri toată lumea în loc.

Rămaseră tăcuţi tot drumul pînă la gară. Cînd ajunseră în faţa şinelor strălucitoare şi din depărtare îşi făcu apariţia masa imensă de oţel care trebuia s-o ducă pe ea la New Jersey, Rosalie îi strînse mîna. Părea că ea şi David vor merge întotdeana în direcţii diferite, se vor despărţi întotdeauna fără să-şi ia rămas bun.

Şi de această dată totul se petrecu fără nici o schimbare. David o urcă în tren după ce o sărutase delicat pe obraz şi apoi rămase în picioare lîngă şine, urmărind-o plecînd. Ea îşi lipi faţa de geam şi rămase aşa pînă ce nu-l mai putu zări.

– La revedere, dragostea mea, şopti ea.

În aceeaşi seară, aşezată pe scaunul singuratic din restaurantul lui Murphy, Rosalie cîntă *As time goes by*[1]. Lacrimile îi umeziră ochii şi se rostogoliră în jos pe obraji cînd îşi aminti de finalul

1. Cum timpul se scurge pe lîngă noi.

scenei din „Casablanca", unde Bogart îşi ia rămas bun de la Bergman.

Nu era posibil să aibă totul. Nu în felul acesta. Cele două zile în care se întorsese tîrziu cu trenul la New Jersey dovediseră acest fapt cu prisosinţă. Se simţea extenuată. Iar David? Nu dorea nici ca el să se întoarcă cu trenul la orele cele mai înaintate din noapte – sau cele din primele ore ale dimineţii, dacă şi-ar fi petrecut noaptea la ea. Şi munca lui era prea periculoasă. Dacă vreun alt puşti suprasaturat de droguri îi apărea în faţă pe vreo alee, în timp ce David era dărîmat fizic şi psihic? Ar fi fost ucis. Şi toate astea din vina ei.

Dragostea se presupunea că nu poate ucide.

După ce se încheie prima repriză de muzică, Murphy o opri în timp ce ea se îndrepta către camera de toaletă.

– Te supără ceva, Rosalie?

– Da, dar încerc să nu-mi afecteze munca.

– Nu e vorba de asta. Te descurci foarte bine. Murphy o cuprinse pe după umeri şi o conduse într-un colţ mai liniştit din bucătărie. E timpul pentru un ceai şi pentru puţină compasiune, draga mea, spuse el, vîrîndu-i aproape cu forţa în mînă o ceaşcă cu ceai.

– Mulţumesc, Murphy, eşti un prieten bun.

– Eh, am început să mă ataşez de tine la fel de mult ca sora mea. Pentru un timp îşi sorbiră

ceaiul în linişte, apoi el o mîngîie uşor pe mînă. Draga mea, ţine minte asta. Nici o problemă nu este atît de gravă, încît să nu o poţi depăşi cu putinţă hotărîre.

Puţină hotărîre. Rosalie rumegă în gînd sfatul lui Murphy tot restul nopţii şi timpul petrecut pe drumul către New York, în dimineaţa următoare.

Rămase cu privirea pierdută pe fereastră în timp ce peisajul de ţară î se derula în faţa ochilor. Cu cîteva luni în urmă, totul i se părea complet nefamiliar, aproape ca o ţară străină. Se născuse, crescuse şi trăise doar în sud. Toată viaţa ei trăise în siguranţă, înconjurată de lucruri familiare... pînă cînd David îi insuflase hotărîrea de a îndrăzni mai mult. Îi redase muzica, visurile ei, şi dorinţa de a le duce la îndeplinire. Deschisese pentru ea o altă lume, o lume plină de explozii strălucitoare de frumuseţe şi pasiune.

Dar, cel mai important, îi dăruise posibilitatea de a se cunoaşte pe sine, descoperirea terifiantă, neaşteptată, că era o persoană cu mult potenţial, o femeie cu multe posibilităţi. Viaţa ei trebuia să decurgă exact cum îşi dorea ea. Atît şi nimic mai mult.

Cînd trenul trase lîngă peron, coborî prima. Cea mai apropiată cabină telefonică era doar la cîteva minute distanţă. Se îndreptă într-acolo, păşind cu o nouă siguranţă de sine. Cu degetele

strînse pe mînerul poşetei, deschise uşa cabinei şi se strecură înăuntru.

– Aici este Rosalie Brown, începu ea, după ce Mirella Tagliovini ridică receptorul. Aţi putea să-mi reprogramaţi întîlnirea de astăzi? Am o problemă foarte importantă de care trebuie să mă ocup.

David se afla în camera în care erau depozitate dosarele, răsfoind cîteva pagini, cînd, de după uşă, apăru capul lui Wayne.

– Hei, Kelly. E cineva care vrea să te vadă.

– Nu te poţi ocupa tu, Wayne? Am treabă pînă peste cap aici.

– În locul tău m-aş ocupa personal.

– Serios? Despre ce este vorba?

– De ce să n-o lăsăm pe doamna să-ţi spună singură? Wayne se dădu la o parte, rînjind.

Rosalie rămase în cadrul uşii, la fel de proaspătă şi de strălucitoare ca dimineaţa. Încet, David puse dosarele lîngă el.

– Ce-ai zice dacă v-aş lăsa singuri? Am să închid pînă şi uşa. Wayne făcu cu mîna semnul acela, cu degetul mare îndreptat în sus şi părăsi încăperea, închizînd uşa după el.

– Rosalie, rosti David, atent ca vocea să nu-i trădeze speranţa care îi inundase ca un torent sufletul.

– David. Ea îi zîmbi, într-un fel aproape timid. Îşi scoase haina de pe umeri şi ridică braţele pentru a-şi aranja părul, ca şi cum după o călătorie cu trenul din New Jersey, într-o cuşetă închisă, era posibil ca buclele ei sclipitoare să fi fost răvăşite.

Observînd pulsul venelor albastre de sub pielea ei, David simţi că se îndrăgosteşte din nou, exact ca la început.

– S-a întîmplat ceva, Rosalie?

– Nu. Totul este... aproape perfect.

David simţi că-şi pierde controlul, dar încercă să n-o atingă, să nu ţină cont de flacăra pe care o simţea arzînd în el. Cu un mare efort de voinţă reuşi să nu se clintească din loc, păstrînd un dulăpior plin cu dosare între el şi obiectul obsesiilor sale.

– Vrei puţină cafea? întrebă el. Ceai? Rosalie scutură din cap. Pot să fac ceva pentru tine?

– Pe vremea cînd eram în Tupelo, viaţa părea să fie atît de simplă. Eu mergeam la *Edge of Paradise* în timp ce tu aşteptai acasă, pictînd vreunul din minunatele tale tablouri sau construind o căsuţă pentru păsări. Rosalie făcu un pas spre el, apoi se opri. În fiecare zi, ştiam că tu eşti acolo şi

mă aştepţi, că mă voi urca în pat noaptea şi tu vei fi lîngă mine şi mă voi scula dimineaţa şi voi vedea capul tău odihnindu-se pe perna de lîngă mine.

David simţi în inimă o izbucnire de bucurie, dar îşi impuse să aştepte. „Nu încă", îşi spuse în sinea lui. „Nu precipita lucrurile".

– Vreau toate acestea înapoi, David. Totul. Nu în Tupelo, ci aici, în New York. Vreau să te sărut dimineaţa înainte de a pleca la lecţii şi vreau să te sărut şi seara, cînd tu vei ajunge acasă.

– Rosalie...

David porni către ea şi ea făcu la fel. Se întîlniră la jumătatea camerei. Îşi strînseră mîinile şi se priviră în ochi.

– Du-mă înapoi, David. Du-mă înapoi la hotarul paradisului.

– Nu de această dată, Rosalie. David se aplecă şi o sărută pe buze. De data aceasta vom începe cu începutul.

Epilog
Şapte ani mai tîrziu

„Debutul muzical al lui Rosalie Kelly" se putea citi în titlurile ziarelor.

Punînd ziarul deoparte, Big Betty îşi şterse ochii cu mîna, apoi scoase o batistă din buzunarul şorţului şi îşi suflă nasul.

– Bătrînă proastă şi sentimentală, se ocărî singură.

– Stai puţin, draga mea, asta nu este adevărat. Robert Larkin, cel mai bun bucătar din Tupelo îşi părăsi fripturile care sfîrîiau pe grătar şi se apropie de ea, îmbrăţişînd-o. N-o să-mi las mireasa să vorbească aşa despre ea însăşi.

– Ne-am căsătorit acum mai bine de doi ani, bătrîn vulpoi guraliv.

El rînji şi o sărută fără să zică un cuvînt, ignorînd-o pe chelneriţa nou-venită, care se holba prosteşte la ei din uşă.

– Din cauza asta te-ai şi căsătorit cu mine.

Big Betty rînji.

– Continuă tu tot aşa şi am să-ţi arăt de ce m-am măritat cu tine.

Continuînd să rîdă, Betty ridică ziarul de pe jos.

– Fii atent la asta. „ O femeie din oraşul nostru a reuşit. Rosalie Kelly şi-a dovedit sieşi că merită să facă parte din lista celor mai străluciţi interpreţi lirici. Soprană de coloratură cînd a debutat la *Metropolitan Opera* în *Bărbierul din Sevilla.* În rolul Rosinei a impresionat prin farmec şi inteligenţă, în special în scena lecţiei. Zîmbind, îi făcu cu ochiul soţului ei. Asta e Rosalie a mea.

– I-a entuziasmat pe toţi cu frumuseţea ei, spuse Robert. Cînd stăteam acolo, pe locurile pe care ni le-a rezervat, eram atît de mîndru de ea, de parcă ar fi fost fata mea.

– Stai, stai. Ascultă aici. „Iubitorii de artă o cunosc de asemenea pe Rosalie ca fiind soţia căpitanului David Kelly, ofiţer de poliţie şi totodată artist, ale cărui lucrări au atras atenţia în Statele Unite“. Betty îşi şterse încă o lacrimă. Dacă nu o să opresc cumva zarva asta, nu voi reuşi să întîmpin cum trebuie oaspeţii noştri speciali.

Clopoţelul de la intrare răsună în tot localul şi primul dintre oaspeţii speciali aşteptaţi păşi înăuntru. Jack Westmoreland intră cu paşi hotărîţi, cu un braţ în jurul umerilor logodnicei sale, Meri-

beth Moore, în timp ce celălalt braţ îl întinse către Betty.

– Jack! ţipă ea, alergînd spre el. Ce mai face cel mai arătos viitor veterinar din Statele Unite?

– Nu mă pot plînge. Jack rînji. Dacă aş face-o, Meribeth m-ar închide în hambar.

– Te cred că asta aş face. Meribeth îi zîmbi dulce, arătîndu-şi gropiţele din obraji.

Clopoţelul de la intrare se auzi încă o dată şi Jim Westmoreland păşi înăuntru, semeţ şi frumos în uniforma sa de aviaţie.

Robert fusese primul care îl felicitase, numindu-l „Cel mai bun pilot din toată armata Statelor Unite".

Big Betty apăru şi ea cu prăjiturile; soţul ei veni cu laptele şi se aşezară împreună, povestind despre timpurile de altădată şi aşteptînd ca şi ceilalţi oaspeţi să sosească.

– Nu crezi că băieţii sînt puţin cam bătrîni pentru lapte şi prăjituri, draga mea? întrebă Robert.

– Cît timp trăiesc eu, nu. Vor rămîne întotdeauna copilaşii mei.

În dreptul uşii se făcu îmbulzeală. Big Betty îşi duse o mînă la inimă cînd o văzu pe Rosalie Kelly intrînd în cafenea. Timpul succesului şi dragostea îşi lăsaseră amprenta pe frumuseţea ei, îi ascuţiseră spiritul.

– Bine ai revenit, draga mea. Betty alergă spre

ea, cu braţele larg deschise. Bine ai revenit la *Edge of Paradise.*

Rosalie o strînse cu putere la piept, cea mai bună şi cea mai dragă prietenă a ei. Nici timpul şi nici depărtarea nu izbutiseră să schimbe asta. Apoi se întoarse şi luă mîna soţului ei.

– Mulţumită lui David nu am plecat niciodată.

El îşi încolăci braţul rămas liber în jurul taliei soţiei lui şi o privi adînc în ochi, zîmbind.

– Şi eu, mămico? Nu mă bagă nimeni în seamă? Fetiţa cu părul întunecat şi ochii strălucitori, albaştri, se alintă în braţele lui David.

– Şi tu, scumpa mea, o linişti Rosalie pe fiica ei. Şi tu.

În aceeaşi seară, dar mult mai tîrziu, băieţii se culcaseră în doi saci de dormit, într-o cameră pe care Betty şi Robert o păstrau de obicei pentru ei, viitoarea ei noră împreună cu fiica ei de cinci ani dormeau într-o cămăruţă disponibilă, mai jos, pe hol, iar Rosalie stătea în faţa unei măsuţe de toaletă, încercînd să-şi strîngă părul într-o panglică.

David se întinse în pat, neluîndu-şi ochii de la ea.

– Îmi place să te privesc cînd faci asta, începu el.

– Sînt deja prea bătrînă pentru a mai purta panglică.

– Nu e adevărat.

Privirile lor se întîlniră în oglindă şi ea îi zîmbi.

– Ştii, la un moment dat renunţasem la panglici, îl tachină ea.

– Doar în public.

– Îmi amintesc cînd mi-am strîns din nou părul într-o panglică... Ochii ei se pierdură în amintiri.

David îşi părăsi postul de observaţie de pe pat şi se aplecă peste ea, îmbrăţişînd-o din spate.

– A fost meritul meu, zise el, cuprinzîndu-i sînii în palme.

Cu toată prezenţa sutienului dantelat pe care îl purta pe sub cămaşa de noapte, reacţia ei fu foarte vizibilă.

– Şi tot eu am făcut şi asta, rîse el, observîndu-i reacţia la atingerea lui.

– Cred că am început să îmbătrînesc. Va trebui să-mi arăţi ce trebuie să fac mai departe.

Rosalie se întoarse şi se sprijini în mîini.

– Iar micuţul nostru miracol, Ariel, a fost creat în acelaşi fel.

David o sărută pe gît, acolo unde venele delicate şi albastre pulsau şi-i dădu la o parte una din bretelele sutienului.

– De fiecare dată cînd ne-am aflat împreună a fost un miracol, şopti el, înainte ca buzele lui să prindă în strînsoarea lor sfîrcurile sînilor ei.

Cu degetele încleştate în părul lui, Rosalie îi trase mai aproape.

– Oh, da, David. Da.

În lumina palidă a razelor de lună, aşternutul alb al patului i se păru foarte ademenitor.

Sfîrşit

Loveswept

David – hăituit de amintiri, un erou care a încălcat toate regulile...

Era un singuratic, un bărbat mereu pe drumuri, care a încercat să își găsească adăpostul într-un oraș liniștit din Sud.

Rosalie Brown avea ochi de culoarea panseluțelor și a cerului în amurg și cînta cu vocea unui înger, însă David simți durerea din sufletul ei găsindu-și ecou în propria sa durere – și încercă din răsputeri să o ajute.

Vrăjită de Luna Îndrăgostiților.

Rosalie simți durerea care îl măcina pe David și își deschise brațele în ajutor, dar îmbrățișările tandre erupseră curînd în flăcări mai fierbinți decît o noapte de vară.

El nu îndrăznise să spere că va fi iertat vreodată pînă cînd ea nu-i insuflă curajul de a încerca, dar oare vor reuși ei să-și împletească visele pentru totdeauna?

Lei 2900

Loveswept

David – hăituit de amintiri, un erou care a încălcat toate regulile...

Era un singuratic, un bărbat mereu pe drumuri, care a încercat să își găsească adăpostul într-un oraș liniștit din Sud.

Rosalie Brown avea ochi de culoarea panseluțelor și a cerului în amurg și cînta cu vocea unui înger, însă David simți durerea din sufletul ei găsindu-și ecou în propria sa durere – și încercă din răsputeri să o ajute.

Vrăjită de Luna Îndrăgostiților.

Rosalie simți durerea care îl măcina pe David și își deschise brațele în ajutor, dar îmbrățișările tandre erupseră curînd în flăcări mai fierbinți decît o noapte de vară.

El nu îndrăznise să spere că va fi iertat vreodată pînă cînd ea nu-i insuflă curajul de a încerca, dar oare vor reuși ei să-și împletească visele pentru totdeauna?

Lei 2900

PEGGY WEBB ✸ *La hotarul paradisului*

PEGGY WEBB

Loveswept

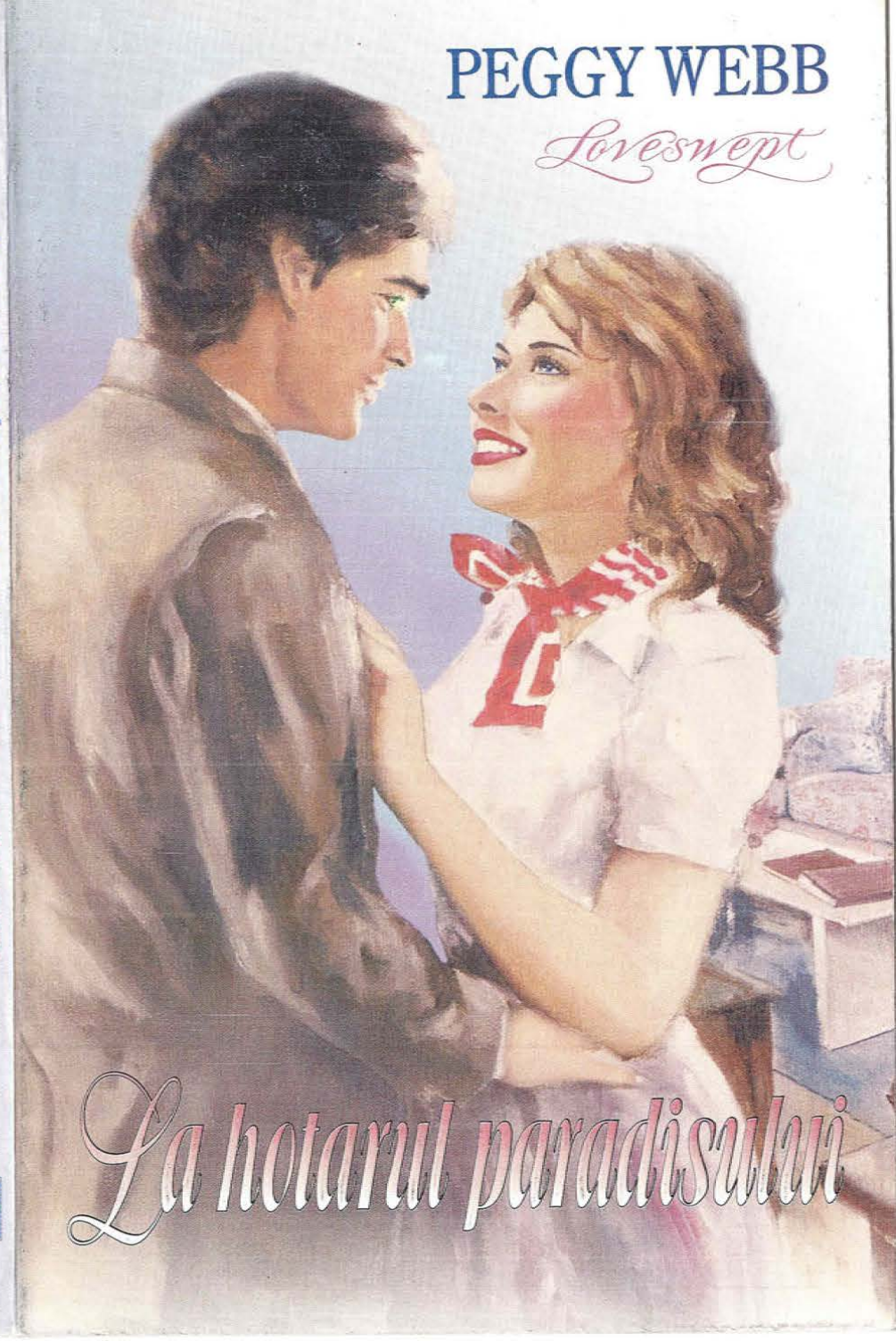

La hotarul paradisului